ȘTEFAN BERCIU

FANTASTICA AVENTURĂ 2101

EDITURA ION CREANGĂ

Lei 5

ŞTEFAN BERCIU

FANTASTICA AVENTURĂ 2101

EDITURA ION CREANGĂ

Bucureşti 1975

Coperta de
POMPILIU DUMITRESCU

CAPITOLUL I

IAHTUL ÎN FLĂCĂRI

O mică pată albicioasă apăru printre norii grei şi negri vestind zorile care aveau să pună capăt unei nopţi ce părea fără de sfârşit. Vântul suflase puternic, aducând din întinsele depărtări o pâclă noroasă care acoperise pământul, întunecându-l aproape de tot.

Marele cosmodrom Terra 1 era cufundat în beznă. Oamenii de la staţiile radar cum şi cei însărcinaţi cu dirijarea zborurilor se aflau la posturi, în stare de alarmă. Dinspre mare se auzea un vuiet puternic, iar valurile se izbeau de ţărm cu zgomote asurzitoare, dar toate astea rămâneau necunoscute celor care se aflau cantonaţi la cel de-al şaisprezecelea etaj, într-un cort din bureţi şi scoici. Din când în când, vuietului talazurilor i se suprapuneau sirenele unor şalupe înzestrate cu aparate capabile să descopere – chiar şi la mari depărtări – vapoare ce s-ar afla în primejdie.

Dar, mai înainte de orice, să aflăm cine erau cei de la etajul şaisprezece, din cortul de bureţi şi scoici, al căror somn nu trebuia tulburat în nici un fel; ei bine, erau mici paraşutişti, cantonaţi acolo de aproape două săptămâni, pentru desăvârşirea pregătirii lor în vederea unui concurs interplanetar, un concurs de paraşutism disputat între copiii de pe Terra şi cei de pe planeta Venus. Da, da, pur şi simplu un concurs de paraşutism, numai că… pentru prima dată lansarea se va face cu mult deasupra straturilor atmosferice, deschiderea paraşutelor, în nici un caz mai înainte de altitudinea 1500 metri, iar aterizarea într-un punct fix, obligatoriu. Vârsta concurenţilor, 13–15 ani.

Negurile depărtărilor păreau să se fi apropiat şi mai mult de pământ, şi asta făcu să crească îngrijorarea celor din

turnul de control, însărcinaţi cu dirijarea zborurilor. Toţi se gândeau cât de grea le va fi misiunea să călăuzească cosmobuzul venusienilor, când acesta va pătrunde în straturile dense ale atmosferei, a cărei grosime este de numai 10 000 de metri. Unii dintre cei aflaţi în turnul de control fură de părere să lanseze nişte baloane meteorologice dotate cu o aparatură capabilă să „spargă” plafonul norilor, cum spun aviatorii, alţii socoteau că ar fi fost mult mai eficace împuşcarea directă a norilor. Dar atât prima cât şi cea de a doua soluţie n-ar fi rezolvat decât într-o foarte mică măsură situaţia, pentru că pâcla aceea de nori denşi n-ar fi fost străpunsă decât în mici puncte, iar culoarul de lumină, creat astfel, s-ar fi dovedit îngust din cale-afară. Mai rămânea speranţa că, până la sosirea micilor paraşutişti de pe Venus, zările se vor mai lumina.

Către orele şase, o nouă echipă de tehnicieni se prezentă în Turnul de control, urmând să o înlocuiască pe aceea care servise pe timp de noapte. Comandantul cosmodromului Terra 1 se îndreptă spre un computer căruia îi ordonă să înregistreze schimbul; în secunda următoare, apăru scris: *„Preluat serviciul în turnul de control, astăzi 1 septembrie 2101, orele 5 şi 59 minute. Doctor inginer Vlad Gavaş”. F*işa fu clasată automat în cartoteca Turnului de control, iar oamenii lui Gavaş îşi luară posturile în primire.

Deodată, pe ecranul radar apăru o luminiţă de formă octogonală şi unul dintre membrii noii echipe exclamă: „Iată cosmobuzul venusienilor!”

— Stabiliţi legătura radio pe canalul 5002! ordonă şeful echipei şi radiofonistul se grăbi să stabilească contactul; câteva butoane acţionară nişte relee abia vizibile şi în cască răsună un semnal asemănător cu cel al alfabetului Morse.

— Cred că putem comunica, se arătă mândru radiofonistul.

— E în ordine! şopti doctorul inginer Gavaş. În primul rând trebuie să-i prevenim asupra stării atmosferice.

Manipulatorul staţiei de radio-emisie-recepţie începu să ţăcăne grăbit.

— Am comunicat.

— Perfect! spuse mulţumit şeful echipei din Turnul de control, dar ochii lui urmăreau cu oarecare nelinişte ecranul radar de pe care luminiţa octogonală dispăruse.

Radistul surprinse privirea şefului şi, dorind să-i micşoreze îngrijorarea, se strădui să readucă în imagine cosmobuzul celor pe care îi aşteptau. Apoi, la capătul unor lungi minute de strădanie, tehnicianul dădu vina pe o aşa-zisă furtună solară care, după cum se ştie, din cauza magnetismului foarte ridicat, tulbură atât undele radio cât şi cele video.

— Cum poţi spune o asemenea enormitate? îl dojeni Gavaş, precizând că asemenea furtuni magnetice au loc numai în lunile de vară (iulie şi august), iar periodicitatea lor este la unsprezece ani o dată.

Omul tăcu, spunându-şi că, în mod normal, lucrurile ar fi trebuit să se petreacă aşa cum spusese şeful său, dar el nu putea da altă interpretare perturbaţiilor pe care le vedea evoluând pe ecranul aparatului.

— Ce se aude? întrebă Gavaş, cu şi mai multă nelinişte, dar radiofonistul se mulţumi doar să ridice din umeri, continuând să asculte zgomotele pe care le auzea în cască. Vreau să aud! porunci şeful echipei.

Un buton răsucit, şi megafoanele Turnului de control al marelui cosmodrom Terra 1 fură inundate de nişte zgomote asurzitoare, care păreau ecoul unor puternice detunături.

— Asta se aude, explică radiofonistul, vrând să se scuze pentru că nu răspunsese nimic la întrebarea de mai înainte.

Gavaş închise contactul sonor al megafoanelor, pentru a nu tulbura munca celorlalţi, se aşeză lângă staţia radio, îşi puse o pereche de căşti la urechi şi continuă să asculte ecourile acelor puternice tunete.

După câteva clipe, radistul anunţă revenirea imaginei cosmobuzului venusienilor pe ecran. Din piepturile tuturor membrilor echipei se auziră suspine de uşurare. Aproape în aceeaşi clipă tunetele încetară şi inginerul se apucă să acţioneze febril manipulatorul staţiei de radio. Urmă o scurtă dar apăsătoare pauză la capătul căreia, în căşti, răsunară semnalele de răspuns.

— Suntem în legătură cu musafirii noştri, murmură Gavaş.

Câţiva oameni se strânseră în jurul său.

— O fi fost vreo defecţiune la releul ultrasonic, spuse cineva.

— Da, da, întări un alt tehnician presupunerea colegului său. Nu mai departe, chiar alaltăieri, am mai avut o asemenea defecţiune.

— Bine că n-a durat decât câteva minute, interveni un al treilea om din echipă şi poate că ar mai fi spus ceva, dacă n-ar fi întâlnit privirea încruntată a lui Gavaş.

— Cum puteţi crede asta? se arătă supărat inginerul. Doar aţi fost de faţă şi v-aţi dat seama că tulburarea nu era numai de natură sonoră, ci şi vizuală. Dacă defecţiunea… vreau să spun, dacă ar fi fost vorba de o defecţiune a releului de ultrasonice, cum vă explicaţi tulburarea imaginii? Cum? Nu vă daţi seama că întreaga noastră aparatură a fost perturbată de o cauză… de o cauză… pe care… desigur… va trebui s-o descoperim? Uite, la ieşirea noastră din schimb, va trebui să facem o revizie atentă a staţiilor de radio-emisie-recepţie, precum şi a celei radar.

Megafoanele fură din nou conectate şi astfel toţi tehnicienii puteau auzi atât ceea ce se transmitea cât şi ceea ce se recepţiona.

„Mai avem câteva minute şi intrăm în orbita Lunii”, comunicau cei din cosmobuzul venusian.

— Asta înseamnă că în mai puţin de o oră vor fi pe Terra, şopti Gavaş.

— Poate că până atunci se vor mai ridica norii, murmură radistul, nedezlipindu-şi privirile de pe ecranul aparatului său.

— Poate, bâigui radiofonistul plin de îngrijorare şi repetă mesajul către oaspeţii care se grăbeau spre pământ:

„Vreme închisă, plafon de nori grei la altitudinea de 400–500 metri! Vizibilitate – zero.”

Răspunsul nu întârzie să se audă:

„Putem ameriza. Aşteptăm confirmare după ce asiguraţi condiţiile necesare.”

— Alarmă pe mare! porunci inginerul.

Radiofonistul încremeni cu degetele pe manipulator.

— Alarmă! strigă Gavaş, nemulţumit că ordinul său nu fusese executat, dar, observând nedumerirea celui ce-l privea uluit, zâmbi şi se grăbi să-i explice: Ai auzit doar propunerea musafirilor noştri: sunt dispuşi să amerizeze!

— Am auzit, îngăimă radiofonistul.

— Ei bine. asta ar evita multe pericole, dacă ţinem seama de terenul destul de accidentat care înconjoară cosmodromul şi… mai ales de plafonul coborât al norilor… Pricepi?

— Da… desigur… dar de ce alarmă?

Gavaş râse cu poftă!

— N-ai auzit că venusienii ne cer să ne asigurăm? Ei bine, despre ce fel de asigurare crezi că e vorba?

Radiofonistul îşi scutură capul părând a se fi dezmeticit şi după aceea răspunse vesel:

— Cum să nu ştiu? Desigur, vor să afle dacă marea e liberă şi ce porţiune de amerizare le-am putea oferi.

— Vezi bine…

În secunda următoare, radistul conectă un ecran ultrasensibil la staţia sa şi anunţă:

— Sunt pe recepţie, control imagine!

Gavaş privi spre noul ecran pus în funcţiune: imaginea unei mări agitate umplu tot câmpul vizual.

— Concentrează! ordonă şeful.

Radistul manevră un disimulator de imagine şi pe ecran apărură câteva ambarcaţiuni de coastă.

— Imagine la computer, calcul distanţe, viteză şi direcţii.

Un comutator răsucit, trei clape apăsate succesiv, şi rezultatul se proiectă pe ecranul radar, în dreptul fiecărui vas.

Radiofoniştii lucrau febril. Semnalul de alarmă fusese recepţionat de toate ambarcaţiunile de coastă şi cei din larg confirmau. Inginerul îşi frecă palmele mulţumit şi se adresă oamenilor cu căşti pe urechi:

— Transmiteţi: Cu toată viteza înainte! Liber la apă rază treizeci de mile! Cordon protecţie şase nave! Folosiţi

telescoape sensibile la infraroşu! Pregătiţi trasoare fosforescente! Aşteptăm amerizare cosmobuz Venus! Răspundeţi prin rachete!

Ecranul racordat la staţia marină fu străbătut de o lumină galben-verzuie, pornită de la prova navei comandant. Urmară semnalele celorlalte vase – lumini portocalii – care, de asemenea, confirmau recepţionarea mesajului transmis de Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1.

— Copiii din cantonament nu ne vor ierta niciodată, dacă nu-i vom trezi la vreme, se-ncumetă să murmure radistul.

Gavaş tresări şi se plesni cu palma peste frunte.

— Alarmă la cortul de cantonament! tună el, gândindu-se la mustrările pe care i le-ar fi putut face micii paraşutişti care aveau să se întreacă cu cei de pe planeta Venus.

Radiofonistul se grăbi să transmită semnale de alarmă care răsunară în megafoanele celui de-al şaisprezecelea etaj al cortului din burete şi scoici.

În numai câteva zeci de secunde, micii paraşutişti, în faţa cărora se afla George Rovan, antrenorul lor, erau aliniaţi de-a lungul unei benzi rulante. După o scurtă trecere în revistă, George strigă:

— La duşuri, echiparea şi masa! Timp – zece minute!

Copiii încălecară banda acţionată printr-o celulă fotoelectrică şi, cât ai clipi din ochi, se aflară în sala de baie situată la primul etaj. Jeturi de apă rece şi caldă biciuiră, din toate părţile încăperii, trupurile paraşutiştilor. Apoi, o baie de lumină şi ozon, urmată de un vânt cald şi înmiresmat, ţinu loc de prosoape. Se scurseră patru minute. În cel de-al cincilea, se echipară şi luară masa – câteva pastile cu esenţe concentrate din peşte, făinoase şi lapte.

Unul dintre băieţi îşi privi ceasul, iar instructorului nu-i scăpă asta şi, înţelegând nedumerirea elevului său, se grăbi să-i explice:

— Da, Cilă… ne-am trezit mai devreme decât trebuia, pentru că… probabil, a survenit ceva neaşteptat.

Micul paraşutist îşi înălţă privirile spre cer şi colegii lui făcură la fel.

— Vizibilitatea! exclamă un alt băiat.

— Zero! murmură Cilă, cel mai mic dintre concurenţii cantonaţi în incinta cosmodromului şi se uită îngrijorat spre instructor.

— Poate că nu-i vorba numai despre asta, se arătă nesigur George Rovan, încercat cosmonaut şi eminent instructor şi antrenor de paraşutism. Să mergem la Turn şi acolo vom afla pricina alarmei care ne-a trezit.

„La Turn, la Turn!” strigară copiii şi prinseră s-alerge într-acolo.

Zorile înfrânseseră bezna, dar soarele părea să fi căzut prizonierul acelei capcane de nori grei şi groşi, pentru cine ştie câtă vreme. Marea gemea trist, îndurerată de zbuciumul adâncurilor sale neliniştite, şi valurile întreceau eu mult copastiile ambarcaţiunilor care se depărtaseră bine de coastă, ameninţând să măture de pe bord chiar şi pe cel mai încercat marinar, într-o clipă de neatenţie.

Vasul comandant, care dirija operaţiunile de cercetare ordonate de către cei din Turnul de control al cosmodromului descoperi că în zona de operaţiuni se aflau nenumărate vaporaşe de croazieră, cum şi miei pescadoare care trebuiau anunţate de urgenţă să se retragă. Dacă acele ambarcaţiuni s-ar fi aflat mai strâns grupate sau măcar distanţele dintre ele ar fi fost reduse, bătrânul lup de mare şi-ar fi luat asupra lui reuşita misiunii, dar situaţia, datorită urgenţei, impunea o sporire a forţelor. Astfel, în megafoanele staţiei de radio din Turnul de control se făcură auzite semnalele emise de pe bordul vasului comandant. Şi cei din Turn descifrară următorul mesaj:

„Descoperit numeroase mici ambarcaţiuni răspândite la mari distanţe între ele. Toate în apropierea zonei pe care o cereţi liberă şi asigurată în vederea amerizării unui cosmobuz. Efectivele noastre sunt insuficiente. Urgentă nevoie de elicopter.”

Doctorul inginer Gavaş, şeful echipei din Turnul de control, ceru radistului care urmărea pe ecranul staţiei sale imaginea cosmobuzului venusienilor:

— Poziţia, viteza şi timpul!

Tânărul acţionă câteva butoane ale computerului – comunicându-i astfel datele de care dispunea – iar maşina îi răspunse aproape imediat:

„Părăsit sfera atracţie lună; 300 000 km pe oră; plafonul norilor coboară.”

Un murmur de nelinişte străbătu Turnul.

Vestea în legătură cu faptul că norii aveau să coboare şi mai mult deasupra Terrei îi îngrijora pe toţi tehnicienii.

— Aşadar, peste treizeci de minute, oaspeţilor de pe Venus trebuie să li se asigure o perfectă amerizare, bâigui unul dintre radiofonişti, slăbănog şi înalt, al cărui glas trăda o serioasă teamă.

Cilă, mezinul echipei de paraşutişti care ajunseseră între timp la Turn şi erau de faţă, izbucni în râs şi spuse cu hotărâre:

— Ce mai vorbă, câţiva voluntari pentru cele două elicoptere de salvare, şi trei planorişti.

Inginerul Gavaş privea încruntat ecranul pe care se captase imaginea vasului comandant. După câteva clipe de gândire, se-ntoarse spre copii şi le răspunse, de parcă abia atunci ar fi auzit dorinţa lor:

— Fie! Dar numai dacă instructorul vostru îmi garantează că nici unul dintre voi nu va încălca disciplina de zbor în condiţii de mare primejdie.

Abia se stinse ecoul ultimelor cuvinte ale lui Gavaş, că micii paraşutişti, fără să mai aştepte încuviinţarea instructorului, strigară plini de entuziasm: „Vă promitem! Disciplină de zbor în condiţii de mare primejdie!”

Şeful echipei din Turn privi spre George Rovan, iar acesta, cu braţele întinse deasupra elevilor săi – părând un vultur ce-şi apără puii – se mulţumi să confirme asigurarea dată de copii, doar printr-o uşoară înclinare a capului.

Gavaş zâmbi şi buzele sale prinseră a murmura aprobarea atât de mult dorită de micii paraşutişti:

— Fie! Pe urmă adăugă, pe un ton grav: Rovan, împarţi echipa în grupe şi vă subordonaţi dispoziţiilor vasului comandant.

— Înţeles.

— Folosiţi elicoptere cu două locuri şi planoare N 800. Misiunea de curăţire a zonei de amerizare, supravegherea amerizării şi recuperarea cosmobuzului. Atât.

Cinci dintre micii paraşutişti erau şi buni piloţi de elicopter şi planor, astfel că sarcina instructorului nu se dovedi prea grea.

Atât planoarele cât şi elicopterele aveau dispozitive acţionate prin celulă fotoelectrică, făcând posibilă – după caz – aterizarea sau amerizarea.

Primul se înălţă Silviu Bora, un băiat de aproape şaisprezece ani, polisportiv, înalt de 1,85 m, care, în ciuda celor 90 de kilograme, cât cântărea, era cel mai sprinten din echipa lui George Rovan. Silviu era un excepţional planorist; aparatul său ţâşni de la sol, catapultat de un dispozitiv electronic care semăna cu o praştie (jucărie folosită de copii ca armă pentru vânatul păsărilor în secolul XX), numai că acesta funcţiona cu ajutorul energiei solare, iar planorul lansat de el era atât de puternic proiectat spre înălţimi, încât, după câteva secunde, aparatul se afla la 4–5.000 de metri.

Cel de-al doilea, Cilă, pe un planor greoi, dar cu mare rezistenţă de zbor, care abia dacă atingea viteza de 5–600 km pe oră.

Ultimul, George Rovan, încercat pilot, se avântă pe un elicopter „Triunghi” – denumit astfel din pricina formei sale. Aparatul avea cinci motoare acţionate prin plasmă artificială şi putea atinge 10.000 de km pe oră, iar ca timp de zbor – o săptămână.

Legăturile radio dintre cei aflaţi în văzduh şi nava comandant se stabiliră imediat.

Copiii rămaşi la sol ajutau la mânuirea aparatelor de pistă care produceau lumină artificială şi zgomote pe o anume direcţie, pentru un ghidaj cât mai bun al cosmonavei aşteptate.

Cel dintâi raportă Cilă:

„Îndepărtat pescadoarele «Anabella» şi «Olt», ancorate la cota A.9. Întâmpin rezistenţă de la un iaht pe care scrie «Timon» – cota A.11!”

Nava comandant răspunse:

„Rămâi în poziţia în care te afli; trimit vedeta «Tomis». Ghidezi!”

„Tomis” ţâşni ca o săgeată spre a veni în ajutorul lui Cilă, dar pe ecranul care proiecta imaginea mării apăru, ce-i drept nu prea clar, un aspect care tulbură până şi bruma de linişte a celor din Turnul de control: iahtul „Timon”, care până atunci păruse ţinut la ancoră, se înclina când spre pupa, când spre prova, într-un mod îngrijorător.

— Concentrează imaginea! porunci inginerul Gavaş operatorului care mânuia acel ecran.

Omul nu-i răspunse, dar, judecând după privirea sa aţintită asupra pupitrului pe care se găseau comenzile, şi mai ales dacă-i observai graba mâinilor care alergau de la o manetă la alta, revenind şi depărtându-se de parcă ar fi cântat la pian o bucată muzicală al cărei ritm impunea o mare viteză de execuţie, îţi puteai da seama că se străduia din răsputeri să obţină o imagine mai limpede a celor ce se petreceau cu iahtul semnalat.

Gavaş înţelese că operatorul făcea tot ce putea spre a-i îndeplini ordinul, dar, văzând că era imposibilă limpezirea imaginei, socoti că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să-i comunice lui George Rovan starea de primejdie în care presupunea că s-ar afla iahtul. Instructorul tocmai se îndrepta spre zona de operaţiuni din partea opusă celei în care se găsea Cilă, în aşteptarea vedetei „Tomis”, când primi mesajul Turnului de control. Răspunse scurt: „Recepţionat!” şi se grăbi să prindă pe ecranul radar al staţiei de pe bordul elicopterului său imaginea iahtului ameninţat de o posibilă primejdie, precum şi distanţele la care se aflau planorul dirijat de Cilă şi vedeta trimisă să-l ajute. Curând, imaginea dorită fu captată, iar pilotul automat făcu măsurătorile necesare. George îşi spuse că situaţia vasului necunoscut, prins într-un joc al hulei de fund, puternic dezlănţuită, devenea din ce în ce mai primejdioasă, iar dacă Cilă sau cei de pe vedetă, socotind rea-voinţă menţinerea iahtului în zona de operaţiuni, l-ar fi determinat pe comandant la o manevră pripită,

ambarcaţiunea ar fi fost înghiţită de valuri. Trebuia să acţioneze rapid şi pe mai multe planuri. Viră brusc în direcţia iahtului, urmărind cu îngrijorare pe ecranul radar imaginea vedetei care se apropia vertiginos de iaht, cum şi pe aceea a planorului pilotat de Cilă, care se rotea deasupra ambarcaţiunii aflată în pericol, la altitudine din ce în ce mai mică. Din fericire, ajunse la timp; câteva semnale radio, şi vedeta stopă aproape brusc, la mai puţin de o milă depărtare de „Timon”. Urmă o coborâre în picaj şi o trecere repetată de câteva ori, pe lângă Cilă, care părea să nu fi recepţionat ordinul său.

Abia acum Cilă îşi observă instructorul şi, după câteva semnale luminoase, pricepu că trebuie să ia înălţime, fără însă a se depărta pe orizontală.

George se roti în jurul iahtului şi studie cu grijă situaţia. Curând avea să-şi dea seama că pupa fusese grav lovită, iar lanţul ancorei, la fiecare smucitură, ameninţa s-o desprindă de restul vasului. Primejdia era de neînlăturat, oamenii trebuiau salvaţi cât mai repede. Se îndreptă spre vedetă şi comunică prin radio:

„Am nevoie de doi marinari pe care să-i depun pe puntea iahtului.”

Zbura la 20–30 de metri deasupra vedetei. Echipajul făcea semne de apropiere. George coborî elicopterul la numai opt metri de bord şi lansă scara. Doi bărbaţi zdraveni se căţărară cu agilitatea unor pantere. În minutul următor, marinarii din elicopter coborâră pe puntea iahtului aflat în prada hulei de fund şi se îndreptară spre cabine, vrând să-i scoată pe punte pe cei care urmau a fi salvaţi.

Vasul comandant, care urmărise manevra ordonată de cei din Turn şi executată de încercatul pilot George Rovan, întrebă dacă se simţea nevoia unui nou vas pe care să-l trimită în ajutor. George răspunse negativ.

Doctorul inginer Gavaş tocmai îşi privea cu îngrijorare ceasul şi mormăia: „Mai sunt şaisprezece minute până ia sosirea venusienilor”, când radistul exclamă:

— Priviţi, doctore Gavaş, priviţi!

În imaginea captată pe ecranul care observa marea, oamenii depuşi de George pe bordul iahtului „Timon” făceau semne care negau existenţa vreunei fiinţe vii.

— Foarte ciudat! izbucni Gavaş şi, adresându-se radiofonistului, spuse: Te rog, transmite-i asta lui Rovan.

Manipulatorul ţăcăni de câteva ori şi, în clipa următoare terminării acelui scurt mesaj, tehnicienii din Turnul de control urmăreau pe ecran modul în care George cobora elicopterul la 5–6 metri deasupra iahtului.

— Îşi lasă aparatul, murmură radistul.

— Îl lasă în seama pilotului automat.

Într-adevăr, după câteva clipe, George Rovan cobora pe puntea iahtului. Cei doi marinari îl conduseră prin toate încăperile, vrând să-i dovedească lipsa oricărui om. După o vreme, când încercatul pilot tocmai se pregătea să părăsească vasul, în ciuda vuietului pe care-l producea hula, auzi un zgomot straniu. Se întoarse brusc în direcţia din care venea sunetul, ascultă atent şi porni într-acolo. Lângă peretele uneia dintre cabine se afla un cablu; îl atinse cu grijă şi îi urmări direcţia: ducea spre puntea de comandă. Când ajunse lângă timonă, George observă că acolo era unul dintre capetele cablului; era rupt şi zdrăngănitura lui se transmitea până la cabine. „Dar celălalt capăt unde o fi ducând?” se întrebă Rovan şi porni să coboare. Cablul străbătea cea de a doua punte, ajungând în dreptul unei încăperi pe a cărei uşă scria „Sala maşinilor”. Mai mult, cablul intra în acea încăpere printr-o spărtură brutală în peretele frontal. Rovan căută să arunce o privire prin spărtura aceea neregulată, însă nu putu observa nimic, înăuntru fiind complet întuneric. Dar, lucru foarte curios, zgomotul pe care-l socotise a fi fost produs numai de cablul rupt se auzea din „Sala maşinilor” mult mai puternic. George apăsă clanţa, şi uşa cedă imediat. Înăuntru, nici o maşină, nici un motor.

— Cu ce s-o fi mişcând iahtul acesta? întrebă unul dintre marinari.

Celălalt râse şi după aceea îi spuse pe un ton grav:

— Îl mişcă alţii… din altă parte, prin cine ştie ce mecanisme.

Pilotul examină un dulap nu prea mare, aşezat în fundul acelei pretinse săli de maşini. Cablul pătrundea în dulap. George deschise dulapul şi descoperi o staţie de radio şi televiziune capabilă să capteze sunete şi imagini pe care apoi să le transmită la mici distanţe. Porni spre scara ce ducea la puntea de comandă şi urcă treptele alergând, urmat de cei doi marinari care nu-şi ascundeau uimirea faţă de cele descoperite. George reexamină cablul şi observă că, în afara capătului ce părea rupt, exista o legătură metalică ce ducea la timonă. Abia acuma văzu că timona nu servea drept cârmă, ci ca antenă parabolică pentru staţia recepţie-emisie, din aşa-zisa sală a maşinilor. Înhăţă scara elicopterului şi urcă. Marinarii îl urmară. Emise un scurt mesaj, şi Cilă se retrase spre bază. Apoi raportă lui Gavaş cele văzute pe iaht. Din Turn i se răspunse:

„Depune marinarii pe vedetă. Să scoată iahtul din ancoră şi să-l remorcheze până la dana 106. Restul zonei de amerizare e liber. Ia-ţi oamenii şi faceţi onorurile de bune gazde.”

*

Cosmobuzul venusienilor pătrunsese în straturile dense ale atmosferei. Vala – pilotul şi antrenorul micilor paraşutişti care veneau să se întreacă cu cei de pe Terra – comunică scurt:

„Sistemul de frânare perfect. Optzeci de secunde amerizăm. Controlaţi căderea noastră.”

Răspunsul, auzit de vase, elicoptere şi planoare nu întârzie:

„Cădere perfectă, culoar corect, zonă sigură, menţineţi coordonatele comunicate.”

Copiii paraşutişti rămaşi la sol declanşaseră marile reflectoare de infraroşii, pentru că stratul de nori se menţinea la o altitudine joasă, atât deasupra uscatului cât şi deasupra mării.

Luminile brăzdau negurile într-o aliniere perfectă, desemnând imense culoare de siguranţă.

Planoriştii Cilă şi Silviu se menţineau în apropierea cosmodromului Terra 1, iar instructorul lor George Rovan se avântase spre largul mării, punctând, cu ajutorul unor trasoare fosforescente, limita zonei de siguranţă.

Vasul comandant supraveghea, prin instalaţiile sale ultraperfecţionate, întregul dispozitiv de intervenţie pentru evitarea sau înlăturarea oricărui pericol, fie cât de neînsemnat.

Tehnicienii din Turnul de control ascultau la cască şuieratul năprasnic al cosmobuzului venusienilor care se apropia cu fiecare secundă şi urmăreau pe ecranele radar şi de televiziune imaginea acestuia, perfect captată.

— Gata! izbucni radiofonistul cel lung şi slab.

— Gata! strigară şi ceilalţi membri ai echipei doctorului Gavaş.

Pe ecranele din Turn trona acum imaginea cosmobuzului de pe Venus, amerizat la numai două mile şi jumătate de marele cosmodrom Terra 1.

Cilă fu primul care-şi dirijă planorul deasupra micilor venusieni, la o înălţime de numai zece metri, aşa încât le putu vedea mâinile agitate prin hublourile deschise. Apoi veni rândul planorului pilotat de Silviu Bora care descrise, la joasă altitudine, câteva „capete de ciocan”, figuri de înaltă măiestrie şi, în sfârşit, George Rovan care servi drept călăuză pentru pilotarea cosmobuzului spre hangarul special amenajat.

Câteva minute după aceea, pereţii cosmobuzului se ridicară aidoma aripilor unei uriaşe păsări, descoperind interiorul cu paturi, sală de mese şi cinematograf. Micii venusieni săriră cu multă uşurinţă de la o înălţime de aproape doi metri şi se grăbiră să îmbrăţişeze gazdele. Ultimul coborî Vala, pilotul şi instructorul oaspeţilor. Era un bărbat cam de patruzeci de ani, înalt de doi metri şi părea să cântărească pe puţin 120 de kilograme.

Elevii săi erau tot de vârsta celor instruiţi de George Rovan, dar mai înalţi şi mai robuşti.

Cei doi instructori se priviră lung; George zâmbi şi Vala făcu la fel. Pe urmă îşi întinseră mâinile. Venusianul îşi lipi palma stângă de inima pământeanului îndemnându-l pe acesta să facă la fel. După aceea îl mai privi o dată, îndelung, de parcă ar fi vrut să-l asigure că venise cu gândurile cele mai bune, sfârşind prin a-l îmbrăţişa atât de tare, încât bietul Rovan fu gata să-şi piardă răsuflarea.

Micii paraşutişti (atât oaspeţii cât şi gazdele) porniră pe una dintre pistele cosmodromului, care sfârşea la cortul din bureţi şi scoici, unde venusienii aveau să fie cantonaţi la cel de al cincisprezecelea etaj. Oaspeţii purtau nişte costume dintr-un material sintetic, de culoare verde închis, şi în numai câteva minute dădură semne că le era frig.

— La voi, începu Silviu, e mult mai cald?

Mag, un băieţel grăsuliu, cu pielea aibă de parcă atunci ar fi ieşit dintr-o baie de lapte, se grăbi să-i răspundă:

— Da, mult mai cald; abia începe vara.

— Hm, făcu Silviu Bora, cu oarecare ciudă, la noi, astăzi, începe toamna.

— Ştim, ştim, interveniră câţiva paraşutişti de pe Venus, dar nu ne-am închipuit că o să fim întâmpinaţi de o vreme atât de urâtă, chiar de la început.

— La noi, chiar şi când plouă, soarele străluceşte, iar apa de ploaie este destul de caldă ca să te poţi îmbăia fără grijă că răceşti, preciză Dih, un roşcovan înalt cam cât instructorul venusian.

— Păi... dacă aveţi atât soare, de ce nu vă bronzaţi? întrebă Cilă, iar micii oaspeţi chicotiră vesel, făcând gesturi care voiau să însemne: „Pentru că nu dorim asta”.

Ajunseră la cortul unde urmau să fie cantonaţi cu toţii pentru cele câteva zile de antrenament, care-i mai despărţeau de concurs.

Intrigat şi neliniştit de cele descoperite de George Rovan şi cei doi marinari pe iahtul acela fără motoare şi fără pasageri, doctorul inginer Gavaş se grăbi spre dana 106, unde dăduse dispoziţii să fie depusă ciudata ambarcaţiune. În drum, se întâlni cu George care-l însoţea pe instructorul venusian Vala. Cei doi bărbaţi discutau cu aprindere, lângă

turnul de antrenament, iar alături de ei se afla o pasăre albă, de mărimea unei berze, care stătea aproape lipită de piciorul oaspetelui. Gavaş se opri lângă ei şi pasărea scoase nişte sunete puternice, de alarmă, înălţându-şi capul şi desfăcându-şi aripile într-un chip ameninţător.

La sunetele păsării, Vala se-ntoarse spre Gavaş, iar Rovan se grăbi să facă prezentările. Dar, mai înainte de a întinde mâna, Vala şopti păsării:

— Ru-Ru! E un prieten!

Pasărea se apropie de Gavaş, îl studie câteva clipe şi după aceea îşi lăsă aripile mari şi puternice pe lângă corp, începând să-l adulmece.

— E „câinele” meu, explică Vala şi, apucând mâna inginerului, i-o lipi de pieptul său, în dreptul inimii.

— Bine-aţi venit! Sper să fi ajuns iahtul la dană, spuse Gavaş.

— Fiţi fără grijă, îl asigură instructorul.

— Aş vrea să arunc o privire asupra instalaţiei pe care ai descoperit-o dumneata.

— Pot să vă însoţesc?

Gavaş se uită la venusian şi zâmbi:

— Bine-nţeles. Dacă te interesează, poţi merge cu noi.

Vala arătă spre Ru-Ru.

— Desigur, îl linişti, inginerul, vine şi ea.

Când ajunseră la dana 108, iahtul se afla acolo, bine ancorat.

Rovan făcu un semn şi doi servanţi mânuiră o punte improvizată. Cei trei bărbaţi urcară la bordul straniei ambarcaţiuni. După câtăva vreme de atentă observare a tuturor ungherelor, şeful echipei din Turnul de control începu o minuţioasă studiere a staţiei de radio şi televiziune. Când ajunse pe puntea de comandă, George Rovan îi atrase atenţia asupra timonei care nici gând să folosească drept cârmă, ci doar ca antenă parabolică. Vala, părând că nu pricepe foarte bine explicaţia colegului său pământean, puse mâna pe timonă şi o răsuci doar patru grade. Câteva zgomote bizare se auziră dintr-o încăpere aflată chiar sub ei. Venusianul părea amuzat de incidentul

produs şi, dornic parcă să continue încercarea, mai răsuci timona încă patru grade. Un şuierat prelung, şi lanţul ancorei începu să se retragă, înfăşurându-se pe tambur. În minutul următor, vasul se legăna slobod. Cei trei bărbaţi se priviră cu îngrijorare. Gavaş se repezi la prova pe care o văzuse în imaginea proiectată pe ecranul staţiei din Turn, gata să se rupă, şi constată că situaţia se schimbase: prova era în perfectă stare.

— Cine ştie la ce surprize ne mai putem aştepta, spuse George.

— Ce-ar fi să repunem timona în poziţia iniţială? propuse Vala.

Gavaş încuviinţă printr-o înclinare a capului şi venusianul răsuci înapoi timona.

În clipa următoare se auzi un uruit puternic: lanţul ancorei pornise vertiginos să se desfăşoare şi iahtul înţepeni din nou, bine ancorat.

— George, murmură inginerul şi arătă spre micul aparat radio emisie-recepţie de care instructorul nu se despărţea. Cheamă un scafandru! Vreau să aflu ce se găseşte dedesubtul acestui vas.

— Desigur, un motor, preciză Vala.

— Nu ştiu… Cred însă că vom găsi un element care ne va da această certitudine. Ştiţi… mă gândesc la o elice ori altceva care să propulseze iahtul înainte sau înapoi.

Instructorul ceru un scafandru care, după câteva minute, se prezentă la Gavaş. Inginerul preciză ceea ce dorea să afle şi omul se cufundă în mare. În acest timp, Vala porni spre pretinsa sală a maşinilor, urmărind cablul-antenă care ducea într-acolo. Ceilalţi îl însoţiră, curioşi să vadă ce anume îl smulsese pe venusian, brusc, de pe puntea de comandă. La mai puţin de un metru înaintea sălii de maşini, Vala se opri şi se întoarse spre Ru-Ru căreia, printr-un gest, îi făcu semn să se apropie. Pasărea se supuse în grabă ordinului şi stăpânul îi porunci cu glas tare:

— Ascultă!

Ru-Ru îşi înălţă capul şi după câteva clipe izbi cu ciocul în tăblia peretelui din lemn.

— Aici se află o încăpere bine mascată, preciză Vala. Mi-am dat seama de asta, urmărind cablul. Se apleacă şi arătă celorlalţi o foarte mică fisură în perete. În dreptul ei cablul părea ros, iar rosătura prezenta un luciu straniu.

Gavaş şi Rovan îngenunchează pentru a examina cât mai de-aproape cele descoperite de oaspetele lor, dar, când inginerul vru să atingă cablul, venusianul îl împiedică să pună mâna, strigând:

— Nu! S-ar putea ca prin rosătura asta să emane o energie foarte puternică, un curent de înaltă tensiune sau…

George Rovan izbucni în râs şi, spre surprinderea însoţitorilor săi, atinse porţiunea aceea de cablu, socotită deosebit de primejdioasă de către Vala.

— Liniştiţi-vă! Nu vedeţi că avem dinaintea ochilor lentila unui obiectiv de filmat… fotografiat?… În orice caz, cam aşa ceva.

După o vreme de atentă observare, Gavaş îi dădu dreptate:

— Exact. Acum sunt sigur că asemenea obiective sunt presărate pe întreg cuprinsul iahtului, prin locuri în care nici nu te aştepţi…

— Şi mai ales ascunse în lucruri la care nici nu te duce mintea, îşi mărturisi mirarea venusianul. Prieteni, spuse el într-un târziu, vreţi să pătrundem în încăperea aceasta, atât de bine mascată?

— Cum?

Vala arătă spre Ru-Ru şi, văzând că inginerul nu prea părea convins, îi explică:

— „Câinele” meu are o forţă colosală în lovituri cu ciocul. Încercăm?

Gavaş şi Rovan se priviră lung şi apoi încuviinţară.

— Loveşte! porunci oaspetele, şi pasărea-câine izbi de două ori în peretele dincolo de care stăpânul său presupunea a fi fost o încăpere ascunsă. Peretele se sfărâmă şi dădu la iveală o cabină în care se aflau aparate electronice, cu comandă prin radio, capabile să prelucreze, să calculeze şi să transmită date şi informaţii asupra celor văzute, auzite ori deduse în mod logic.

— La drept vorbind, ce nevoie ar mai fi avut stăpânul iahtului de personal? mărturisi inginerul. Cu asemenea maşini…

— Ei bine, interveni George, cu asemenea maşini stăpânul iahtului a aflat că ne găsim aici, a auzit consideraţiile noastre, ne aude şi ne vede în continuare.

— Treaba lui! exclamă venusianul. Ce căuta acest iaht într-o zonă de operaţiuni 7

Gavaş râse cu poftă şi, pentru că Vala se arătă nedumerit, se grăbi să-i explice:

— Vezi… desigur, îl interesa sosirea voastră.

— Şi ce? Nu putea veni omeneşte să asiste? Doar a dispărut obiceiul de a trage cu coada ochiului la vecini.

— Şi la noi, pe pământ, a cam dispărut, spuse George, şi… tocmai din cauza asta doctorul Gavaş este intrigat.

— Ei, poate că datorită vremii nefavorabile stăpânul iahtului s-a folosit de mica lui uzină plutitoare, socotind că, ajutat de o asemenea aparatură, va obţine o imagine cât mai fidelă a sosirii cosmobuzului.

Abia îşi termină fraza inginerul Gavaş, că iahtul prinse a se sălta violent, înclinându-se când spre prova, când spre pupa, aşa cum îl văzuseră cei din Turnul de control… Dar, gândi inginerul, acolo, în largul mării, unde era ancorat, ne-am spus că pricina acestui ciudat balans era hula de fund. Acuma însă, aici, în dana portului, apa e liniştită.” Balansul – înainte şi înapoi – se transformă într-o adevărată ameninţare, dar, din fericire, nu dură decât câteva minute.

Scafandrul reveni la bord. George îl ajută să-şi scoată costumul şi intrară în cabina de comandă. Omul care cercetase iahtul pe dedesubt apucă o foaie de hârtie şi prinse a desena o sferă şi douăsprezece mici ţevi de eşapament.

— Asta-i tot ce-am găsit, murmură el, dând semne de oboseală.

Într-un târziu, Gavaş puse un deget pe sfera desenată de scafandru şi exclamă:

— Rezervorul de energie!

Vala arătă ţevile şi George spuse, mai mult pentru el:

— Nişte ţevi de eşapament.
Venusianul îl privi neîncrezător. Apoi, pe un ton nesigur, bâigui cu oarecare teamă:
— Nu cred… Ştiţi, acum câtăva vreme, la noi, pe Venus, a eşuat o cosmonavă fără pasageri, care avea douăzeci şi patru de ţevi asemănătoare.
— Poate că arderile combustibilului folosit erau atât de puternice, încât volumul gazelor produse avea nevoie de multe ţevi de eşapament pentru a fi evacuate, căută Rovan să explice numărul mare al eşapatoarelor.
— Da’ de unde! se arătă nemulţumit venusianul. Închipuiţi-vă, abia după ani de zile s-a putut stabili că ţevile acelea erau canale de ghidaj în cosmos. De ce n-ar servi şi aceste ţevi ale iahtului pe care ne aflăm, aceluiaşi scop? Aţi văzut doar că timona are cu totul alte întrebuinţări decât aceea de cârmă. Ori, dacă socotim că sfera aceea de dedesubt este rezervorul de energie, atunci neapărat trebuie să existe şi un sistem de imprimare a direcţiei dorite.
Gavaş înclină capul în semn de aprobare. Părea atât de absorbit de mărturisirea venusianului, încât nu mai era în stare să rostească nici măcar o singură vorbă. Abia după multă vreme puse o mână pe umărul lui Vala şi-l întrebă:
— Prietene, ştii cumva şi ce fel de energie folosea cosmonava care a eşuat la voi, pe Venus?
Cel întrebat răspunse fără ezitare:
— Masser!
Inginerul tresări:
— Aşadar, energie electromagnetică concentrată. Bine, dar noi, pe Terra, încă n-o folosim.
— O, dacă aţi şti ce neajunsuri ne-a pricinuit cosmonava aceea! Numeroşi piloţi au fost nevoiţi să aterizeze în locuri complet nedorite şi mai ales… nepotrivite pentru o asemenea situaţie, dar spuneau bieţii oameni că nici un aparat de la bord nu mai funcţiona normal. De asemenea, automobiliştilor li s-au blocat comenzile maşinilor pe care le conduceau, ca să nu mai vorbesc despre cosmonavele noastre. Da, da, chiar fratelui meu i s-a întâmplat ca nava

pilotată de el să se îndrepte într-o direcţie străină de aceea pe care căuta să o impună.

— Ghidaj forţat! exclamă George Rovan şi, întorcându-se spre inginer, şopti grav: De câteva zile elicopterul nu mă mai ascultă ca înainte.

Gavaş, cu toate că auzise îngrijorata mărturisire a pilotului numărul unu de pe marele cosmodrom, se mulţumi să-l privească cu un aer absent, preferind, în locul oricărui comentariu, să-şi urmărească propriile-i gânduri stârnite de imaginea – mult timp neclară – a peisajului mării, proiectată pe ecranul radar din Turnul de control. Îşi amintea că atât radistul cât şi operatorul staţiei de radio se luptaseră din răsputeri pentru captarea unei imagini şi a unui sunet clar, iar el îi dojenise, considerând că în acele momente n-ar fi fost destul de atenţi. Acum însă totul îi devenea limpede, cauzele perturbărilor recepţiei de mai înainte clarificându-i-se. Aşadar, stăpânul iahtului folosea drept sursă de acţiune Masser-ul, acea formidabilă energie electromagnetică concentrată, capabilă să tulbure funcţionarea oricăror mecanisme, mai ales a celor care folosesc electricitate. Şi iahtul servea drept ochi şi urechi pentru cineva ascuns în cine ştie ce loc, de unde voia să afle totul despre musafirii extraterestri veniţi ca prieteni pe Terra, despre mijloacele lor de transport, despre viaţa şi condiţiile planetei lor. „Dar de ce pe ascuns? gândi inginerul Gavaş. Şi, mai ales, în anul 2101, când oamenii din întreg universul îşi comunică totul, în dorinţa de a se ajuta?” Nu dorea să mărturisească întrebarea care-i chinuia mintea, de teamă ca nu cumva oaspetele să se îngrijoreze şi astfel bucuria vizitei să-i fie umbrită de gânduri sumbre. Dar, cum se întâmplă de când e lumea, de ce ţi-e frică nu scapi.

Deodată, vasul se cutremură; da, da, pur şi simplu se cutremură şi pârâi din toate încheieturile. Pe urmă, după câteva secunde de linişte, în microstaţia de radio emisie-recepţie pe care George Rovan o purta pe umăr întotdeauna, răsunară semnale de alarmă. Se auzi vocea crainicului din Turnul de comandă care striga: „Părăsiţi iahtul! Pericol de explozie!”

— Vor să-l distrugă! strigă George.

— Şi odată cu vasul, pe noi, fiindcă, într-o oarecare măsură, i-am aflat taina, murmură Vala.

Gavaş îi îmbrânci pe amândoi spre puntea care lega iahtul de ţărm, zorindu-i să ajungă pe uscat cât mai repede.

La numai un minut şi jumătate după ce pământenii şi oaspetele lor coborâră pe cheiul danei, se auzi o detunătură puternică. Urmă o vâlvătaie de flăcări care ţinu doar câteva clipe, şi iahtul se mistui, dispărând de parcă l-ar fi înghiţit văzduhul.

Servanţii de la dana numărul 106 priveau înmărmuriţi pata galben-verzuie care luase forma vasului ars şi plutea pe întinsul apei.

— Toate astea din pricina noastră, murmură cu amărăciune Vala.

— Fii liniştit, prietene, îl asigură George Rovan; e bine că am fost preveniţi de intenţiile stăpânului acelui iaht. Cum ai văzut, postul nostru de observare ne-a anunţat la timp şi, dacă vrei, putem spune că totul s-a terminat cu bine.

Venusianul zâmbi trist şi mai spuse:

— George, vezi tu… o asemenea întâmplare pe planeta noastră ar fi stârnit atâta panică, încât…

Rovan îl bătu prieteneşte pe umăr:

— Vala! Noi, pământenii, am fost încercaţi de prea multe „întâmplări”… Unele, din câte am mai citit, petrecute chiar în secolul trecut… mai rele decât cea de astăzi.

— Ştiu. Aţi câştigat foarte mult în stima noastră, când am aflat câtă strădanie a fost necesară pentru ca adevărata omenie să se bucure întreaga lume de pe Terra.

Cei doi piloţi se priviră îndelung, iar venusianul, semn că acordă toată preţuirea gazdei sale, îi luă mâna şi i-o lipi de pieptul său, în dreptul inimii. La drept vorbind, abia începeau să se cunoască…

CAPITOLUL II

DISPARIŢIA PARAŞUTISTULUI

Dimineaţa concursului interplanetar de paraşutism pentru micii concurenţi începu pe la orele patru şi jumătate. Câteva acorduri muzicale curmară somnul adânc în care oboseala ultimei zile de antrenament îi cufundase. Apoi, o boare de aer rece, înmiresmat cu esenţe din răşinoase, avu darul să-i trezească până şi pe cei mai osteniţi. Curând, cel de-al şaisprezecelea ca şi cel de-al cincisprezecelea etaj al cortului-cantonament prinseră a dudui înfundat de tropotul şi strigătele de bucurie ale copiilor. Baia şi masa fură luate de gazde împreună cu oaspeţii şi tot împreună porniră spre pistele de încălzire.

Vremea era deosebit de frumoasă: un cer senin, aerul cald (17° la ora 5), nici urmă de nor sau vânt. Aşadar, o zi cum nu se poate mai bună pentru reuşita unei lansări cu paraşuta, în cadrul unui concurs care te obligă să aterizezi la punct fix.

Cu toate că era încă destul de devreme, copiii văzură tribunele înţesate de lume. Mai mult, pe pistele mărginaşe, şi mai ales pe aceea care lega marele cosmodrom cu marea, pasionaţii pentru asemenea competiţii veniseră încă din timpul nopţii şi îşi instalaseră corturile în formă de capsule, colorate în alb, alături de automobilele care-i aduseseră din cine ştie ce colţ îndepărtat al Terrei.

De-ndată ce copiii apărură pe pista de antrenament, pentru o sumară încălzire şi verificare a paraşutelor, urale nesfârşite izbucniră din piepturile spectatorilor; era prima competiţie interplanetară care trebuia să aibă loc pe planeta Pământ şi copiii erau cei aleşi să deschidă acest mare drum de apropiere, cunoaştere şi împrietenire a tuturor fiinţelor omeneşti din întregul univers.

Servanţii înălţară drapelele planetelor Pământul şi Venus, la vederea cărora vasele, hidroavioanele şi cosmonavele amerizate în danele portului ce mărginea cosmodromul arborară marele pavoaz şi îşi porniră sirenele.

Bătrâna Terra, atât de mult încercată de-a lungul furtunoasei sale istorii, trăia în ziua aceea marea sărbătoare a păcii şi înfrăţirii cu tot universul.

În Turnul de control al cosmodromului soseau mesaje de pretutindeni, bucuria oamenilor fiind tot atât de mare ca şi dorinţa lor de a realiza un univers al înţelegerii.

La început, micii paraşutişti ai ambelor echipe, puternic impresionaţi, se opriră şi deveniră spectatori ai acelui nestăvilit entuziasm de adevărată omenie.

Rovan era atât de emoţionat, încât Vala observă lacrimi în ochii lui şi-l îmbrăţişă.

Cosmodromul se cufundă într-o linişte absolută. Pământenii priveau muţi acea îmbrăţişare între două lumi. După o vreme, tăcerea care ameninţa să se prelungească încă cine ştie cât fu curmată de larma stârnită de către un mare grup de băieţi şi fete care înaintau spre piste cântând şi presărând flori în jurul concurenţilor. Cei din tribuna centrală prinseră a cânta laolaltă cu ei şi, curând, întregul cosmodrom deveni un imens cor. Apoi, George Rovan făcu semn elevilor săi să se apropie, şi stătură astfel în tăcere, faţă în faţă cu oaspeţii, privindu-se în adâncul ochilor. Spectatorii înţeleseră că cele două lumi îşi făceau un jurământ de credinţă. Oboseala ivită în urma emoţiilor de mai înainte fu dată uitării şi, cu toţii, în cea mai deplină linişte, se ridicară de pe bănci, vrând astfel să arate că aprobă şi onorează acel moment covârşitor.

*

Gavaş nu se îndura să părăsească Turnul de control, mai ales pentru că de acolo putea urmări foarte bine desfăşurarea întrecerii.

Către orele opt megafoanele plantate la nivelul pistelor prinseră glas. Crainicul marelui cosmodrom Terra 1 comunica:

„Atenţiune! Liber pista 92! Aeronava T.A. 100 se pregăteşte pentru ieşirea din hangar!”

Treizeci de secunde mai târziu, o frumoasă navă aeriană apăru pe pista centrală 92.

„Aeronava este pilotată de comandantul marelui cosmodrom Terra 1, Vlad Toican!” mai anunţă crainicul şi, în sunetul unei fanfare, automobilul de serviciu, autopropulsat, porni din dreptul turnului de lansări, purtând pe primul pământean căruia primii venusieni aveau să-şi încredinţeze vieţile.

Automobilul făcu un tur de onoare în incinta cosmodromului şi apoi se opri lângă aeronavă.

Comandantul urcă. Imediat îl urmară micii paraşutişti venusieni şi pământeni, însoţiţi de instructorii lor şi de pasărea-câine Ru-Ru, credinciosul prieten al lui Vala.

Un jet puternic de flăcări, apoi doar un zumzet ca de bondar. Semnalele luminoase, recepţionate de Turnul de control, fură urmate de anunţul transmis prin megafoane:

„Primul concurs interplanetar de paraşutism, cu lansare de la 15 000 m, deschidere la 1 500 m şi aterizare la punct fix obligatoriu. Începe astăzi, 5 septembrie, anul 2101, orele opt, pe Terra!”

Strigăte de entuziasm, ovaţii însoţiră desprinderea de sol a frumoasei aeronave T.A. 100.

Peste puţin, însă, în locul acelei larme de nedescris se aşternu o linişte profundă ce avea să dureze până când, din înaltul cerului, apăru primul paraşutist a cărui cădere vertiginoasă smulse un murmur unanim de admiraţie şi teamă.

Crainicul marelui cosmodrom anunţă: „Cilă Borza!”

Urmară venusienii Mag şi Dih, apoi Silviu Bora, iar ceilalţi concurenţi, din ambele echipe, se lansară în grup.

Emoţii puternice, dar nici un incident; toţi aterizară precis şi perfect.

Pauză de câteva minute, timp în care aeronava se înălţă şi mai mult, dispărând aproape.

Megafoanele anunţară:

„Veţi fi martorii unor lansări de mari maeştri: venusianul Vala şi pământeanul Rovan. Deschiderea paraşutelor la numai patru sute de metri, menţinerea deasupra cosmodromului – nouă minute.”

Vala fu cel dintâi. Cobora vertiginos, făcând răsuciri şi tumbe primejdioase, cu paraşuta închisă, încât răsuflarea tuturor părea să se fi curmat. Marele cosmodrom încremenise în aşteptare. Într-un târziu, când prăbuşirea lui Vala părea inevitabilă, paraşuta lui ţâşni în sus. Bucuria oamenilor era fără margini. Alături de venusian, Ru-Ru, cu aripile-i mari şi larg deschise, cobora, planând în cercuri strânse, gata să intervină dacă vreun incident oarecare ar fi primejduit viaţa stăpânului său.

Dar, la aproape o sută de metri deasupra pământului, aripile păsării se strânseră, zvâcnind de câteva ori şi zborul ei căpătă o direcţie cu totul şi cu totul străină celei dorite, căzând undeva, în afara cosmodromului. Spectatorii, însă, nici n-avură vreme să se dezmeticească după acea tristă întâmplare, că un alt incident avea să se producă: paraşuta lui Vala se strânse brusc şi venusianul se prăbuşi spre marginea de răsărit a cosmodromului, unde se afla o lizieră de pomi.

Sirenele de alarmă se făcură auzite din toate colţurile, iar Turnul rugă spectatorii să rămână pe locurile lor.

Aeronava T.A. 100 cobora în picaj.

Echipele de salvare porniră grăbite spre locul unde se prăbuşise Vala. O ambulanţă se îndreptă în direcţia căderii lui Ru-Ru.

De-ndată ce T.A. 100 ateriză, George Rovan se grăbi s-ajungă la locul căderii lui Vala unde, din fericire, văzu paraşuta frumos colorată a venusianului atârnând de crengile unui pom.

— A scăpat! strigă George, gâtuit de emoţie. A scăpat! A scăpat! continuă el, în neştire, dar bucuria avea să-i fie de scurtă durată. Unul din medicii ambulanţei îl trase de mână,

ducându-l cât mai aproape de pomul pe crengile căruia spânzura paraşuta lui Vala şi-i spuse:

— Vezi?! El nu-i!

Rovan se căţără pe pom; paraşuta fumega. Undeva, pânza avea un orificiu circular, cu diametrul de 4–5 mm. Marginile orificiului ardeau mocnit. Desprinse paraşuta şi coborî de pe pom.

— Parcă ar fi fost găurită de un glonţ! îşi mărturisi impresia pilotul aeroambulanţei.

Cei din jurul lui examinară cu şi mai multă atenţie starea paraşutei şi ajunseră la concluzia că orificiul putea fi produs de un mic proiectil, rătăcit.

— Bine, dar arsura? se arătă nedumerit Rovan, iar ceilalţi îşi plecară privirile, neputându-i da vreo explicaţie.

Examinară apoi legăturile paraşutei: toate erau în ordine, mai puţin centura care fusese petrecută peste mijlocul venusianului; aceea era tăiată.

— Desigur, comentă unul dintre sanitari, când s-a văzut atârnat de pom, oaspetele şi-a tăiat cureaua pentru a se elibera.

— Chiar aşa, încuviinţă medicul şi, privind în jurul său, spuse cu mare siguranţă: Ori a căzut şi s-a lovit, ori a izbutit să coboare şi, datorită şocului, cine ştie în ce direcţie o fi apucat. Haide să-l căutăm! Sunt convins că se află pe aici, prin apropiere.

Şi căutările durară tot restul zilei şi toată noaptea. Dar zadarnic. Paraşutistul venusian dispăruse.

*

În dimineaţa zilei următoare concursului, doi copii cam de 14 ani încercau un balon meteorologic, construit de ei, pe un câmp din apropierea lizierei de pomi ce mărginea marele cosmodrom Terra 1.

Veniseră acolo în căutarea unui câmp deschis tuturor punctelor cardinale.

Băiatul se numea Titus, iar fata, Roxana. Erau colegi de clasă şi prieteni nedespărţiţi. Tot timpul vacanţei – care

acum se apropia de sfârşit – lucraseră la construirea balonului meteorologic pe care, în dimineaţa aceea, doreau să-l încerce acolo.

— Ne-am apropiat prea mult de lizieră, observă Roxana.

Băiatul tăcu, privind cu totul absent.

— Ar trebui să ne îndreptăm mai mult spre mare, continuă fata şi, văzând că el nu ia în seamă spusele ei, îl înşfăcă de umăr.

Titus tresări, se smulse din strânsoarea mâinii prietenei sale şi îi făcu semn să păstreze linişte.

— Ascultă! şopti băiatul într-un târziu, observând nedumerirea ei.

Roxana îşi încordă auzul şi, după o vreme, i se păru că distinge nişte sunete ciudate care semănau cu schelălăitul unui câine lovit. Dar sunetele acelea erau foarte îndepărtate şi, cu toate sforţările pe care le făcea, fata nu izbutea să afle direcţia de unde răzbăteau.

— Titus! murmură ea, acum aud ceva, dar nu mi-e clar ce poate fi.

— Vino! o îndemnă el şi, apucând-o de mână, o trase spre capătul dinspre mare al lizierei.

Mergeau cu paşi rari. Covorul de frunze care începuseră să cadă foşnea adesea şi asta îi făcea să se teamă că zgomotul putea îndepărta vieţuitoarea aflată în primejdie. Din când în când se opreau şi ascultau încordaţi, vrând să se asigure că se apropiau de locul de unde răzbeau acele vaiete. După o vreme se auzi un mârâit. Copiii se întoarseră brusc şi, în spatele lor, nu văzură nimic altceva decât o groapă, din care pământul scos se afla strâns cu grijă într-o mică movilă. Priviră fără să priceapă nimic. Nu îndrăzneau să se îndrepte într-acolo, neştiind ce i-ar putea aştepta. O vreme nu se mai auzi nici un zgomot. Pădurea se cufundă în cea mai desăvârşită linişte; până şi boarea de vânt care suflase mai tot timpul părea să fi încremenit printre pomi. La dreapta, se deschidea câmpul dogorit de un soare de toamnă, dar încă foarte cald. La stânga, dincolo de lizieră, marele cosmodrom pe pistele căruia nu se aflau nici oameni, nici maşini zburătoare. Dinainte, marea,

bucurându-se parcă de seninul cerului care se oglindea în liniştea apelor ei. În depărtare, câteva ambarcaţiuni păreau nişte pete albe sau pescăruşi încremeniţi acolo, la linia orizontului. Copiii se prinseră de mână, vrând parcă să-şi unească astfel forţele pentru a şi le spori, când, din dreptul gropii spre care prinseră din nou a se uita, reizbucniră acele zgomote ciudate.

— Hai! îşi îndemnă Roxana prietenul.

Porniră într-acolo, şovăitori, şi, de ce n-am spune adevărul, nu fără teamă. Se opriră pe marginea gropii, despre care nici n-ar fi bănuit că putea fi atât de mare şi adâncă. Nu avură nevoie să se aplece; înăuntru se afla o pasăre mare şi albă, asemănătoare berzelor, dar mult mai robustă, cu cioc şi gheare puternice.

La vederea lor, pasărea mârâi asemenea unui câine care îşi previne agresorul că îi va da de furcă, dacă va avea gânduri rele. Copiii se retraseră câţiva paşi. Urmă un schelălăit şi câteva strigăte ascuţite ca cele ale pescăruşilor.

— Ciudat! bâigui Roxana.

— Foarte ciudat! şopti Titus şi se grăbi să explice prietenei sale: N-am văzut un astfel de specimen nici în filme de animaţie. Nici n-am auzit măcar despre existenţa unei asemenea păsări pe Terra. Doar ştii cât iubesc animalele şi ce mult mă interesează viaţa lor. Uite, dacă aş vedea un leu, îţi jur că m-aş apropia de el sau… mă rog, n-aş da bir cu fugiţii, dar în faţa unei asemenea arătări…

— Nu, nici în faţa unei asemenea arătări nu trebuie să fugim.

— Roxi, căută băiatul să-i mai domolească elanul, nu ştim la ce ne putem aştepta. N-ai văzut cum reacţionează la apropierea noastră?

Fata îşi smulse mâna dintr-a lui şi, cu oarecare ironie în glas, îl dojeni:

— Viteazule! De unde să ştie această pasăre-câine, cum ai numit-o tu… ca mare zoolog ce te crezi, că noi am venit cu intenţii bune? Te-a dus vreodată gândul că până şi cea mai sălbatică fiară poate deveni blândă ca o oaie, în faţa

adevăratei bunătăţi a omului? Dar asta trebuie s-o dovedeşti.

Titus o luă de mână şi se apropiară iar de groapă. Se aplecă şi căută insistent privirile păsării. Când i le întâlni, murmură:

— Suntem buni… Vrem să te ajutăm…

Pasărea scoase nişte sunete stranii, fornăind cu oarecare claritate „Ru-Ru”.

— Şi-o fi spus numele! zise Roxana.

Titus zâmbi neîncrezător, dar, de teamă să nu-şi supere din nou prietena, făcu o încercare.

— Cum te cheamă?

Fornăitul se repetă, iar strigătul căpătă şi mai multă claritate: „Ru-Ru”.

— Cred că ai dreptate, Roxi.

Această recunoaştere păru să facă mare plăcere fetei, dar mai ales să-i dea şi mai multă încredere în propriile-i puteri. După câteva clipe, îngenunche pe marginea gropii şi, pe un ton blând şi rugător, murmură:

— Ru-Ru, ieşi din groapă.

Pasărea, dând semne că ar dori să asculte rugămintea Roxanei, prinse a se mişca.

— Vino! Vino! insistă Titus, observând acel început de înţelegere. Şi din nou pasărea se mişcă, încercând chiar să-şi desfacă aripile.

Atunci copiii observară că aripa dreaptă nu se putea întinde şi, mai mult decât atât, părea străpunsă de un glonţ.

— Tit! exclamă fata, a fost împuşcată. Priveşte! Orificiul prin care a pătruns proiectilul are marginile înnegrite.

— Probabil că e sângele care s-a închegat în jurul rănii. Gloanţele nu lasă urme de fum. Întrebarea e următoarea: Cum o scoatem pe Ru-Ru din groapă?

Pasărea se încordă, încercând să sară, vrând astfel, poate, să arate noilor săi prieteni că pricepuse intenţia lor. Curând, însă, strigătele de durere se înteţiră şi copiii se convinseră că singură nu va izbuti.

— Stai liniştită, Ru-Ru, o îndemnă Roxana şi agitaţia bietei păsări încetă, dar privirile ei se pironiră într-ale fetei, exprimând atâta încredere, că mica binevoitoare lăcrimă.

Titus, impresionat de această scenă, se depărtă de groapă şi, după câteva clipe, reveni cu o creangă mare.

— Ce ai de gând să faci? strigă înspăimântată prietena lui.

— Nu-ţi fie teamă! o asigură băiatul. Ru-Ru o să înţeleagă cum să se folosească de ea. Şi, spunând asta, coborî creanga în groapă.

Îngrijorarea Roxanei se risipi imediat, pentru că pasărea, departe de a se speria din pricina gestului făcut de Titus, se avântă – într-un efort disperat – pe creangă, căţărându-se cu ghearele şi ajutându-se cu ciocul, asemenea unui acrobat care se urcă, spre trapez, pe o frânghie. După puţin timp, Ru-Ru se afla sus, dar fiecare rămase pe locul său, păstrând între ei o distanţă de aproape doi metri. Se priveau cu insistenţă. Într-un târziu, Ru-Ru făcu primul pas şi copiii se retraseră, puţin speriaţi. Pasărea pricepu teama lor şi, pentru a-i asigura că nu dorea să le facă vreun rău, ci doar să le ceară o mână de ajutor, se trânti la pământ, întorcându-se cu aripa bolnavă în sus. Dar, pentru că cei doi încă nu se încumetau să se apropie, Ru-Ru scânci prelung în semn de mare suferinţă. Titus veni lângă ea şi, cercetând-o cu privirile atente, în care teama şi mila se oglindeau deopotrivă, atinse aripa aceea străpunsă – cum presupuneau ei – de un glonţ. Pasărea gemu înfundat din pricina durerii, dar îşi desfăcu aripa şi mai mult, pentru ca protectorul ei să-şi poată da seama cât mai bine de felul şi gravitatea rănii.

— M-am înşelat, declară el. Nici vorbă de sânge în jurul acestui orificiu prin care presupun că ar fi pătruns un glonţ. Vezi? Tu ai avut dreptate: în jurul rănii este negreală… fum, de parcă aripa i-ar fi fost arsă, şi nu împuşcată. Se aplecă, mirosi locul acela înnegrit şi bâigui pe un ton surprins: Ciudat! Chiar miroase a pene şi a carne arsă! Foarte ciudat!

O vreme tăcură, fiecare preocupat de acelaşi gând, şi anume cum să transporte pasărea aceea mare şi grea până

în oraş, în căutarea unui veterinar. Cu siguranţă că, de-ar fi chibzuit mai bine, s-ar fi putut adresa uneia dintre echipele medicale de pe marele cosmodrom, dar, pentru că judecata lor în acele clipe era umbrită de emoţia prin care trecuseră, cum şi de graba cu care voiau să-i vină în ajutor nefericitei lor protejate, copiii nu luară cea mai potrivită hotărâre.

— Să încercăm cel mai scurt drum prin pădurice, îşi dădu cu părerea Titus.

În jurul marelui cosmodrom Terra 1 nu se aflau case, pe o rază de câţiva kilometri, iar din această pricină răspunderea pe care eroii noştri şi-o luaseră era foarte grea.

Într-un târziu, Roxana se depărtă de prietenul ei, avântându-se spre păduricea care mărginea cosmodromul. Titus continua să examineze ciudatul orificiu din aripa pasării-câine. Se scurse astfel un timp, la capătul căruia fata reveni cu un braţ de frunze şi o creangă tot atât de mare ca aceea adusă mai înainte de băiat.

— Scoate creanga din groapă, spuse ea, când întâlni privirea nedumerită a lui Titus.

Fără să mai întrebe nimic, acesta îi dădu ascultare.

— Vom face o targă, continuă Roxana.

— Cum?

— Dă-mi cureaua.

Părând din ce în ce mai surprins, Băiatul îşi scoase cureaua, iar fata improviză o targă deasupra căreia îşi puse bluzonul şi peste el frunzele strânse mai înainte. Aşezară apoi targa lângă pasărea care, nepricepând despre ce era vorba, îşi înălţă capul speriată.

— Eşti grea, Ru-Ru, îi spuse Titus şi o mângâie. Nici eu şi nici Roxi nu suntem în stare să te ducem în braţe; aşa, pe targă, amândoi o s-o scoatem mai bine la capăt.

Ru-Ru păşi cu greu pe „patul” de frunze şi copiii porniră cu ea.

Pe drum, după mai bine de o oră de mers, timp în care făcură câteva mici popasuri, zăriră – ce-i drept, la o mare depărtare – zidurile unei case. Erau atât de bucuroşi, încât nu mai simţeau nici povara pe care trebuiau s-o ducă şi nici oboseala care începuse să-i biruie. Se îndreptară într-acolo,

ca spre o adevărată oază salvatoare a celor rătăciţi în deşert. O vreme, merseră destul de repede, socotind că astfel vor ajunge cât mai curând, dar, pe măsură ce timpul trecea, casa parcă se îndepărta.

— Roxi, cred că am pornit pe o cale greşită.

Fata râse din toată inima şi, ridicând din umeri, îl întrebă:

— Vezi altă potecă?

Titus întinse capul spre dreapta, unde se afla o mare livadă cu pomi fructiferi:

— Pe-aici!

Roxana nu mai făcu altă obiecţie şi, urmându-şi prietenul, îl ajută s-o poarte pe Ru-Ru prin livada umbroasă care ducea mult mai repede la casa ce părea că se îndepărtează.

Dar nu parcurseră nici trei sute de metri, că Titus se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata.

Fără să-i răspundă, băiatul îşi îndreptă capul spre stânga şi, spre mirarea ei, Roxana văzu nişte bobiţe albe şi umede care nu erau altceva decât grindină, îşi privi colegul cu un aer care însemna nedumerire, dar şi refuz de a crede, şi sfârşi prin a murmura:

— Nu se poate… temperatura a fost şi este mult deasupra punctului de îngheţ. N-am citit şi nici măcar n-am auzit ca în această perioadă a anului şi mai ales în asemenea condiţii termice să se fi produs vreodată grindină.

Refuzul categoric al fetei de a considera drept grindină bobiţele acelea albe şi umede zdruncină certitudinea de până atunci a lui Titus şi, spre a se convinge că nu era victima unei halucinaţii, îşi îndemnă prietena să verifice. Puseră targa pe pământ, se aplecară şi examinară mica porţiune pe care se aflau bobiţele, luară câteva şi, doar când mâinile lor simţiră răceala ca de gheaţă, îşi mărturisiră că ceea ce văzuseră era, cu-adevărat, grindină. Apoi prinseră iar capetele tărgii şi îşi continuară drumul, în dorinţa de a găsi cât mai grabnic ajutor pentru Ru-Ru.

Nu după multă vreme, ajunseră în faţa unui gard viu, din tufe de trandafiri sălbatici. Dibuiră cu mare greutate o mică

poartă tăiată printre tulpinele spinoase şi se strecurară într-o curte care părea asfaltată cu un bitum de culoare galbenă. De-ndată ce păşiră pe asfalt, urechile lor fură izbite de câteva acorduri muzicale, strigate parcă de un instrument dezacordat. Înaintea lor se deschidea o terasă imensă, cu pardoseala din marmură albă, din care răsăreau parcă nişte puternice coloane de culoare mov. Când se mai apropiară, văzură pe terasă o femeie aşezată pe un scaun mobil, cu rotile.

Bătrâna părea bolnavă şi lipsită de puteri; avea trăsăturile dure, ca ale unui bărbat, iar chipul ei palid şi supt contrasta puternic cu scânteierile ochilor răi, de culoarea smaraldului. Şi privirile acelea dure şi reci avură darul să frâneze avântul copiilor.

— Ce doriţi? întrebă femeia şi, în timp ce manevra un dispozitiv al scaunului, rotilele acestuia prinseră a se rostogoli pe scări, dar încet şi cu opriri pe fiecare treaptă.

Eroii noştri priviră cu o curiozitate mereu crescândă mersul ciudat şi sigur al scaunului celei care părea infirmă, până când femeia ajunse lângă ei.

— V-am întrebat ce doriţi! insistă ea, pe un ton nu prea amical.

Ochii copiilor rămăseseră aţintiţi asupra unei plăcuţe de pe zidul frontal al casei, pe care scria: „Dr. Ogio Lar”, gândind că un mare noroc îi purtase tocmai spre un medic, unde Ru-Ru avea să-şi afle vindecarea.

La cea de-a doua întrebare a bătrânei, atât fata cât şi băiatul tresăriră şi, grăbindu-se să răspundă, vorbiră amândoi deodată, astfel că stăpâna casei nu pricepu mare lucru. Dar cum Roxana îşi însoţise cuvintele cu gesturi care arătau că doar din pricina păsării ajunseseră acolo, femeia se aplecă asupra lui Ru-Ru. Titus desfăcu – pe jumătate – aripa lovită şi, spre mirarea micilor salvatori, bătrâna, care părea incapabilă să se ţină pe picioare, coborî de pe scaunul cu rotile şi veni foarte aproape de pacientă, examinând cu atenţie aspectul ei, în general, şi mai puţin rana.

Această purtare a bătrânei avu darul să-l nemulţumească pe Titus care, pierzându-şi răbdarea, nu întârzie să spună:

— Desigur, pare cam ciudată această pasăre, dar în clipa asta lucrul cel mai important este suferinţa ei.

Femeia nu se arătă supărată ci, dimpotrivă, zâmbi prietenos, asigurându-l:

— N-ai teamă! Am văzut rana, dar nu mă pot lipsi de a observa aspectul ciudat al acestei păsări. Apoi tonul ei deveni tăios şi întinse spre ei o mână, acuzându-i: De ce aţi împuşcat-o?

— Altcineva… nu noi, bâigui Roxana.

— Noi am găsit-o… Vreau să spun că noi aşa am găsit-o, se grăbi Titus să explice.

— Când? se arătă bătrâna neîncrezătoare. Când şi unde? tună ea ca şi cum s-ar fi adresat unor răufăcători pe care abia aştepta să-i dea în vileag că au minţit-o.

Copiii, impresionaţi de noua şi neaşteptata atitudine a femeii, amuţiră, aşa cum se întâmplă cu cei care, ştiindu-se cu-adevărat nevinovaţi, se trezesc dintr-o dată acuzaţi de o faptă pe care nici cu mintea n-ar fi îndrăznit să o facă.

— Aha! se arătă bătrâna şi mai pornită contra lor, nu v-aţi aşteptat la o asemenea întrebare, şi din pricina asta nu v-aţi pregătit dinainte un răspuns care să pară cât de cât adevărat.

— Dumneavoastră sunteţi medic? întrebă Roxana, pe tonul cel mai firesc cu putinţă, şi asta păru s-o descumpănească oarecum pe interlocutoarea sa.

— Cred că ţi-ai dat seama, citind numele şi profesia mea, înscrise pe plăcuţa de pe zid, murmură bătrâna. Apoi, regăsindu-şi calmul, continuă: V-am întrebat ceva şi nu mi-aţi răspuns.

— A! făcu Titus, vorbeaţi despre locul unde am găsit pasărea. Ei bine, în apropierea cosmodromului.

— Când?

Băiatul îşi examină ceasul şi, după ce chibzui câteva clipe, răspunse nu prea sigur:

— De aproape… trei ore.

Doctoriţa examină cu atenţie ghearele păsării şi după aceea îşi mărturisi nedumerirea:

— E plină de pământ… Pare să fi scurmat multă vreme.

— Da, încuviinţară copiii. Noi am găsit-o într-o groapă pe care, suntem siguri, şi-a făcut-o chiar ea.

— A scurmat pământul ca să-şi mai uite durerile, spuse Roxana.

— Sau… poate pentru a se adăposti, murmură doctoriţa Ogio Lar.

— Şi eu cred asta… Da, da, mai curând pentru a se adăposti, susţinu Titus părerea bătrânei.

Ogio îşi reluă locul pe scăunelul cu rotile, răsuci un comutator ce părea să aibă sarcina de fixare a unor canale sau unde de comunicare, ridică o mică manetă şi roţile prinseră a se invârti, ducând-o spre scara terasei.

— Ce facem cu pasărea? întrebă Roxana, văzând că bătrâna avea de gând să-i părăsească.

Ogio Lar se opri brusc şi îşi întoarse privirile spre ea:

— Doar nu crezi că aş avea atâta forţă s-o pot duce singură. Luaţi-o de-acolo şi veniţi după mine.

Ruşinaţi că doctoriţa socotise nedumerirea lor drept lipsă de educaţie, copiii apucară cu oarecare brutalitate targa, iar biata Ru-Ru, smulsă din loc, scoase un strigăt ascuţit de durere.

Scaunul cu rotile prinse a urca scara care ducea pe terasă, în acelaşi ritm lent şi cu opriri pe fiecare treaptă, aşa cum făcuse la coborâre.

Titus şi Roxana, de-ndată ce ajunseră pe terasă, puseră targa pe pardoseala aceea frumoasă, din marmură albă.

— Aţi obosit? întrebă doctoriţa, cu oarecare ironie în glas.

— Nu… dar uşile casei sunt închise.

— Bine, le voi deschide eu, dacă vouă vă este prea greu să apăsaţi pe o clanţă.

Salvatorii lui Ru-Ru se grăbiră spre uşile care duceau în casă, dar imediat reveniră lângă bătrână, murmurând dezamăgiţi.

— Uşile n-au clanţă.

— Atunci, împingeţi-le! se arătă supărată doctoriţa.

Titus alergă la fiecare uşă (erau patru) şi împinse cât putu de tare, dar încercările lui se dovediră zadarnice.

Bătrâna izbucni într-un hohot de râs şi, când se mai linişti, spuse copiilor

— Vai, cum de-am uitat? Apoi, cu prefăcută tristeţe în glas, adăugă: Aşa mi se întâmplă de multe ori. Ştiţi, nu mă pot obişnui cu uşi fără clanţe şi mai ales cu nişte uşi care se deschid numai dacă le cânţi ceva. Iată, să încercăm melodia asta, mai spuse ea şi acţionă unul dintre butoanele micului tablou de comandă ataşat scaunului ei de infirmă. În clipa următoare răsunară câteva acorduri, fiecare diferit de celălalt, şi prima uşă se deschise violent. Femeia îşi îndreptă triciclul într-acolo şi pătrunse în casă, urmată de copiii care o purtau pe Ru-Ru.

— Unde o punem? întrebă Titus, când doctoriţa se opri în mijlocul unui salon imens.

— A! N-am ajuns încă, preciză Ogio, fără să-l privească. Trebuie să mergem în micul meu laborator.

Salonul era tapetat în galben, nuanţa gazonului din curte. Covoarele, tot galbene, iar mobilele, la fel. În pereţii din dreapta şi stânga se căscau nişte uşi mari, acoperite doar pe jumătate cu draperii de culoarea vişinei. Camerele ale căror uşi comunicau în salon păreau cufundate în întuneric. Singurul loc pe unde pătrundea o slabă rază din lumina de-afară era o mică fereastră situată pe peretele din fundul salonului; fereastra aceea nu era bine acoperită de jaluzeaua care se căscase la un colţ.

După o vreme, doctoriţa porni spre ultima uşă din dreapta, în faţa căreia zăbovi atâta, încât nerăbdarea o îndemnă pe Roxana să întrebe:

— Şi uşa aceasta trebuie convinsă cu vreo melodie?

Bătrâna tresări, se-ntoarse spre ea şi o fulgeră cu o privire răutăcioasă. Apoi, buzele ei se strânseră într-un zâmbet silit şi, prefăcându-se a glumi, răspunse:

— Închipuie-ţi că am uitat ce anume preferă această uşă să i se cânte.

— Vai! exclamară copiii, necăjiţi din cale-afară.

Ogio se prefăcu la fel de supărată dar, după câteva clipe, apăsă un alt buton al tabloului de comenzi şi salonul răsună de nişte zgomote produse parcă de un xilofon pe care cineva l-ar fi izbit cu un topor.

Ultima uşă din dreapta se deschise larg şi doctoriţa dispăru dincolo de ea, cufundându-se în întuneric. Copiii se opriră în pragul acelei încăperi, nemaiputând înainta din pricina beznei absolute şi, fără să vrea, Titus îşi îndreptă privirile spre colţul jaluzelei care nu acoperea prea bine fereastra din fundul salonului.

Priveliştea ce i se oferi, dincolo de fereastră, avu darul să-l uluiască, pur şi simplu. Dinaintea lui se afla un mic cosmodrom, cu piste de aterizare, două hangare bine camuflate de nişte ierburi crescute – aparent haotic – la o înălţime de peste zece metri, două mici cosmonave şi o rampă de lansare îngropată pe jumătate în pământ.

— De ce nu veniţi? strigă bătrâna, enervată.

— Imediat, imediat, bâigui Titus, speriat că doctoriţa l-ar fi surprins făcând o indiscreţie, pentru că la altceva nu se putea gândi; erau în anul 2101 şi destul de mulţi oameni aveau asemenea mici cosmonave – mai ales oamenii de ştiinţă. Atâta doar, nu pricepea cum se putea folosi infirma de cosmonave şi, mai ales, la ce îi serveau două, când una singură ar fi fost suficient.

Copiii pătrunseră în camera cufundată în întuneric, bâjbâind şi înaintând cu greu, neîndrăznind să ceară lumină, de teamă să n-o supere pe Ogio.

— Vai! exclamă bătrâna, când îi auzi poticnindu-se de o mobilă, cum de-am uitat să vă aprind un bec? Apoi râse şi adăugă: Se vede că m-am obişnuit prea bine cu vila asta, pentru că îi cunosc fiecare ungher, chiar şi pe întuneric.

Se auzi un declic şi camera fu inundată de o lumină portocalie, ca aceea a soarelui de toamnă, când apune.

Copiii văzură un laborator în care se aflau tot felul de aparate, retorte, cabluri, ecrane şi câte altele, dar nimic din ceea ce ar fi arătat o preocupare medicală pentru consultaţii, radiografii etc.

— Lăsaţi pasărea peste reflectorul verde! porunci bătrâna şi copiii căutară obiectul indicat, scotocind cu privirile pereţii şi plafonul de care atârnau diferite lămpi. Jos! preciză bătrâna şi, îndreptându-se spre Roxana, îi arătă un loc din apropierea unui calculator.

Fata se uită într-acolo şi descoperi o mică suprafaţă sticloasă ce se căsca în pardoseala încăperii şi prin care răzbătea o lumină de un verde palid şi cu o intensitate atât de slabă, încât cu greu ar fi observat-o.

Micii salvatori o puseră pe Ru-Ru deasupra acelui reflector. Imediat, bătrâna îşi părăsi scaunul cu rotile şi, spre surprinderea musafirilor ei, porni cu paşi vioi prin laborator. Manevră câteva manete, cufundă încăperea în întuneric, porunci copiilor să rămână nemişcaţi, se aplecă asupra păsării şi prinse a-i examina aripa bolnavă.

— E împuşcată! şopti într-un târziu şi, pe un ton plin de indignare, mai spuse: Oameni fără milă! Ruşine pentru începutul celui de-al 22-lea secol!

Din depărtare răzbătea un geamăt abia perceptibil şi, pentru că pasărea începu să se zbată, copiii socotiră că examenul la care o supusese Ogio îi pricinuise mari dureri.

Doctoriţa tresări, aprinse lumina portocalie şi îşi privi tinerii oaspeţi care, încurajaţi de atitudinea ei binevoitoare faţă de Ru-Ru, spuseră aproape deodată:

— O doare! Probabil că durerile s-au înteţit.

— Şi din cauza asta se zbate.

Ogio zâmbi şi-i mângâie pe amândoi.

Ru-Ru se îndreptă spre o draperie care acoperea o parte a unuia dintre pereţii laboratorului şi izbi puternic, cu ciocul.

Spre surprinderea copiilor, draperia care cobora în falduri largi şi părea din catifea răsună ca o placă metalică.

Femeia veni lângă pasăre şi căută să o abată spre locul pe care stătuse mai înainte. Ru-Ru dădu ascultare îndemnului, dar, imediat după aceea, când geamătul, mai înainte abia perceptibil, se făcu auzit din nou, pacienta se năpusti iar asupra draperiei metalice, izbindu-şi ciocul de

ea cu şi mai mare putere, vrând parcă să sfărâme opreliştea, dincolo de care ar fi dorit s-ajungă.

— Aveţi dreptate, copii, spuse doctoriţa. Rana din aripă îi produce dureri atât de mari, încât nu mai ştie ce face. Cu siguranţă că o anestezie îi va prinde foarte bine.

Spunând asta, Ogio se îndreptă spre o etajeră de pe care luă un spray; flaconul era transparent şi micii oaspeţi putură vedea un lichid de culoarea lămâii. Doctoriţa se apropie de pacientă şi-i pulveriză ciocul. Fulgerător, Ru-Ru se lăsă pe duşumea; adormise.

— Acum vă puteţi duce liniştiţi, îi asigură bătrâna şi îşi reluă locul pe scaunul cu rotile.

Vrând să dea ascultare îndemnului ei, copiii se îndreptară spre uşa prin care intraseră, dar, spre surprinderea lor, peretele era întreg, iar draperia pfi lângă care trecuseră dispăruse ca prin farmec. Crezând că au apucat într-o direcţie greşită, Titus şi Roxana căutară cu privirile pretutindeni, dar nu descoperiră nici o uşă.

Bătrâna îi urmărea atent şi, într-un târziu, când socoti că frica pusese stăpânire pe vizitatorii săi, le spuse:

— Iertaţi-mă, copii! Am uitat să vă spun că uşa prin care trebuie să ieşim nu se arată decât dacă îi spuneţi cum vă cheamă şi unde locuiţi. Dar totul trebuie să fie adevărat, pentru că, altminteri, aici rămânem. Pe urmă, prefăcându-se cuprinsă de teamă, adăugă: Băgaţi de seamă! Eu n-am nici o vină! Dacă vreunul dintre voi se va dovedi nesincer, mă aşteaptă şi pe mine aceeaşi soartă.

Cu toată neliniştea ce-i cuprinsese, copiii izbucniră într-un hohot de râs.

— Doar nu vreţi să credem că ne aflăm într-o casă vrăjită!? spuse Titus.

— Asemenea basme nu le mai credeau nici cei de acum două sute de ani, interveni Roxana.

Bătrâna îşi dădu seama că apucase pe un drum nepotrivit faţă de musafirii ei, dar, vrând cu tot dinadinsul să-i impresioneze, se prefăcu la rândul său veselă şi se strădui să râdă, aprobându-i:

— Desigur, desigur, copii! Chiar aşa! Cine ar mai putea crede astăzi în asemenea năzdrăvănii? În epoca noastră nu credem decât în lucruri evidente sau în demonstraţii raţionale. Ei bine, am să vă arăt ceva în care sunt sigură că veţi crede. Apăsă pe un buton, şi întreaga încăpere prinse a coborî încet, aproape pe nesimţite. După câteva minute, când pe tavan se aprinse o lumină de un roz paj, doctoriţa manevră un dispozitiv alăturat micului tablou de comandă, ataşat scaunului ei, şi strigă vesel:

— Am ajuns! De-acum vă puteţi mişca în voie.

Eroii noştri priviră de jur împrejur şi pe fiecare perete văzură câte o uşă.

— Puteţi folosi oricare dintre ieşiri, spuse bătrâna şi, descriind un semicerc cu braţele întinse, îi invită să plece.

Părăsind încăperea, copiii îşi dădură seama că nu există vreo ieşire propriu-zisă, prin care s-ajungă în curte sau măcar în vreo altă încăpere a casei. Curând aveau să observe că toate uşile nou apărute în pereţii laboratorului duceau într-un coridor îngust, care înconjura camera de unde plecaseră. Coridorul avea pereţi negri din care, pe alocuri, se vedeau aprinzându-se şi stingându-se nişte beculeţe colorate în alb, mov şi galben. Deznădăjduiţi, reveniră în laborator unde, fără să fie întrebată, doctoriţa Ogio Lar se grăbi să le explice:

— Suntem înconjuraţi de un imens creier electronic. Ei bine, pe lângă scopurile medicale, foloseşte la stabilirea adevărului sau minciunii rostite de cel care se află în preajma lui. Vreau să vă convingeţi că acest vrăjitor există şi, cu toate că ne aflăm în anul 2101, mai putem crede într-un asemenea fel de poveşti. A! Să nu vă închipuiţi că n-am să vă las să plecaţi, chiar dacă mă veţi minţi, atâta doar să ştiţi, că m-ar întrista foarte mult chiar şi cel mai mic neadevăr din partea voastră, dar… nici nu vreau să-mi închipui aşa ceva.

— Eu mă numesc Titus! Locuiesc în apropiere, pe şoseaua Ursa Mare, vila 304, se grăbi băiatul să-şi mărturisească identitatea, spre a se vedea cât mai repede afară din casa aceea destul de ciudată.

— Pe mine mă cheamă Roxana! Strada pe care locuiesc este paralelă cu şoseaua Ursa Mare şi se numeşte Orion.

— Numărul vilei!? ceru bătrâna să i se precizeze.

— 503.

— Să aşteptăm răspunsul creierului robot, şopti Ogio şi transmise maşinii electronice datele comunicate de copii.

Răspunsul nu întârzie să se audă:

„Sinceritate totală; tensiunea – normală, pulsaţiile inimilor – fireşti, procentul şi densitatea adrenalinei nu trădează emoţii. Putem conta pe adevăr.”

— Vă mulţumesc pentru frumoasa voastră dovadă de prietenie, murmură doctoriţa, părând emoţionată. Asta mă obligă foarte mult faţă de protejata voastră. Voi face tot ceea ce ştiu spre a o vindeca în cât mai scurtă vreme, dar… la rândul vostru… trebuie să vă asumaţi o obligaţie.

— Care? Facem orice! se arătară copiii entuziasmaţi să răsplătească pe aceea care avea s-o vindece pe Ru-Ru.

Bătrâna râse cu poftă şi făcu un gest care voia să însemne că n-avea de gând să. le ceară mare lucru.

— Ei bine, spuse într-un târziu Ogio, nimeni nu trebuie să ştie că aţi adus pasărea la mine.

În clipa următoare, copiii vrură să-şi mărturisească nedumerirea faţă de taina în care trebuiau să ascundă o faptă bună, dar doctoriţa le ghici gândul şi se grăbi să le spună:

— Eu fac cercetări, nu tratamente; cu voi a fost altceva. N-aş vrea să mi se ducă faima că mă pricep la prea multe treburi. Băgaţi de seamă! M-am retras în colţişorul acesta spre a-mi găsi liniştea de care am atâta nevoie. Şi fără linişte n-aş putea garanta nici vindecarea păsării pe care mi-aţi adus-o. Zâmbi larg şi adăugă: Sper că doriţi cu adevărat ca Ru-Ru să fie bine îngrijită, nu? După cum văd rana, pot să vă asigur că numai eu deţin leacul vindecării. Sunt tocmai în faza în care-l experimentez…

— Desigur, răspunseră copiii, şi amândoi îşi dădură seama că bătrâna îi obligase la tăcere, punându-le o condiţie cât se poate de clară.

— Acum vă puteţi duce, le spuse Ogio, în timp ce laboratorul începu să urce cu încetineala unui ascensor de spital.

Când încăperea reveni la nivelul parterului, copiii descoperiră uşa care dădea în holul casei şi se îndreptară spre ea. Ajunşi dincolo de prag, întrebară:

— Credeţi că Ru-Ru se va însănătoşi în câteva zile?

Doctoriţa se prefăcu a chibzui câteva clipe şi, suspinând, răspunse pe un ton nu prea sigur:

— Sper…

— Mai putem veni pe la dumneavoastră… să ne interesăm cum îi mai merge pacientei? se încumetă Roxana să încerce obţinerea unei cât mai grabnice revederi cu protejata ei.

— Nu! strigă bătrâna, părând iritată de întrebarea fetei. Vă voi anunţa eu când va trebui s-o luaţi de aici. Apoi, îmblânzindu-şi glasul, continuă: Doar ştiu unde locuiţi, pentru că mi-aţi încredinţat adresele voastre, aşa că scrisoarea mea vă va găsi… Numai dacă veţi păzi taina, spre binele păsării şi al vostru. Altminteri…

Atât Roxana cât şi Titus se priviră speriaţi, gândind că Ogio nu părea convinsă de discreţia lor şi, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci se puteau aştepta ca doctoriţa să-i supună cine ştie cărei alte încercări. Dar bătrâna îi linişti:

— E-n regulă! Trebuia să-mi dau seama de la început că nişte copii inimoşi ca voi nu pot minţi, nici stingheri cercetările mele spre binele oamenilor. Şi-apoi… asta ar fi însemnat ca niciodată să nu vă mai întâlniţi cu Ru-Ru… La revedere!

Eroii noştri îşi salutară tăcuţi gazda şi porniră spre curte. Uşile holului se deschiseră la apropierea lor şi se închiseră de-ndată ce ei trecură pragul. Afară, când atinseră asfaltul galben, se auziră acele câteva acorduri muzicale care-i întâmpinaseră la sosire. Mergeau încet, fără să scoată o vorbă. Casa stranie şi ciudată a doctoriţei Ogio îi impresionase atât de puternic, încât se temeau chiar şi să-şi întoarcă privirile spre vila de care se depărtaseră destul de mult.

— Titus, murmură Roxana, crezi că bătrâna se va ocupa cu adevărat de Ru-Ru?

— Cred, răspunse băiatul, dar trăsăturile feţei sale exprimau o îngrijorare de nedescris.

Soarele strălucea din plin, aruncându-şi ultimele raze fierbinţi în amiaza celei de-a patra zile de toamnă. Dinspre marele cosmodrom Terra 1 începu să se facă auzit şuieratul puternic al unei cosmonave care se pregătea să decoleze, acoperind vuietul îndepărtat al mării şi strigătele agitate ale pescăruşilor.

În urma copiilor, nevăzut şi neştiut de ei, pornise Big, omul de încredere al doctoriţei Ogio, care avea misiunea să-i supravegheze tot timpul, începând din clipa aceea.

CAPITOLUL III

PLANETA NECUNOSCUTĂ

Toate strădaniile celor de la marele cosmodrom Terra 1 pentru găsirea lui Vala, instructorul de paraşutism al micilor venusieni, precum şi a păsării-câine Ru-Ru se dovediseră de prisos.

Elicoptere şi aerostate, având la bord aparate optice şi detectoare dintre cele mai perfecţionate, zburaseră trei zile şi trei nopţi, fără întrerupere, deasupra zonei în care se prăbuşise paraşutistul abia sosit pe Terra, dar împrejurările dispariţiei sale continuau să rămână învăluite în cel mai deplin mister.

Specialiştii nu izbutiseră încă să lămurească prin ce mijloc anume fusese găurită paraşuta lui Vala.

De asemenea, nimeni dintre cei care fuseseră întrebaţi nu furnizaseră nici cel mai mic indiciu care să pună pe cei de la Terra 1 fie chiar şi pe un drum greşit. Nimeni nu văzuse, nu auzise şi nici nu putea presupune ceva în legătură cu acea tristă întâmplare.

Micii venusieni trebuiau să plece în cea de-a cincia zi, dar pentru asta aveau nevoie de Vala, singurul pilot – dealtfel – al cosmobuzului lor. Îngrijorarea copiilor ameninţa să se transforme în disperare, când în dimineaţa celei de-a patra zile li se comunică acelaşi rezultat: „Nimic nou despre Vala”.

— Nici despre Ru-Ru? întrebă Dih cel roşcovan.

— Nu… nici despre pasăre, murmură doctorul inginer Gavaş, care condusese echipele însărcinate cu aflarea celor doi dispăruţi.

— Desigur, ai noştri sunt foarte îngrijoraţi.

Inginerul se mulţumi să bâiguie ceva neclar; încercase să-i informeze pe cei de pe Venus în legătură cu accidentul

produs, dar toate sistemele de comunicare căzuseră pradă unor serioase perturbaţii.

Mag, cel mai voinic dintre paraşutiştii sosiţi de pe Venus, în ciuda aparenţei lui de uriaş, începu să plângă şi să bâiguie:

— Vala a murit! Bunul nostru Vala a murit.

Dih se apropie de el şi-l dojeni cu asprime:

— Cum poţi vorbi astfel, când n-ai nici cea mai mică dovadă? Dacă lui Vala i s-ar fi întâmplat vreo nenorocire, fii sigur că Ru-Ru l-ar fi salvat sau măcar l-ar fi adus aici.

— Dar nu-ţi aminteşti, scânci cel dojenit, că şi pasărea-câine s-a prăbuşit cam în aceeaşi clipă cu Vala? Vezi, tocmai asta mă face să cred că amândoi au dispărut… poate… pentru totdeauna.

Micii paraşutişti de pe Terra nu îndrăzneau să spună nici măcar un singur cuvânt de îmbărbătare, fiecare simţindu-se vinovat, în vreun fel anume, pentru acea nefericită întâmplare.

Urmă o lungă tăcere ce părea că nu se mai sfârşeşte când, deodată, pe pista numărul 106 – unde se aflau copiii din cele două echipe – răsună strigătul puternic al instructorului micilor pământeni:

— Valaaa!!!

Câteva clipe, nimeni nu îndrăzni să-şi întoarcă privirile spre George Rovan, atât de mare fusese uimirea produsă de chemarea lui. Şi-apoi, de ce n-am spune adevărul până la capăt? Ei bine, nu numai elevii lui George, ci chiar şi venusienii îşi pierduseră orice fel de speranţă şi, când instructorul de pe Terra strigă „Vala!”, copiii crezură că maimarele lor prieten fusese victima unei închipuiri.

Numai când George se desprinse de grup şi prinse a alerga în direcţia lizierei care mărginea partea de sud a marelui cosmodrom, copiii se-ntoarseră într-acolo.

O vreme, nimeni n-ar fi putut spune că vede ceva precis conturat, ci doar umbrele pomilor în care sufla, destul de încet, un vânt cald, dinspre mare.

Doctorul Gavaş îşi duse binoclul la ochi, iar copiii făcură la fel cu micile lor lunete.

Tot ceea ce puteau deosebi cu claritate era silueta lui George Rovan care se îndepărta în mare viteză, lunecând parcă printre umbrele crengilor.

După un timp, George dispăru în desişul pădurii şi nu răspunse nimic la apelurile lui Gavaş cu care putea comunica prin aparatul de radio emisie-recepţie.

— Se vede că l-a găsit totuşi undeva pe Vala, îşi dădu Silviu Bora cu părerea.

— Sigur, îi întări Cilă presupunerea. Hai să-l ajutăm să-l aducă. O fi rănit.

— Bine. Mergeţi până la locul unde l-aţi văzut dispărând pe George, încuviinţă Gavaş. Dar numai până acolo, preciză el, intrigat totuşi de cele petrecute.

— Când veţi ajunge în dreptul unde instructorul vostru s-a făcut nevăzut, vă opriţi, cercetaţi şi comunicaţi prin aparate ce aţi constatat. Numai după aceea voi hotărî ce va trebui să facem. La drum!

Din echipa celor de pe Venus, Dih înaintă spre Gavaş:

— Îngăduiţi să fac şi eu parte din grupul de cercetaşi!

Doctorul ezită câteva clipe, dar, după aceea, covârşit de insistenţa pe care o exprimau ochii micului oaspete, cedă:

— Fie!

Roşcovanul se alătură de-ndată celorlalţi doi, şi „cercetaşii”, cum îi denumise Dih, porniră în pas alergător spre liziera de pomi, urmăriţi de privirile îngrijorate ale copiilor rămaşi lângă Gavaş.

Se scurseră lungi minute de încordată aşteptare; timp în decursul căruia binoclul şi micile lunete nu părăsiră siluetele celor plecaţi pe urmele lui George.

Când ajunseră la liziera de pomi, Silviu Bora şi însoţitorii săi rămaseră mai multă vreme aplecaţi asupra unui loc anume, şi doctorul Gavaş nu se putu abţine să nu-şi mărturisească impresia:

— Cred că au dat de vreo urmă.

Venusienii concentrară imaginea celor plecaţi pe urmele lui George şi apoi, prin transfocare, o apropiară ca să o poată examina mai bine.

— Nu se vede nimic, spuse Mag într-un târziu şi imediat strigă spre Gavaş: Cilă a dispărut în spatele pomilor. Priviţi! strigă el, ceilalţi îl urmează.

Doctorul Gavaş vru să-i împiedice şi chiar să-i aducă înapoi, astfel că, apropiindu-şi de buze micul aparat de radio emisie-recepţie, porunci:

— Silviu! Reveniţi în faţa lizierei.

Rămase pe recepţie, dar, neprimind nici un răspuns, repetă apelul care şi de astă dată se dovedi inutil.

— Nimeni nu se mişcă de-aici până nu mă întorc eu, ordonă Gavaş şi porni singur pe urmele „cercetaşilor”, adăugind: Răspundeţi apelurilor mele prin radio!

Când ajunse la locul de unde dispăruse George şi mai apoi copiii, inginerul făcu acelaşi gest ca şi Cilă: se aplecă pentru a găsi vreo urmă sau măcar cel mai mic indiciu care să confirme că pe acolo trecuse cineva; dar, nimic. Absolut nimic. Se hotărî să se avânte dincolo de lizieră, în pădure, însă, gândind că cei pe care-i părăsise, ordonându-le să-l aştepte, se vor îngrijora, vru să le anunţe intenţia sa. Îşi apropie aparatul de radio emisie-recepţie de gură şi strigă:

— Trebuie să pătrund dincolo de linia pomilor!

Urmă un hârâit prelung, ca acela stârnit de paraziţii produşi de o mare forţă electromagnetică în plină desfăşurare, şi nimic altceva. O clipă fu ispitit să creadă că defecţiunea ar fi fost proprie aparatului său, dar imediat îşi dădu seama că pricina acelui bruiaj acustic avea o sursă din afara microstaţiei sale de radio. Aşteptă câteva minute şi repetă apelul, precizând că trebuia să acţioneze de urgenţă şi că dorea să i se răspundă imediat.

În aparatul său se făcură auzite nişte hohote de râs, dincolo de care, fără prea mare greutate, se putea desprinde batjocura. Pentru moment, doctorul păru năucit, imediat apoi se linişti, spunându-şi că, cine ştie prin ce împrejurare, vreo staţie de aiurea, suprapunându-se lungimii de undă pe care emisese el, îl interceptase. „Dar dacă au priceput ce spuneam, pentru ce au râs? se întrebă el, iar dacă n-au priceput, atunci, cu-atât mai mult, atitudinea lor devine de neînţeles.” Căută să-şi recapete tot

calmul şi, după ce izbuti, auzul său fu izbit de un geamăt prelung. Ascultă încremenit, dar geamătul nu se mai repetă. Pe urmă se auzi din nou, însă de data asta părea că vine dintr-o cu totul altă parte şi Gavaş se întoarse într-acolo. Privirile sale nu puteau răzbate prea departe din pricina desişului pădurii, dar un foşnet asemănător celui produs de frunze călcate cu piciorul îi atrase atenţia spre o tufă nu prea depărtată. Mai înainte de a porni către locul unde foşnetul continua să se audă, doctorul Gavaş încercă să restabilească legătura cu micii paraşutişti care-l aşteptau şi, spre bucuria lui, totul decurse normal; copiii răspunseră imediat, grăbindu-se să-l întrebe:

— Aţi dat de vreo urmă?

— Fiţi liniştiţi! Rămâneţi pe loc. Cred că ne vom revedea curând. Terminat.

Dar cu George Rovan încercă zadarnic să stabilească vreo comunicare.

Vru să pornească pe o potecă îngustă şi întortocheată, însă foşnetul de mai înainte încetase, şi Gavaş rămase în aşteptare, ascultând încordat.

De foarte aproape, desluşi zgomote înăbuşite de paşi prin frunziş şi, spre bucuria lui, dădu cu ochii de cei trei copii plecaţi mai înainte în cercetare şi care dispăruseră.

— Ce-i cu voi? De ce n-aţi răspuns când v-am transmis să rămâneţi în faţa lizierei?

— N-am receptat nimic în aparat şi ne-am gândit să căutăm mai atent primprejur, dar n-am dat de nici o urmă.

— Bine, acum înapoiaţi-vă la colegii voştri şi aşteptaţi în linişte.

Era clar că nu mai încăpeau alte discuţii, aşa că băieţii făcură cale-ntoarsă.

Abia într-un târziu, pe dinaintea ochilor lui Gavaş se perindară – ce-i drept, la mare distanţă – siluetele unor bărbaţi, dar imaginea lor era atât de neclară, încât omul venit în ajutorul celor doi instructori se gândi că poate nu văzuse decât mişcarea crengilor legănate de vânt sau poate numai umbrele lor. Câteva clipe mai târziu, Gavaş îşi îndreptă paşii spre locul unde zărise siluetele. Curând avea

să vadă că emoţiile nu-i jucaseră vreo farsă şi că dinaintea lui se aflau George şi Vala, primul străduindu-se să-l susţină pe celălalt care părea că abia mai putea merge.

— Doctore! strigă pământeanul, de-ndată ce-l văzu pe Gavaş, cum am ajuns lângă el, a şi zbughit-o în desişul pădurii.

— Poate că s-o fi speriat, bâigui Gavaş.

— Da’ de unde! Chiar în clipa în care i-am întins mâna, mi-a spus: „Auzi? Geme cineva”, – şi a început să fugă. De-atunci tot alerg după el şi abia l-am putut ajunge. Dar, drept să vă spun, dacă nu s-ar fi poticnit de ciotul acesta – explică Rovan, precipitat şi arătând spre opreliştea ce curmase fuga venusianului – cine ştie când l-aş mai fi găsit.

Vala se uită la gazdele sale cu priviri care exprimau o mare jenă; desigur, se temea ca nu cumva să-l creadă victima unei închipuiri şi, într-un târziu, murmură:

— Aş vrea să mă credeţi... Ceea ce m-a făcut să mă reîntorc în pădure, de-ndată ce George sosise lângă mine, a fost un geamăt. Da, un geamăt îndepărtat, sfâşietor. Mi-am spus că cineva se află într-o mare suferinţă şi intervenţia mea ar putea fi salvatoare.

— Cred! exclamă doctorul şi se grăbi să-i mărturisească: Şi eu tot din pricina acelui geamăt m-am avântat în inima pădurii.

— Aşadar, şi dumneavoastră l-aţi auzit!?

— Evident, aşa cum am spus. Şi-acum, te rog, sprijină-ţi cealaltă mână de umărul meu: copiii ne aşteaptă.

Pe drum, Vala se opri de câteva ori, dând semne că lovitura din timpul căderii lăsase oarecari urme.

Atât George cât şi doctorul Gavaş ar fi vrut să afle ce se petrecuse cu instructorul micilor venusieni din clipa aterizării lui forţate, dar căutară să-şi înfrâneze curiozitatea, impunându-şi răbdare, până în clipa când vor ajunge la cantonament. Sperau ca însuşi Vala să povestească prin ce trecuse în cele câteva zile de absenţă şi mai ales unde anume stătuse ori chiar zăcuse. La un moment dat, doctorul îşi aminti că, de-ndată ce îl întâlnise pe venusian, acesta spusese: „...Ceea ce m-a făcut să mă întorc în

pădure…” Aşadar, când George se smulsese de lângă ei, acolo, pe pista numărul 106, strigând că l-a zărit pe Vala, instructorul venusian apăruse într-adevăr din pădure. Firesc, deci, după incidentul produs de găurirea paraşutei, oaspetele rămăsese în adâncul pădurii. „Dar cum ajunsese el până acolo?” se întrebă Gavaş, ştiind că paraşuta fusese găsită spânzurând de un pom ce se afla chiar la marginea lizierei. „Cu siguranţă, continuă doctorul să deducă, în urma prăbuşirii Vala a fost atât de şocat, încât şi-a pierdut simţul orientării şi a pornit aiurea. Dar cum a răbdat atâtea zile de foame şi mai ales de sete? Pe-acolo, doar, nu se află nici un izvor şi nici vreo fântână. Şi cum de nu-l găsiseră ei?” Se hotărî să-şi satisfacă această curiozitate şi, cu oarecare indiferenţă, îl întrebă:

— Prietene, ţi-o fi foame şi…

— Nu, răspunse Vala.

— Dar sete?

— Deloc.

— Se vede că ai avut tot ce ţi-a trebuit, interveni George, încercând să glumească, dar venusianul dădu un răspuns care avea să-l neliniştească foarte mult:

— O să vi se pară ciudat, dar cred că nu mi-a lipsit nimic. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar mă simt sătul.

— Ai căzut, ai aterizat forţat, îi explică Gavaş.

— Hm! făcu Vala, asta ştiu, dar din clipa în care paraşuta mi s-a agăţat de crengile unui pom, nu-mi mai amintesc nimic. Dar absolut nimic.

— Ştii că şi Ru-Ru a dispărut?

— Da… poate, murmură venusianul cu o nefirească indiferenţă şi adăugă: Parcă-mi amintesc de prăbuşirea ei. Pe urmă schiţă un zâmbet şi îşi continuă drumul ajutat de cei doi pământeni, surprinşi de faptul că Vala nu dăduse nici cel mai neînsemnat semn de îngrijorare pentru pasărea-câine pe care, şi din spusele micilor venusieni, aflaseră că o iubea foarte mult şi că niciodată nu se despărţea de ea.

„Se vede că a suferit un şoc puternic, în urma accidentului”, gândi iar doctorul şi, temându-se să nu-i

pricinuiască vreun rău cu insistenţele sale, continuă să meargă tăcut.

De pe pista 106 toţi copiii, în frunte cu cei trei cercetaşi – Silviu, Cilă şi Dih – alergau în întâmpinarea lui Vala.

*

În dimineaţa celei de-a cincia zile, când zorile abia se iveau din adâncul mării, acolo unde cerul se contopea cu întinsul nesfârşit al apelor, marele cosmodrom Terra 1 se pregătea cu febrilitate pentru plecarea oaspeţilor de pe Venus.

Turnul de control era în alarmă de serviciu şi toate echipele fuseseră convocate încă din timpul nopţii. Doctorul Gavaş, fiind decanul de vârstă al şefilor de tură, conducea operaţiunile, verifica instalaţiile, controla până şi cele mai mici detalii, pentru ca totul să decurgă în cea mai perfectă ordine.

În tabăra micilor venusieni, bucuria reîntoarcerii acasă era umbrită de lipsa lui Ru-Ru. Copiii ar fi dorit să mai prelungească rămânerea pe pământ, în nădejdea că şi pasărea ar fi putut să apară, ca şi instructorul lor.

Vala fusese supus unui minuţios control medical, dar examinatorii săi nu stabiliră nimic din ceea ce l-ar fi putut împiedica să piloteze.

Când cosmobuzul fu gata de zbor, instructorul anunţă Turnul de control şi Gavaş ordonă oamenilor săi menţinerea în cea mai deplină siguranţă a culoarului aerian prin care cosmonava avea să părăsească bătrâna Terră. Radiştii verificau până şi cea mai neînsemnată imagine apărută pe ecranele lor, iar radiofoniştii acţionau prompt, stabilind de urgenţă legături cu cosmonavele aflate în apropierea culoarului de şoc, pentru a le preveni şi îndepărta.

Aproape de orele şapte, în sunetele fanfarei şi în uralele mulţimii adunate să-i conducă, venusienii îşi luară rămas bun de la gazdele lor care nu încetau să-i încredinţeze că vor face totul pentru găsirea lui Ru-Ru.

Vala zâmbea şi continua să arate o ciudată indiferenţă pentru situaţia păsării-câine. Strânse mâna lui George Rovan, făcu un semn de salut spre Turnul de control şi se urcă primul în cosmobuz.

Copiii mai zăboviră câteva minute; discutând unele amănunte ale vizitei pe care micii pământeni aveau s-o facă pe Venus, după o lună şi jumătate.

Sirena cosmobuzului răsună puternic şi elevii lui Vala urcară. Apoi, câteva semnale luminoase, de culoare violetă, adresate Turnului, şi Gavaş comunică prin radio: „Culoar liber; aprob decolarea!”

În jurul cosmobuzului se aprinseră lumini verzi, părând un brâu îngust de iarbă, şi pământenii înţeleseră că trebuiau să se retragă. După câteva clipe se auzi un şuierat puternic şi nava părăsi pământul. Alte câteva clipe, după care dispăru în înaltul cerului, imaginea ei rămânând doar în amintirea gazdelor şi pe unul dintre ecranele staţiilor radar din Turnul marelui cosmodrom Terra 1.

La capătul primei ore de zbor, şeful staţiei centrale de radio semnală un incident: recepţia era întreruptă printr-o bruiere deosebit de intensă ale cărei sunete păreau fragmente muzicale. Gavaş începu să verifice staţia, crezând că dispozitivul care selecta undele s-ar fi dereglat, dar curând avea să constate că totul funcţiona perfect, în ciuda faptului că ceea ce transmiteau venusienii nu se mai putea înţelege.

— Doctore! strigă la un moment dat radistul – şi Gavaş se grăbi să vină spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Priviţi! îl îndemnă radistul să se uite pe ecranul care ţinea sub control zborul cosmobuzului pilotat de Vala.

— Traseul, aşa-i? observă omul care coordona activitatea Turnului de control.

— Întocmai, venusienii nu respectă traseul.

Apoi, de îndată ce radistul îşi mărturisi îngrijorarea, imaginea cosmobuzului dispăru de pe ecran.

Gavaş se înfioră la gândul că legătura cu venusienii s-ar fi putut curma pentru mai multă vreme, iar imposibilitatea

de ghidaj a Terrei 1 ar fi pus în primejdie soarta copiilor aflaţi în drum spre planeta lor. Atât el cât şi ceilalţi tehnicieni se străduiau din răsputeri să restabilească legătura cu venusienii, iar în acest timp pe ecranul monitor al staţiei radar, ce se afla la bordul cosmobuzului, Vala avea să observe o perturbare generală a imaginii.

O vreme, venusianul consideră că trece printr-o zonă de puternice descărcări electromagnetice şi îşi aruncă privirile asupra aparatelor de control şi ghidaj, vrând să ştie cu exactitate în ce punct se afla; spre surprinderea lui, poziţia şi starea meteorologică nu justificau asemenea tulburări în funcţionarea staţiei radar. Se lupta parcă să iasă din starea aceea de indiferenţă şi transă.

Micii paraşutişti observară îngrijorarea instructorului lor şi, în dorinţa de a-l linişti, începură a se preface că discută despre felul în care furtunile solare pot influenţa şi tulbura buna funcţionare a aparatelor de bord.

Vala zâmbi, dându-şi seama că elevii săi doreau să-i comunice astfel o justificare a perturbării imaginii de pe ecran, dar îşi spuse că era de datoria lui să explice copiilor adevărul:

— Prieteni, furtunile magnetice despre care vorbiţi nu se produc decât în perioadele de maximă activitate solară, prin lunile iulie-august, şi au loc din 11 în 11 ani. Ei bine, ultimul fenomen de acest fel a avut loc în urmă cu doi ani, aşa încât… acum o asemenea manifestare cosmică n-ar fi cu putinţă. După aceea vru să comunice situaţia celor din Turnul marelui cosmodrom Terra 1, dar staţia radio părea o uzină de zgomote brutale, a căror succesiune era întreruptă din când în când de scurte fragmente muzicale, desprinse parcă din nişte melodii interceptate cu totul şi cu totul întâmplător.

Pământenii făceau încercări disperate pentru reperarea cosmobuzului venusienilor, prin radar sau televiziune.

În acest timp, Vala îşi pierdu oarecum stăpânirea de sine, observând că acele aparatelor de ghidaj, aflate la bord, rămăseseră încremenite într-un punct fix. Încercă unele remedieri şi sfârşi prin a izbi cu pumnul în cadranul busolei.

Nimic. Pe ecranul staţiei radar apăru, ca prin minune, un punct luminos, la vederea căruia micii venusieni bătură din palme, fericiţi; înţeleseră că Vala se putea lipsi de busolă cum şi de celelalte aparate de ghidaj, pentru că putea dirija cosmobuzul orientându-se după steaua Canopus, folosită adesea în zborurile cosmice ca element de referinţă, aşa cum se slujesc marinarii de steaua polară.

— Ne-am abătut de pe traseul nostru, remarcă pilotul şi acţionă pentru readucerea navei pe traiectoria dorită. Comenzile răspunseră imediat, dar fără nici un efect: cosmobuzul se menţinea pe un drum străin celui care ar fi trebuit să-i ducă pe planeta Venus.

Micii paraşutişti dădeau semne de nelinişte, văzând încercările disperate ale instructorului lor. Într-un târziu, Dih cel roşcovan se apropie de Vala şi-i şopti la ureche, pentru a nu-şi îngrijora şi mai mult colegii:

— Poate că ar trebui să ne întoarcem pe Terra. Cred că nu ne-am îndepărtat prea mult.

— Poate, murmură instructorul fără să-şi desprindă privirile de pe ecranul pe care steaua Canopus încă se mai menţinea în imagine, arătând nefericiţilor pasageri cât de mult se depărtau de traiectoria iniţială, cu fiecare clipă.

Urmă o manevră, apoi alta, şi dispozitivul care acţiona direcţionarea cosmonavei se dovedi blocat.

— Paralizarea comenzilor! exclamă Mag, paraşutistul cel mai voinic din echipa micilor venusieni.

Vala îşi spuse că dereglarea generală a aparatelor se datora tot unei furtuni electromagnetice, fie ea şi simulată. „Da, desigur, pe vreo planetă de care ne-am apropiat, fără să vrem, se fac cine ştie ce experienţe care produc furtuni ca acelea care au loc în perioadele de maximă activitate solară. Trebuie să scăpăm, să ne smulgem din acest câmp magnetic, şi asta cât mai repede.” Apoi, de-ndată ce se convinse că doar procedând astfel se vor putea salva, pilotul venusian acţionă motoarele cosmobuzului, cu maximă intensitate. Nava îşi mări viteza, dar devierea de la direcţia nedorită nu se petrecu. După o vreme, Vala constată că epuizase tot combustibilul, şi gândul că puteau

rămâne rătăcitori prin cosmos îl cutremură. Nedumerirea nu cedă însă disperării, pentru că în ciuda golirii rezervoarelor cosmobuzul îşi continuă drumul, de parcă ar fi fost teleghidat. Dar unde, încotro se îndrepta, pasagerii n-aveau să afle decât în cea de a doua zi a călătoriei lor, când. prin hublouri, zăriră nişte creste vinete ce păreau să fie ale unor munţi. Viteza de înaintare crescuse într-atâta, încât pasagerii socotiră clipa în care nava luă direcţia de coborâre ca fiind ultima din viaţa lor; prăbuşirea părea inevitabilă. Dar, minune! Cosmobuzul frână puternic şi contactul cu locurile acelea străine se făcu cât se poate de lin.

Venusienii rămaseră multă vreme în mica lor cosmonavă, neştiind ce primejdii i-ar putea ameninţa, mai ales din partea climei sau a iradiaţiilor. Într-un târziu, instructorul spuse:

— Toată lumea îmbracă hainele de protecţie! Şi. când elevii săi fură gata echipaţi cu nişte salopete largi care se terminau cu glugi şi rezervoare de aer. Vala deschise uşa cosmobuzului şi sări afară. Copiii priveau îngrijoraţi, dar şi nerăbdători să ia contact cât mai repede cu acea planetă necunoscută. Instructorul făcu primii trei-patru paşi, şi ei pricepură rostul acelei încercări: Vala dorea să stabilească puterea gravitaţiei – dacă acel element ar fi fost caracteristic locului pe care cine ştie ce forţă îi purtase. Spre bucuria lor, mersul instructorului părea normal, semn că gravitatea exista. După aceea Vala le făcu semn să coboare, şi elevii lui se grăbiră să sară din cosmobuz. Dih fu cel dintâi care observă nişte poteci din piatră ce înconjurau micul platou pe care nava lor fusese depusă. Roşcovanul se îndreptă într-acolo, urmărit de privirile colegilor săi. Vala trecu în faţa grupului şi porni cu pas măsurat şi cu atenţia încordată. O vreme, ocoliră într-un zig-zag curios. La capătul potecii se căsca o mare prăpastie, în care se puteau zări nişte imense ruine, ce păreau să fi fost ale unor clădiri de mult distruse. Fiecare căuta să priceapă ceva din pustietatea şi tăcerea care-i înconjura, dar totul era searbăd şi de neînţeles. De undeva, din depărtare, se auzi

răgetul de durere al unei sălbăticiuni, ca şi când ar fi fost lovită de moarte. Când ecoul răgetului se pierdu printre craterele stâncoase, totul reintră în starea de mai înainte: linişte totală.

— Să mergem înapoi, la navă, propuse Mag cel prudent. Poteca asta nu ne-a dus nicăieri.

Ceilalţi îl priviră cu luare-aminte şi sfârşiră prin a-i da ascultare, socotind că altceva n-aveau de făcut.

Se-ntoarseră în punctul de plecare, dar, când ajunseră acolo, cosmobuzul lor tocmai decola. Probabil că înăuntru nu se afla nimeni, pentru că uşa de acces rămăsese deschisă chiar şi acum în timpul zborului.

„Cu siguranţă, îşi spuse pilotul venusian, aceeaşi forţă care ne-a purtat până aici ne-a răpit nava.”

Priveau cu toţii, disperaţi, cosmobuzul care se îndepărta la mică altitudine şi cu o viteză atât de redusă, încât aveau impresia că ar fi putut-o egala printr-un marş forţat. După câteva minute, nava reveni. Uşa era deschisă şi dinăuntru se auzeau răsunând în megafonul staţiei radio nişte semnale ce păreau a fi un apel, judecând după intervalele regulate la care se repetau, dar cu totul şi cu totul străine codului obişnuit al venusienilor. Copiii ascultară miraţi şi nu se sfiiră să-şi arate îngrijorarea şi nedumerirea, însă Vala păru să priceapă sensul acelor crâmpeie melodioase, pentru că îi îndemnă să se urce.

La început, micii paraşutişti ezitară să-i asculte îndemnul, dar după aceea îşi spuseră că instructorul o fi priceput înţelesul comunicării muzicale şi prinseră a se urca. Când ultimul copil puse piciorul înăuntru, cosmobuzul se desprinse de acel sol arid şi muntos, pornind direct deasupra prăpastiei pe care, nu după multă vreme, o traversară pe jumătate. Începu apoi să coboare şi, pe măsură ce se apropiau de fundul acelui hău imens, venusienii putură deosebi gigantismul de neînchipuit al vegetaţiei.

Cosmobuzul fu aşezat pe o movilă nu prea înaltă, al cărei sol era uscat, crăpat şi ars. De jur împrejur se întindeau drumuri care şerpuiau printre copaci înalţi de peste o sută

de metri şi ruinele unor case ce păreau să fi fost cam tot atât de înalte. Şi zidurile şi copacii purtau urmele unui mare incendiu, care poate mistuise, cine ştie când, aşezarea aceea.

— Cu siguranţă că aici au fost oameni… murmură Dih.

— Poate că mai şi sunt, spuse Mag, dornic să-şi audă glasul, spre a se convinge că teama nu-l biruise cu totul.

Vala îşi lipise aparatul de radio de gluga protectoare, în dreptul urechii. Curând, semnalele muzicale se făcură din nou auzite şi instructorul apucă pe un drum ce părea să ducă în afara acelei foste aşezări umane. Copiii îl urmară tăcuţi şi impresionaţi de tot ceea ce vedeau.

Plante gigantice se căţărau pe uriaşe ziduri ruinate. Ferigi de dimensiuni fantastice înconjurau copaci şi case dărăpănate, înlănţuindu-le, ca într-o imagine de coşmar. Pavajul străzilor era de culoare galbenă, împestriţată pe alocuri de negreala unei funingini care, din când în când, răscolită sau atrasă de cine ştie ce forţă, începea să plutească vreme de câteva secunde, după care revenea exact în locul de pe care se ridicase. În rest, tăcere, nici cel mai neînsemnat semn de viaţă nu se făcea simţit. După foarte mult timp ajunseră în faţa unui mic râu care şerpuia printre nişte maluri sinuoase, ale căror colţuri, din stâncă, răspândeau în apă reflexe luminoase, colorate în galben şi vânăt. Venusienii înaintau cu grijă, încercând solul la fiecare zece-douăzeci de paşi. Deodată, unul dintre copii strigă:

— Elefantul!

Toţi ceilalţi urmăriră privirea celui care observase o posibilă primejdie şi descoperiră, la mare distanţă, de partea cealaltă a râului, o namilă care putea întruchipa foarte bine un elefant.

În aparatul de radio emisie-recepţie pe care Vala îl purta atârnat de umăr, se auzi râsul cuiva, urmat de-ndată de succesiunea rapidă a unor note muzicale care, de astă dată, nu păreau – nici pe departe – vreun crâmpei dintr-o anume melodie. Când sunetele încetară, instructorul explică elevilor săi:

— Nu vă temeţi! Animalul acela nu-i decât o biată oaie.

Paraşutiştilor nu le venea să creadă că instructorul vorbise serios, iar dacă glumise, dându-le o astfel de explicaţie, atunci ei aveau să-i spună că se aşteptau la mai multă seriozitate din partea lui, date fiind împrejurările atât de ciudate în care se găseau. Dar colosul, pe care unul dintre copii îl socotise drept elefant, prinse a trece râul şi apoi se îndreptă spre ei.

— Rămâneţi pe loc! strigă Vala şi adăugă zorit: Altminteri se va speria.

Cu toată frica ce pusese stăpânire pe ei, izbutiră să se supună ordinului şi, în scurt timp, se aflară faţă în faţă cu animalul acela uriaş. Acuma, când ajunseseră la numai trei-patru metri de el, copiii îşi puteau da seama că instructorul lor nu-i minţise: aveau de-a face cu cel mai blând animal.

— Se vede că tot ceea ce trăieşte pe planeta asta, bâigui Dih, ajunge la proporţii gigantice.

— Chiar aşa, îl susţinu Mag, al cărui glas tremura încă de pe urma fricii pe care o trăise mai înainte. Judecând după mărimea caselor şi… mai ales după înălţimea zidurilor, pe-aici trebuie să fi fost nişte uriaşi.

— Poate că mai sunt, murmură Dih, şi asta păru să-l înspăimânte foarte mult pe colegul său, care începu să facă paşi înapoi.

— Nu fugi! tună instructorul. Ţi-am spus doar că bietul animal se va speria. Şi, după ce se asigură de ascultarea lui Mag. Întinse o mână spre oaia aceea uriaşă.

Animalul behăi prelung şi stins

— Pare bolnavă, constată Vala şi se apropie mai mult de, colosalul patruped.

Oaia păru să înţeleagă bunele intenţii ale venusianului, pentru că făcu un pas spre el, scoţând nişte sunete ce semănau cu o nespusă tânguire.

Vala, care măsura pe puţin doi metri, ridică mâna, ba se mai săltă şi pe vârful picioarelor, pentru a putea ajunge să-i mângâie bărbia. Animalul primi, mângâierea şi îşi frecă botul de palma lui.

— Acum vă puteţi mişca în voie; cel puţin aşa cred.

Copiii înconjurară patrupedul şi prinseră a-i pipăi blana al cărei fir părea să fi fost lung de un metru. Dar, spre surprinderea lor, odată atins, părul cădea chiar de la rădăcină, lăsând să se vadă o piele vânătă şi scorojită.

Unul dintre micii venusieni se îndepărtă de grup, atras de ceva foarte ciudat, observat numai de el singur în acel moment. După o vreme, strigă:

— Priviţi! Apa râului scade văzând cu ochii!

Ceilalţi se grăbiră spre mal; într-adevăr, nivelul apei ajunsese la jumătate. Curând, apărură pietrele de pe fundul râului şi, spre surprinderea lor, îşi dădură seama că apa nu se scursese pe undeva, ci pur şi simplu debitul era micşorat chiar de la izvor, aşa cum ai închide un robinet. Dar era oare cu putinţă să opreşti un izvor? Sau râul avea două cursuri şi cineva abătuse scurgerea apei pe cealaltă matcă?

— Ciudat! exclamă Dih cel roşcovan şi se grăbi să propună: Ce-ar fi să urmărim cursul apei?

— Da, încuviinţă Vala şi porni de-a lungul malului, urmat de elevii săi.

Drumul era presărat cu pietre dintr-un soi de cremene vânătă, pe deasupra căreia pluteau mici fulgi negri, ca de funingine. Din când în când, din adâncuri îndepărtate răzbăteau gemete care se stingeau cât se poate de repede, de parcă cei de la care veneau n-ar fi dorit să fie auzite. Şopotul apei se desluşea din ce în ce mai slab.

Venusienii porniră de-a lungul malului, în dorinţa de a descoperi izvorul acelei ape care părea să curgă ori să se oprească, după dorinţa cuiva.

Se scurse astfel vreme de câteva ore. Giganticele ruine fuseseră de mult lăsate la mare distanţă, iar locurile prin care ajunseseră acum arătau ca un nesfârşit deşert. Undeva, la orizont, se zărea o ridicătură ce părea a fi rămăşiţa unui munte, dar după câteva clipe dispăru, ca şi când s-ar fi scufundat în adâncurile acelui necunoscut şi ciudat pământ. Deşertul păru şi mai mare. De nicăieri, nici un zgomot, fie el cât de neînsemnat, nu tulbura linişţea aceea înfricoşătoare până când se făcu auzit un zumzet ca de bondar. „Oaspeţii” îşi încordară auzul. Din depărtare se

zări un punct ce părea să se mişte, dar, din pricina înălţimii la care se afla, nu i se putea distinge nici forma şi nici mărimea. După un timp, Dih exclamă:

— Este o sferă!

— Da’ de unde! îl ironiză Mag, a cărui privire nu se înşela niciodată, şi preciză: Obiectul care zboară deasupra noastră are forma unui ou, iar axa care uneşte cei doi poli ai săi nu cred să depăşească doi hirai (aproximativ un metru şi jumătate).

Într-adevăr, după numai câteva minute, venusienii aveau să se convingă de faptul că prietenul lor, Mag, nu greşise. Obiectul plană deasupra lor, descriind largi cercuri şi coborând foarte încet. Când ajunse jos, un jet de flăcări gălbui-roşiatice ţâşniră prin nişte orificii care păreau să încingă vehiculul, ca un brâu. Raza jetului era de numai douăzeci-treizeci de centimetri. Un hublou – până atunci bine mascat – se deschise şi dinăuntrul ciudatului obiect zburător se auziră câteva acorduri muzicale. Spre surprinderea copiilor, Vala porni într-acolo, în pas alergător. Prin deschizătura hubloului apăru capul unei femei slabe şi bătrâne al cărei chip exprima o imensă răutate.

— Trebuia s-ajungeţi mai repede pe Olena, răsună mustrător şi straniu glasul femeii din spatele hubloului.

Vala făcu un gest de scuză, dar copiii se îngroziră la gândul că erau aşteptaţi şi mai ales că Vala ştiuse acel lucru. De ce acceptase instructorul lor o asemenea aventură? Cum se făcuse că Vala îi adusese acolo, în loc să-i ducă acasă, pe Venus, unde părinţii lor aveau să-i aştepte îngrijoraţi?

Dar Vala îşi uitase nu numai obligaţiile faţă de ai săi, ci chiar şi dragostea pentru acel devotat câine-pasăre, Ru-Ru. Desigur, chiar din clipa aceea ei ar fi trebuit să se gândească la ciudata schimbare a instructorului lor care, din câte ştiau ei, şi-ar fi dat viaţa pentru a-şi salva pasărea iubită, tot aşa cum şi pasărea şi-ar fi sacrificat-o pe a ei, în dorinţa de a-şi salva stăpânul.

— Ce se întâmplă cu instructorul? glăsui Dih, într-un târziu.

— Deocamdată văd că discută cu bătrâna din… oul zburător, răspunse Mag, dar ceea ce mă surprinde e faptul că par să se cunoască mai de mult.

— Din câte ştim, Vala n-a călătorit decât pe Jupiter, Pământ şi Saturn, bâigui cel mai mic dintre paraşutişti.

— Aşa-i, murmurară ceilalţi.

— Ei, cine ştie, poate că tocmai prin acele locuri s-o fi cunoscut cu… ea, căută Dih să-i liniştească, dar tot el fu acela care spuse: Toate bune, însă din cuvintele femeii din „ou” rezultă cât se poate de limpede că Vala era aşteptat aici.

— Chiar aşa, îl susţinu Mag. De ce nu ne-o fi spus şi nouă dacă…

Fraza îi fu curmată de un prelung şi melodios fragment muzical, la capătul căruia Vala se întoarse spre ei.

— Copii, apropiaţi-vă! Doctoriţa Ogio Lar, o veche prietenă a mea, vrea să vă cunoască.

O vreme, elevii săi rămaseră pe loc, dar curiozitatea avea să învingă şi teama, şi neliniştea lor. Înaintară câţiva paşi, iar aceea pe care Vala o numea „doctor Ogio Lar” îi întâmpină cu un hohot de râs ce se dorea foarte prietenos. Apoi le spuse:

— Dragii mei, va trebui să rămâneţi o vreme mai îndelungată pe această planetă. Ţin să vă spun de la bun început că nici un străin, în afară de voi, n-a pus piciorul aici.

— Dar suntem aşteptaţi la noi acasă, protestă Mag.

Pilotul ciudatului microcosmobuz clipi şi îşi schimonosi trăsăturile feţei, în semn de enervare. După aceea tună mânios:

— Am crezut că veţi înţelege, dar…

Fraza îi fu curmată de intervenţia lui Dih cel roşcovan:

— Ce anume? Ce trebuie să înţelegem?

— Pur şi simplu că veţi rămâne… câtva timp, aici.

— Dar asta nu-i o explicaţie, ripostă băiatul.

Doctoriţa zâmbi:

— Ai dreptate. Ei bine, va trebui să-mi daţi o mână de ajutor şi, cinstit vorbind, nu atât pentru mine, cât pentru cei de aici, aflaţi la nevoie.

— Planeta asta e populată cu oameni?

— M'daa… oarecum.

— Dar noi n-am întâlnit decât animalele astea care, după cum vedeţi şi dumneavoastră, arată atât de jalnic.

— Şi pe ele va trebui să le ajutăm.

— Unde sunt oamenii? întrebă Mag.

— Curând veţi ajunge la ei.

— Ştiţi, interveni Mag, ar fi bine să comunicăm rămânerea noastră aici; părinţii noştri…

— Voi avea eu grijă de asta… Deocamdată totul trebuie să rămână secret, răspunse Ogio, pe un ton categoric. Apoi tăcu o bună bucată de vreme, părând să chibzuiască la ceva foarte important pentru ea, după care îl întrebă pe Vala: Toţi copiii ştiu să transmită prin radio?

Instructorul venusian nu răspunse. Chipul său trăda o mare încordare, ca şi când ar fi căutat să-şi amintească exact situaţia faţă de care bătrâna arăta atâta interes.

— Nu, răspunse roşcovanul în locul lui Vala. Numai el ştie să comunice, şi puse mâna pe instructor.

— Vala! insistă Ogio, pe dumneata te-am întrebat.

Instructorul confirmă spusele lui Dih printr-o aplecare a capului, gest pe care-l repetă de câteva ori, în dorinţa de a o asigura pe doctoriţă că roşcovanul spusese numai şi numai adevărul.

— Cosmobuzul vostru va fi aici în câteva secunde. Din ciudata microcosmonavă răsări o antenă parabolică. Urmă un mesaj într-un cod straniu, necunoscut micilor paraşutişti, şi răspunsul celui căruia i se adresase Ogio. Apoi, tăcere de aproape un minut, la capătul căreia cosmobuzul venusienilor apăru la orizont, înaintând destul de încet şi la joasă altitudine, aşa cum sosise şi mica cosmonavă în formă de ou.

Cosmobuzul parcă lin, la câţiva metri de ei.

— Urcaţi-vă şi porniţi după mine. Venusienii dădură ascultare ordinului primit şi, spre surprinderea lor,

constatară că nava fusese pilotată de un robot aidoma unui om. Aşadar, Ogio o adusese prin teleghidare, dar pentru asta ar fi fost nevoie de o instalaţie receptoare de comenzi, chiar în interiorul cosmobuzului. Ori, aşa ceva nu exista şi copiii se tot chinuiau să-şi explice în vreun fel prin ce tehnică anume izbutise doctoriţa să le aducă nava lor spaţială. Curând, însă, lucrurile aveau să se limpezească.

Vala verifică bordul; aparatele de control indicau o perfectă funcţionare a comenzilor, dar combustibilul lipsea cu desăvârşire. Atunci semnală prin radio şi Ogio răspunse:

— Nici o grijă! Voi porunci robotului care a pilotat cosmobuzul vostru până aici să se apropie de conector; asta va fi suficient, pentru că e încărcat cu atâta energie solară, încât puteţi să străbateţi întreg universul, timp de un an.

— A! N-am ştiut că Sino are atâta putere, bâigui Vala.

— Întocmai! răsună puternic în megafon glasul doctoriţei.

Micii paraşutişti erau de-a dreptul uluiţi de noua lor descoperire. Va să zică acel robot se chema Sino, şi Vala mai auzise de el. Aşadar, Vala ştia chiar de când părăsiseră Terra că nu-i va duce acasă, ci pe nişte meleaguri străine. De bună seamă că lupta aceea disperată pe care o dusese în timpul blocării comenzilor nu fusese decât prefăcătorie, şi asta era un lucru foarte rar întâlnit în universul anului 2101. Cât priveşte înstrăinarea unor copii de părinţii lor, fie chiar şi pentru o cât de scurtă vreme, fapta era socotită drept crimă, încă din vremuri străvechi. Dar nici unul dintre copii nu îndrăzni să mărturisească gândurile care-l frământau, temându-se de robot şi poate chiar de instructorul lor, a cărui purtare devenea din clipă în clipă şi mai stranie.

Pilotul cosmonavei-ou decolă aproape la verticală, iar vehiculul venusienilor îl urmă în acelaşi fel.

Elevii lui Vala urmăreau acul vitezometrului care ameninţa să sară de pe cadran. Altitudinea se menţinea destul de coborâtă, astfel că pasagerii cosmobuzului puteau vedea foarte clar imensa vale deasupra căreia zburau; pretutindeni ruine, în mijlocul lor numai deşert.

După o vreme, mica cosmonavă a doctoriţei Ogio Lar scoase un jet puternic de flăcări verzi şi roşii, se ridică brusc la înălţime foarte mare şi dispăru.

În staţia radio de la bordul navei venusienilor răsunară câteva acorduri muzicale. Imediat Vala schimbă direcţia şi, la câteva minute după aceea, copiii puteau observa că decorul se schimbase complet. Sub ei se afla acuma o imensă pădure cu pomi de dimensiuni neînchipuit de mari. Cosmobuzul începu să piardă atât din viteză cât şi din altitudine. Pilotul-robot corectă poziţia navei, îndreptând-o într-un picaj vertiginos. Câteva secunde, şi catastrofa părea de neînlăturat, dar cosmobuzul se redresă brusc. Aducerea aparatului la sol se produse într-un luminiş dincolo de care se zăreau nişte creste muntoase.

— Coborâţi! porunci robotul.

Venusienii îşi părăsiră cosmonava şi porniră în urma lui Sino, cum îl numea doctoriţa Ogio Lar pe acel straniu ajutor al său.

De jur împrejur, pădure. Nici urmă de arşiţă şi pustietate, aşa cum se putea întâlni la tot pasul de partea cealaltă a văii ce părea să despartă necunoscuta planetă în două părţi egale.

— Vă puteţi scoate salopetele de protecţie, glăsui robotul Sino. Vala fu primul care dădu ascultare acelui îndemn, dar copiii nu se încumetau să se expună vreunui pericol. Abia după o îndelungată observare a instructorului şi după ce se convinseră că puteau respira în voie, îşi scoaseră şi ei salopetele. De-ndată, auzul le fu izbit de freamătul giganticilor arbori şi de ciripitul îndepărtat al unor păsări.

Sino fluieră prelung.

Drept răspuns la acea chemare, un fâlfâit de aripi se apropie de venusieni. Curând, pe deasupra lor îşi făcu apariţia un stol de păsări cu penele colorate în galben şi mov; semănau cu nişte păuni mari, ale căror cozi depăşeau doi metri. Apoi urmară alte stoluri, de data asta, însă, numai din păsări mici cât fluturii, despre care omul-robot povesti:

— Aceştia au fost vulturi, dar proporţiile lor s-au redus în acea zi, când…

Vorbele lui Sino fură curmate de un hârâit al „glasului” provocat, desigur, de către stăpâna sa, căreia nu-i convenea ca robotul să-şi termine comunicarea informaţiei.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea, când vulturii au devenit atât de mici? întrebă unul dintre copiii de pe Venus.

— Vă este foame şi vreţi să vă odihniţi, fu răspunsul lui Sino, robotul alimentat de doctoriţa Ogio cu energie solară. Apoi le făcu semn să-l urmeze. Vala porni cel dintâi, iar elevii lui făcură la fel, abia după o lungă ezitare.

Copiii erau neliniştiţi la gândul că cine ştie ce primejdii i-ar fi putut aştepta. Nu după multe vreme ajunseră în faţa unei deschizături ce se căsca într-o stâncă; părea intrarea într-o grotă. Dinăuntrul grotei se zăreau lumini fosforescente care indicau diferite drumuri. Pătrunseră, urmându-l pe Sino. Merseră vreme îndelungată de-a lungul unor galerii asemănătoare celor dintr-o mină, numai că, din loc în loc, drumul lor se intersecta cu alte drumuri ce păreau mai late şi mai bine luminate. La un moment dat, robotul se opri în faţa unui mic labirint şi corzile sale vocale răsunară melodios. Imediat se aprinse o lumină portocalie, iar zidul din dreapta deveni transparent. Dincolo de zid apăru un ascensor. Urmă un alt semnal codificat pe muzică, şi peretele se ridică atât cât să permită lui Sino şi însoţitorilor săi să se urce în ascensor. Coborârea dură mult timp. Când ascensorul se opri în dreptul unui perete de culoare albă, pe capul robotului apăru o pată fosforescentă. Peretele se retrase lateral şi venusienii păşiră pe un culoar lung, asfaltat cu bitum galben. De-a lungul culoarului, pe ambele părţi, erau uşi numerotate. Deasupra uşilor ardeau becuri albe.

— Parcă ar fi un spital, murmură Dih.

— Chiar asta şi este, se grăbi robotul să confirme.

În timp ce înaintau, văzură câteva uşi deschizându-se şi nişte oameni mici de statură intrând şi ieşind.

— Aceştia sunt medicii? întrebă Mag.

— Nu, răspunse Sino, sunt infirmierii. Medicii sunt tot nişte roboţi.

— Cum, strigă Dih roşcovanul, oamenii sunt subordonaţi unor maşini?

Sino râse cu poftă şi numai după aceea îşi dădu în vileag supărarea:

— Uiţi cu cine vorbeşti, băiete?

— A… nu, se fâstâci Dih, dându-şi seama că, într-un fel, îl jignise pe însoţitorul lor.

Dar, departe de a se fi potolit, Sino continuă:

— Uiţi că tu, om, eşti la dispoziţia mea, iar eu nu sunt altceva decât o maşină? Aici, pe planeta asta, şi lucrurile şi întâmplările au luat o cale străină celei fireşti, din ziua în care…

Şi din nou interveni acel hârâit al vocii robotului, iar micii venusieni nu putură afla nici de data asta când s-au petrecut nişte lucruri ieşite din comun şi mai ales din ce pricină.

Ajunseră la capătul culoarului şi omul-robot împinse o uşă care se deschise imediat. Un vaiet prelung, ce părea să iasă din piepturile a sute de fiinţe omeneşti, izbi auzul noilor sosiţi.

Încăperea părea enormă, dacă judecai după ecoul îndepărtat al vaietelor, dar de văzut nu se vedea nimic.

— Luaţi aminte! mârâi robotul. În curând se va aprinde lumina şi veţi fi martorii unui trist spectacol; veţi vedea oameni cărora nu le lipseşte nici hrana, nici îmbrăcămintea şi nici confortul, dar cu toate astea sunt trişti. Datoria voastră va fi aceea de a-i înveseli…

— Care este pricina tristeţii lor? se încumetă Dih să întrebe.

Sino se arătă foarte supărat:

— Am spus că datoria voastră e să-i înveseliţi.

— Bine, bine, interveni Mag în apărarea colegului său, dar, ca să putem face tot ceea ce ne ceri, trebuie să cunoaştem pricina care i-a adus pe aceşti nefericiţi într-o asemenea situaţie. Îţi spun asta pentru că noi nu suntem

nişte bufoni, preciză el pe un ton categoric şi privi spre Vala, dar acesta nu reacţionă în nici un fel.

Drept răspuns, omul-robot îngână o melodie şi de-ndată o lumină de un verde deschis inundă locul în care îi purtase pe venusieni; era o încăpere imensă, cu pereţii vopsiţi cenuşiu, cu mobile cenuşii. Din loc în loc se vedeau paturi şi scaune, toate având rotile. Pe paturi şi pe scaune stăteau oameni de diferite vârste, care se văitau ori gemeau. Se vede că lumina nu le făcea bine, pentru că de-ndată ce se aprinse din piepturile acelor nefericiţi izbucni un răcnet de durere. Apoi se aşternu o linişte deplină. Pacienţii se uitau cu nespusă curiozitate, dar şi îngrijoraţi, la noii sosiţi. Feţele lor erau pline de zbârcituri, iar culoarea pielii părea de-a dreptul întunecată.

— Dar copii nu sunt? întrebă Mag, într-un târziu.

— Ba da, murmură Sino şi porni pe culoarul central, de-a lungul căruia se întindeau paturile. Atâta doar, că au îmbătrânit brusc, în ziua aceea când…

Şi iar se curmă vorba robotului.

„Mereu aminteşte de ziua aceea, gândiră micii paraşutişti, dar de fiecare dată nu-şi duce ideea până la capăt. Ce s-o fi petrecut în z*iua aceea?”*

— Sino, continuă Mag, cum îi vom deosebi pe copii?

— Ei sunt mai înalţi decât părinţii lor; mult mai înalţi.

— Şi nu părăsesc niciodată această încăpere?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu doresc, preciză robotul.

— Or avea ei vreun motiv, şopti roşcovanul.

— Bine-nţeles, se tem cu toţii.

— Cum aşa?

— Din ziua aceea, prinse Sino să explice, dar următoarele sale cuvinte nu mai avură nici o legătură cu începutul frazei.

Merseră vreme de câteva minute, până când ajunseră în dreptul unui grilaj.

— Aici este camera în care veţi găsi tot ce vă trebuie, îi asigură robotul şi, dând grilajul în lături, le făcu semn să treacă dincolo de el.

Noua încăpere era spaţioasă, bine luminată într-un albastru odihnitor, iar mobilele frumoase, lăcuite proaspăt.

— Puteţi ieşi de-aici oricând, îi asigură Sino. Vă puteţi plimba prin luminişul în care a rămas cosmobuzul vostru. Dealtfel, pentru tot ceea ce veţi avea de comunicat, Vala va folosi staţia voastră.

Urmă un scurt fragment muzical şi Sino plecă de lângă ei. Apoi, de-ndată ce robotul dispăru la capătul culoarului, instructorul micilor venusieni răsuci cheia în broasca grilajului şi le făcu semn să treacă la masă.

— Prietene Vala, izbucni Mag, sunt foarte îngrijorat de aventura asta.

Pilotul râse şi îşi ridică umerii, indiferent.

— Cine ştie câtă vreme vom fi nevoiţi să rămânem aici. În captivitate, se arătă un alt copil şi mai neliniştit.

Acelaşi gest de totală nepăsare fu răspunsul lui Vala.

— Ar trebui să comunicăm acasă ce ni s-a întâmplat. Poate că n-ar fi rău să cerem ajutor, se tângui Dih.

De data asta, instructorul veni spre copil ridicând pumnii ameninţător şi le strigă:

— Nu care cumva să îndrăzniţi asta!

Toţi se retraseră speriaţi din faţa lui; singurul care rămase pe loc, părând că dorea să-l înfrunte, fu Dih.

— Prietene Vala, murmură el, după o vreme. Poţi fi sigur că îţi vom da ascultare, dar, dacă nu ţi-am spune cât suntem de îngrijoraţi, n-am fi cu totul şi cu totul sinceri, aşa cum ne-ai învăţat.

— Eu? Nu v-am învăţat nimic. Niciodată, nimic!…

— Poate că eşti prea obosit şi din pricina asta ai uitat. Poate din pricina celor prin care ai trecut…

— Nu sunt obosit şi n-am avut ce uita.

— Cum, tu, care pari s-o cunoşti destul de bine pe aceea care ne-a adus aici, nu vezi că ne vrea răul? izbucni Mag.

— Nu…

— Atunci pentru ce atâtea taine? Pentru ce nu ne-a invitat, aşa cum au făcut-o cei de pe Terra? Sau măcar să ne fi explicat rostul aducerii noastre aici…

— Sino v-a explicat: trebuie să alungaţi tristeţea oamenilor din acest spital.

— Vala! strigă roşcovanul, ce-i de-acasă…

Dar un pumn zdravăn curmă fraza lui Dih. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la una ca asta.

— Aici e casa noastră, tună Vala. Să-ţi intre bine-n cap asta! N-am avut şi nici nu vom avea altă casă.

— Nu se poate! izbucniră indignaţi ceilalţi, doar noi venim dintr-o altă lume; planeta noastră e Venus, şi nu asta, despre care nici măcar n-am auzit vorbindu-se. Măcar atâta trebuie să ţinem minte!

De data aceasta reacţia lui Vala fu cu totul şi cu totul diferită de cea de mai înainte; locul furiei îl luă o nedumerire teribilă, amestecată cu disperare, începu să-şi privească elevii cu spaimă, de parcă vorbele lor i-ar fi prevestit o mare primejdie, apoi se agăţă de Mag, implorându-l:

— Ajută-mă! Poate că tu… voi aveţi dreptate, dar eu nu ţin minte să mai fi cunoscut vreun alt loc decât acesta.

— Cum? se arătă surprins Dih, nici măcar de Ru-Ru nu-ţi aminteşti?

Instructorul îşi clătină capul în semn de negare.

— Vedeţi voi, murmură el într-un târziu, cu mine se petrece ceva ciudat. Da, da, cât se poate de ciudat… Nici despre altă planetă nu-mi amintesc, dar nici aceasta, pe care ne găsim acum, nu-mi este prea familiară. Iată, dacă m-aţi întreba câţi locuitori are, despre întinderea şi avuţiile ei ori preocupările oamenilor, nu v-aş putea răspunde nimic. Pricepeţi? Absolut nimic! mai gemu el şi se lăsă pradă unui plâns de copil.

La vederea unui atât de neaşteptat spectacol, elevii săi prinseră a-l încuraja şi sfârşiră spunându-i că vor cere ajutor de pe Venus. Desigur, instructorul lor suferise un şoc puternic atunci, la căderea cu paraşuta.

Vala redeveni furios şi, supus doctoriţei care-i făcuse captivi, îi mustră brutal pe copii, ameninţându-i. După aceea se întinse pe un pat şi adormi îndată.

Vreme de. aproape o oră, micii paraşutişti venusieni tăcură privindu-se speriaţi. Apoi, Dih cel roşcovan le făcu semn lui Mag şi altor doi băieţi să se apropie şi le şopti:

— Va trebui să ne strecurăm binişor din încăperea asta; ceilalţi să rămână pe loc şi să ne vestească dacă instructorul se trezeşte.

— Ce gânduri ai? întrebă Mag.

— Cu orice preţ doresc să ne salvăm şi, pentru asta, e nevoie să emitem un mesaj celor de-acasă.

Unul dintre paraşutişti zâmbi şi Dih se grăbi să-l întrebe care era rostul ironiei sale.

— Îţi închipui că staţia de radio a cosmobuzului nostru poate comunica cu Venus?

— Atunci vom cere ajutor prietenilor noştri de pe Terra.

— Da. Poate că poziţia în care ne aflăm e favorabilă unei comunicări cu pământenii.

Fără să-şi dea seama, roşcovanul ghicise unica lor posibilitate de salvare; desigur, tulburările comunicaţiilor păreau să fie generale, dar Ogio Lar avea nevoie de comunicare cu reşedinţa ei de pe Terra, pentru că acolo îşi instalase un mare rezervor de Masser, energie cu ajutorul căreia spera să-şi vadă încununată setea de putere, dominând întreg universul, după bunul ei plac.

De asemenea, când se găsea pe Terra, bătrâna comunica la anumite intervale cu Olena, fie pentru a se informa asupra mersului experienţelor sale cu cei internaţi în spitalul subteran, fie pentru a da unele indicaţii.

Aşadar, Dih n-avea decât să-şi încerce norocul şi mai ales să insiste.

CAPITOLUL IV

SECRETUL GRINDINEI

În cea de-a treia zi de când dispăruseră venusienii, îngrijorarea celor din Turnul de control al marelui Cosmodrom Terra 1 avea să fie dublată de nişte semnale radio pe care unul dintre colaboratorii inginerului Gavaş le interceptase. Succesiunea sunetelor părea să însemne un mesaj, dar slaba lor intensitate făcea aproape cu neputinţă înţelegerea vreunui sens. O vreme, oamenii ascultară tăcuţi şi încordaţi, dar după aceea se grăbiră să folosească nişte mari amplificatoare cu ajutorul cărora semnalele deveniră mai puternice şi mai clare. Apelul captat de către radiofoniştii Turnului de control de pe Terra suna astfel:

„S.O.S. Ajuns pe o planetă necunoscută. I se spune Olena. Animale şi plante uriaşe. Vala şi-a pierdut memoria."

— E limpede ce s-a întâmplat cu micii venusieni, murmură doctorul inginer Gavaş, dar, pentru a-i putea ajuta, trebuie să localizăm poziţia acelei planete care lor le este necunoscută. Răspundeţi apelului şi, când vor emite din nou, stabiliţi distanţa şi direcţia din care soseşte apelul!

Calculatorii puseră aparatele în funcţie, în timp ce radiofoniştii comunicau celor rătăciţi:

„Recepţionat apelul vostru. Aici Terra 1. Continuaţi să emiteţi, pentru că numai astfel vom putea stabili locul în care v-aţi rătăcit!"

Chemarea venusienilor se repetă, dar de data asta atât de slab, încât abia se putu auzi doar atât:

„Nu putem folosi staţia radio… Pericol. Revenim mâine. Perturbări pe toate frecvenţele,"

— Radiolocatorul nostru este neputincios, preciză Gavaş. Va trebui să apelăm la Institutul de astrofizică; acolo se află

un puternic radiotelescop gravitaţional. Numai cu ajutorul lui va fi posibilă stabilirea coordonatelor acelei planete, aflată în cine ştie ce parte a cosmosului.

Inginerul îşi îndemnă colaboratorii să rămână pe recepţie, urmărind fără întrerupere aceeaşi lungime de undă, iar el se îndreptă spre ascensorul care avea să-l coboare cele şaizeci de etaje ale Turnului. Dar, când ajunse pe aleea care lega înaltul edificiu cu pistele, se întâlni cu Cilă, cel mai mic dintre paraşutiştii ce se întrecuseră cu venusienii.

Fără să-l salute măcar, băiatul îl întrebă:

— Păreţi foarte îngrijorat… Nu cumva aţi primit veşti proaste despre prietenii noştri venusieni?

Gavaş ridică din umeri, aşa cum fac oamenii când nu doresc să mărturisească ceva, dar nici nu pot minţi.

— Citesc o mare îngrijorare pe chipul dumneavoastră, insistă micul Cilă. Desigur că ştiţi ceva… În sfârşit, iertaţi-mă că vă plictisesc, dar cred că avem şi noi dreptul să ştim ce s-a petrecut cu ei. Sunt prietenii noştri.

„Cred că altă soluţie nu există ca să pot scăpa din încurcătura asta, decât să-i spun adevărul”, îşi zise inginerul, şi, pe un ton ce voia să micşoreze pericolul în care se găseau cei dispăruţi, răspunse:

— Ei bine, pare-se că s-au cam rătăcit…

Micul său interlocutor făcu un pas înapoi şi, fără a-şi ascunde mânia, şopti grav:

— Şi dumneavoastră puteţi spune asta cu atâta indiferenţă? Dacă noi ne-am afla într-o asemenea situaţie, aţi mai fi în stare să zâmbiţi?

Celălalt clătină din cap şi zâmbetul i se transformă într-o grimasă de durere, iar băiatul pricepu că adevărata stare a omului de dinaintea lui nu era indiferenţa, ci îngrijorarea. Îşi pironi privirile în cele ale lui Gavaş şi, întinzându-i mâna, murmură:

— Vă rog să mă iertaţi.

— Hai cu mine, fu răspunsul inginerului şi-l trase în automobilul ce-l aştepta. Apoi, cu toate că Cilă nu mai întrebase nimic, îi explică pe de-a-ntregul cele aflate

precum şi ceea ce dorea şi spera să afle cu ajutorul celor de la Institutul de astrofizică, spre care porniseră.

De-ndată ce părăsiră incinta marelui cosmodrom Terra 1, o maşină puternică se năpusti pe urmele lor; era omul bătrânei doctoriţe Ogio Lar, căreia Titus şi Roxana îi încredinţaseră, spre vindecare, pasărea-câine, găsită cu câteva zile mai înainte, cu o aripă perforată ca de glonţ.

Omul care-i urmărea pe Gavaş şi Cilă se numea Big şi era un slujitor de credinţă al bătrânei care perturbase toate legăturile radio.

*

Apelul rătăciţilor nu se mai repetă, aşa cum promisesem şi cum li se ceruse de către tehnicienii Turnului de control.

Mânuitorii uriaşului radiotelescop gravitaţional intrară în alertă. Apucaseră să înregistreze toate detaliile de sunet şi le transmiseră fulgerător unui computer care dădu următorul rezultat:

„Coordonatele locului pe care se află sursa de emisie sunt: constelaţia Seda, planeta Olena, treizeci grade la est de Venus.”

Gavaş era fericit. Cel puţin ştia acum precis unde se aflau micii prieteni şi încercă să spere că într-o săptămână pământenii puteau, nu numai s-ajungă pe Olena, dar să-i şi ducă pe rătăciţii venusieni acasă la ei. Porni împreună cu Cilă, care nu se despărţise de el, spre cosmodrom şi informă pe comandant în legătură cu datele aflate.

Comandantul ordonă formarea unui echipaj „tare”.

Fură aleşi doi dintre cei mai încercaţi cosmonauţi, un medic şi unul dintre tinerii paraşutişti, Silviu Bora, cel mai vârstnic membru al echipei condusă de George Rovan. Mai mult, Silviu era singurul dintre colegii săi care mai zburase în cosmos – şi nu o dată, ci de patru ori. Gavaş socotea că trimiterea unuia dintre cei mai tineri paraşutişti într-o astfel de expediţie primejdioasă îşi avea justificarea morală în faptul că prietenii lor de pe Venus trebuiau să vadă printre salvatori şi pe unul de seama lor. „Doar procedând astfel,

îşi spuse inginerul, pilda solidarităţii universale, la şcoala aspră a primejdiei, va găsi ecou în sufletele copiilor de pretutindeni.”

Bietul Cilă nu mai putea de ciudă că nu fusese el ales. Era atât de supărat încât îşi pierduse cumpătul gândindu-se la clipa în care avea să vadă echipajul de salvare decolând spre Olena. Aşadar, îl părăsi pe inginer de-ndată ce îl aduse cu automobilul chiar lângă cortul în care fusese cantonat şi porni agale de-a lungul uneia dintre piste.

La început Cilă nici nu ştia încotro se-ndreaptă, dar freamătul talazurilor îl făcu să-şi dea seama că apucase drumul spre mare; se apropie de ţărm şi îşi lăsă privirile să hoinărească pe întinsul nesfârşit al apelor.

Marea părea destul de liniştită. Undeva, la orizont, îşi făcură apariţia câteva nave vopsite în culorile curcubeului şi mugetul sirenelor atrase un stol mare de pescăruşi. Erau nişte ambarcaţiuni cu turişti, iar păsările mării ştiind că de-acolo aveau să primească câte ceva de mâncare se-ndreptară spre acele nave. Cilă petrecu câteva clipe urmărind zborul planat al pescăruşilor şi cercurile largi pe care le descriau în aer; iubea pescăruşii, ca dealtfel toate vieţuitoarele pământului, atât de mult încât ar fi fost în stare să elibereze dintr-o cuşcă pe cea mai crudă fiară, riscându-şi chiar viaţa, de dragul libertăţii ei. Într-un târziu, când dansul lor graţios, alcătuit din volte şi lupinguri, luă sfârşit şi când se convinse că pescăruşii au ajuns cu bine la linia vapoarelor, băiatul se lăsă iar pradă durerii pricinuite de neselecţionarea lui printre membrii echipajului care urma să pornească în ajutorul prietenilor de pe Venus. Până şi lumina din amiaza începutului de toamnă îl îndurera.

După o vreme un zgomot ce părea că se apropie se suprapuse clipocitului apei şi atenţia lui Cilă fu atrasă într-o altă direcţie. Scrută depărtările şi, nu după multă vreme, văzu o mică ambarcaţiune care se apropia de locul unde se afla el. Privi atent până când putu desluşi însemnele, apoi mare îi fu mirarea, dându-şi seama că micul vas nu era altul decât „Ursul carpatin”, care aparţinea prietenilor săi Titus şi

Roxana. Se scurseră astfel câteva minute, la capătul cărora „Ursul” acostă la câţiva zeci de metri înaintea lui.

— Cilă! strigă veselă Roxana, care desigur îl observase cu multă vreme înainte, prin binoclul ce-l purta atârnat de gât.

Cel chemat făcu un gest cu mâna în semn de salut, dar chipul său exprima o asemenea suferinţă, încât Titus se grăbi să lase ancora şi apoi să pornească înot spre el. Fata îl urmă şi, când cei doi prieteni ajunseră lângă micul paraşutist, nu întârziară să-şi mărturisească îngrijorarea:

— Pari să fi trecut printr-o grea încercare, din care încă nu ţi-ai revenit…

Cum nu dorea să mărturisească adevărata pricină a gravei sale nemulţumiri, Cilă răspunse pe un ton nu prea sigur:

— A, ce-a fost a trecut… Probabil vorbiţi despre cele petrecute duminică, în ziua concursului, când ne-am întrecut cu paraşutiştii de pe Venus.

Roxana şi Titus se priviră cu oarecare nedumerire.

— Ştii, am vrut să venim pe la tine, să ne povesteşti ce s-a întâmplat, zise Titus, pentru că la televizor, imediat după lansarea venusianului, s-a întrerupt emisiunea. Crainicul a anunţat că, intervenind unele condiţii neprielnice, concursul s-a încheiat deocamdată şi că se va reveni cu amănunte la timpul potrivit. Chiar a doua zi am vrut să trecem pe la tine, după ce aveam să terminăm nişte experienţe cu balonul nostru meteorologic, dar pe drum am întâlnit o vietate în mare primejdie, şi… din cauza asta n-am mai ajuns, explică Titus.

— Chiar aşa, murmură, la rândul ei, Roxana.

Dar micul paraşutist părea să nu mai fi auzit vorbele fetei, iar aceasta văzu că Cilă se albise la faţă şi buzele lui se mişcau fără să articuleze ceva de înţeles.

— Ce spui? Ce vrei să spui? se arătă ea mirată.

— O vietate… o vietate în mare primejdie?

Titus se mulţumi să confirme printr-o uşoară înclinare a capului.

— Om? Animal? Pasăre? insistă Cilă.

Ceilalţi doi se priviră lung, vrând parcă să se întrebe dacă situaţia impunea divulgarea marei lor taine.

— Are vreo importanţă? murmură fata.

— Da! exclamă Cilă. Atunci, la mitingul acela, s-au produs două accidente.

— Doi morţi?

— Nu, omul s-a salvat, dar pasărea…

— Fii liniştit, îl asigură Titus, şi pasărea trăieşte.

Chipul micului paraşutist se însenină brusc, tristeţea lui de mai înainte spulberându-se ca prin farmec. Apoi întrebă:

— E teafără?

— Nu tocmai, răspunse celălalt.

— Părea împuşcată, interveni fata şi se grăbi să-i explice: o aripă era perforată… ca de glonţ.

— Împuşcată! murmură Cilă, întristându-se din nou.

— Asta a fost impresia noastră, dar după aceea ne-am dat seama că nu era nici o urmă de glonţ. Cu toate astea, aripa ei era perforată de parcă ar fi fost străpunsă de un proiectil; în jurul rănii…

Fraza lui Titus fu curmată de intervenţia neaşteptată a paraşutistului:

— În jurul rănii, mai exact în jurul orificiului produs de o misterioasă perforare, se afla negreală de fum şi miros de carne arsă.

— Întocmai, confirmă Roxana şi nu întârzie să-l întrebe: Dar tu de unde ştii toate astea?

Cilă ezită câtva timp, dar sfârşi prin a povesti prietenilor săi cele petrecute cu paraşuta lui Vala, instructorul copiilor sosiţi de pe Venus spre a se întrece cu ei.

— Vasăzică, paraşuta venusianului a fost găurită în acelaşi fel ca şi aripa lui Ru-Ru! încheie Cilă.

— Ai cunoscut-o? întrebă fata.

— De bună seamă, o asigură paraşutistul, explicându-i că pasărea aceea era un fel de câine păzitor al lui Vala.

Urmă o lungă pauză, timp în care cei trei prieteni păreau că îşi urmăresc unul altuia gândurile.

— Tit! se interesă Cilă, într-un târziu, spune-mi cum aţi ajutat-o voi pe Ru-Ru?

Titus trase cu coada ochiului spre Roxana şi mărturisi doar că au scos-o din groapa pe care pasărea şi-o săpase singură, apoi au dus-o într-un loc sigur, unde va avea o foarte bună îngrijire.

— Şi unde se află acuma Ru-Ru?

Ceilalţi doi se priviră lung şi nu-i răspunseră.

— Bine, dar după ce se va vindeca, sper că n-aveţi de gând s-o opriţi, mai spuse paraşutistul, vrând să obţină o cât de mică asigurare că biata pasăre va reveni lângă stăpânul ei. Se gândea că poate ar fi posibil să le-o trimită venusienilor cu expediţia ce urma să plece.

Fata îl bătu pe umăr şi-l încredinţă că nici prin minte nu le-ar trece o asemenea faptă. De asemenea, îl asigură că pentru ea şi Titus nu ar fi bucurie mai mare decât aceea ca, după vindecare, Ru-Ru să-şi regăsească stăpânul, mai ales că, fiind de pe altă planetă, condiţiile climaterice de pe Terra nu i-ar prii vreme mai îndelungată. Deocamdată însă, preciza ea, era netransportabilă. Şi Cilă să nu spună încă nimic despre ea. nimănui, să fie lăsat în pace medicul specialist la care au dus-o, s-o poată trata în linişte.

Apoi, pentru că Cilă nu reacţiona în nici un fel, Titus consideră că prietenul lor întârzia să-şi manifeste încrederea în spusele Roxanei şi socoti de datoria lui să insiste, dar micul paraşutist părea că urmăreşte cu totul şi cu totul alte gânduri.

— Hei! îl strigă fata, încercând să-l facă atent.

Drept răspuns, Cilă se-ntoarse brusc spre ei şi-i privi cu luare-aminte, de parcă ar fi vrut să se încredinţeze pe deplin că le putea împărtăşi o mare taină. Cei doi pricepură că tăcerea prietenului lor fusese pricinuită de o cauză foarte importantă şi chibzuia dacă era potrivit să le-o mărturisească sau nu.

— Juraţi să nu afle nimeni ceea ce vă voi spune?

— Jurăm! răspunseră Titus şi Roxana, deodată.

Paraşutistul îi mai ţintui o dată cu privirea şi, după ce îşi umflă pieptul cu aer, aşa cum face omul înaintea unui mare efort, murmură:

— Ei bine, aflaţi că prietenii noştri de pe Venus n-au ajuns acasă.

— Dar unde? se arătară ceilalţi îngrijoraţi.

— S-au rătăcit.

— De unde ştii asta?

— Chiar de la ei; au comunicat că se află pe o planetă despre care nici n-au auzit.

— Tii! exclamă Roxana, lucrul care-ar trebui făcut cel mai degrabă ar fi identificarea acelei planete.

— S-a făcut! răspunse grav Cilă.

— Şi cum se numeşte planeta? întrebă Titus, dornic să afle date cât mai multe şi cât mai exacte.

Cilă oftă prelung şi, după un timp, răspunse bâiguind:

— N-am reţinut…

— Roxi, eu cred că una şi aceeaşi mână neprietenească a produs toate întâmplările astea ciudate şi nefericite, spuse Titus.

— Chiar şi rătăcirea venusienilor? se arătă neîncrezător Cilă.

— Da, preciză însoţitorul Roxanei.

Gândul că venusienii se puteau afla în captivitatea cuiva capabil să pună în primejdie viaţa unui om şi să rănească o pasăre îl făcu pe Cilă să se sperie cu-adevărat şi din pricina asta deveni incapabil să mai schimbe fie măcar o singură vorbă cu prietenii săi. Abia când soarele începu să apună, micul paraşutist îşi dădu seama că rămăsese singur, acolo, pe mal.

Dinspre mare începea să se simtă briza răcoroasă. Se ridică şi porni înapoi spre cortul de cantonament, sperând să întâlnească pe vreunul dintre colegii săi de paraşutism şi, cum nu văzu pe nimeni, apucă spre liziera de pomi ce mărginea cosmodromul. Când ajunse acolo, auzi un foşnet de frunze care nu părea să fi fost stârnit de freamătul crengilor animate de vânt, ci, mai degrabă, de paşii cuiva care aleargă, depărtându-se. Mai ascultă câteva clipe şi, după ce foşnetul încetă, Cilă se avântă în desişul pădurii, dar fără nici un rezultat. Cu toate că strădania lui părea să rămână neîncununată de succes, micul paraşutist continuă

să stea la pândă, cu auzul şi privirile încordate. Într-un târziu, când se hotărî să părăsească locul în care se pitise, zări siluetele a doi copii care alergau spre el şi se hotărî să le iasă în cale, gata să-i ajute, pentru că păreau tare speriaţi.

Fugarii se aflau acuma la mai puţin de o sută de metri înaintea lui, şi Cilă văzu cum. un bărbat în toată firea se năpusteşte pe urmele lor. Urmăritorul era Big, omul bătrânei Ogio Lar, cel care se ţinuse după inginerul Gavaş şi. Cilă, în drum spre Institutul de astrofizică, dar micul paraşutist n-avea de unde să ştie, pentru că atunci nu-l luase în seamă.

Curând, copiii ajunseră în dreptul boschetului în care Cilă stătea la pândă. Atunci el le strigă şoptit:

— Pst! Veniţi aici!

Cei doi se-ntoarseră cu faţa în direcţia din care se auzise strigătul şi, spre marea lui surprindere, băiatul văzu că lângă el se aflau Roxana şi Titus.

— Eu sunt, Cilă! le şopti el şi abia atunci salvatorii lui Ru-Ru prinseră curaj şi se avântară în desişul boschetului.

— Mulţumim, bâiguiră cei doi.

— Sunteţi urmăriţi, probabil din cauza asta fugeaţi.

— Da, încuviinţă fata, doream să scăpăm de omul acela. Se ţine după noi chiar din clipa în care am debarcat la cheiul 109, şi de-atunci a trecut aproape o oră.

— Cam de când v-aţi despărţit de mine, murmură Cilă, înfiorându-se la gândul că poate chiar el fusese pricina urmăririi prietenilor săi.

O vreme, toţi trei rămaseră tăcuţi, aşteptând ivirea urmăritorului, dar acela părea atât de năucit de când cei doi copii dispăruseră, încât, după o lungă ezitare, porni într-o direcţie opusă celei în care se afla boschetul, iar copiii nu-i putură vedea chipul.

*

Seara, când întunericul şi liniştea se aşternură deasupra împrejurimilor cosmodromului, bătrâna doctoriţă Ogio Lar

afla de la Big că salvatorii lui Ru-Ru erau prieteni cu băiatul care-l însoţise pe Gavaş la uriaşul radiotelescop gravitaţional.

Bătrâna nu ştia că vizita lui Gavaş la Institutul de astrofizică avusese drept urmare organizarea unei expediţii de salvare pe Olena, pentru că lipsise de-acasă tocmai în timp ce captivii venusieni izbutiseră să comunice cu Terra, şi ea nu interceptase convorbirea.

După o vreme însă, un alt gând o nelinişti: salvatorii lui Ru-Ru ar fi putut divulga totuşi faptul că i-au încredinţat ei pasărea rănită, iar cei care îi caută pe venusienii dispăruţi puteau face o legătură între aceste două întâmplări. Ei bine, un asemenea gând o înspăimântă într-atâta, încât coborî imediat în laboratorul ei misterios; întrerupse perturbările comunicaţiilor şi stabili legătura prin radio cu Sino, robotul însărcinat cu paza micilor captivi. Când paznicul-robot răspunse apelului său, Ogio îl întrebă:

— Sino, ce se petrece cu musafirii noştri?

— Totul e în ordine. Mâine e zi de odihnă, dar de poimâine vor începe programul de cunoaştere a olenilor.

Bătrâna închise brusc aparatul şi răsuflă uşurată. Răspunsul sigur al lui Sino păru s-o liniştească oarecum. Totuşi, ceva îi părea în neregulă şi, din pricina asta, se gândi că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi dus ea însăşi, fie chiar şi pentru câteva minute, să verifice situaţia de pe planeta pe care o socotea doar de ea ştiută. Îl concedie pe Big, atrăgându-i atenţia să nu-i slăbească din ochi pe Cilă şi Gavaş. Apoi porni spre micul ei cosmodrom. Printr-o simplă apăsare de buton, aparatul electronic de siguranţă prinse a cânta un fragment dintr-o melodie anume şi, în câteva secunde, acoperişul pistei fu înlăturat. Atunci, Ogio se urcă într-unui din cele două microcosmobuze (de numai două locuri, fiecare), făcu un rapid control al aparaturii de bord şi-ai comenzilor, după care, aproape fără zgomot, demară puternic şi se lansa spre înaltul cerului. În patruzeci şi opt de ore avea să revină pe Terra.

*

Se întunecase de-a binelea când Roxana, Titus şi Cilă se aşezară dinaintea televizorului, nerăbdători să afle noi cunoştinţe despre fenomenele naturale care urmau să fie discutate în seara aceea de către un vestit profesor şi micii săi elevi, pasionaţi naturalişti, chimişti şi fizicieni.

Dar, cum până la începerea emisiunii mai erau câteva minute, copiii prinseră a se făli cu ceea ce ştiau ori aflaseră în ultima vreme despre ploaia artificială; tocmai acesta era subiectul discuţiei ce urma să aibă loc în cuprinsul emisiunii anunţate.

În sfârşit, crainicul, copil şi el, comunică: „Peste câteva secunde veţi fi martorii unei interesante discuţii între cunoscutul profesor Mareş şi elevii săi. Tema disputei – *Ploaia artificială la îndemâna oricui.*

Urmă un fond muzical pe care, treptat, îl înlocui un răpăit asemănător stropilor de ploaie căzând pe acoperiş. Apăru imaginea profesorului înconjurat de micii săi discipoli şi discuţia prinse a se înfiripa neînchipuit de aprig, chiar de la început. După mai bine de o jumătate de oră, vreme în care Mareş făcu şi un istoric al încercărilor omului pentru obţinerea ploii artificiale, unul dintre cursanţi începu să dezvolte teoria folosirii Laserului. Dorind să se facă bine înţeles, discipolul profesorului Mareş explică pentru copiii de vârsta lui, şi mai ales pentru cei mai mici ori mai neştiutori decât el, că Laser înseamnă energie luminoasă sub formă fotonică, cu ajutorul căreia industria a făcut uriaşe progrese în cele mai diferite sectoare. Astfel, marile întreprinderi foloseau Laserul în combinaţie cu bioxidul de carbon la tăierea unor table foarte groase, dându-le diferite forme şi dimensiuni, la forajul în mine, ori pentru zăcămintele petrolifere, şi în multe alte activităţi oamenii nu se mai puteau lipsi de acea miraculoasă energie de pe urma căreia se realizau mari economii şi performanţe. Toate acestea erau spuse de cursantul lui Mareş, cu scopul de a combate teoria unui coleg al său care, cu câteva minute mai înainte, susţinea că modalitatea cea mai eficientă şi ieftină pentru producerea ploii artificiale ar fi

fost împuşcarea norilor cu nişte obuze care să conţină iodură de argint.

— De ce n-am împuşcat norii cu raze Laser? se încăpăţâna un altul să-şi susţină punctul de vedere şi, spre a-şi convinge auditoriul, se repezi la tablă, făcând un sumar calcul din care reieşea clar că teoria apărată de el era superioară.

— Gândeşte-te bine, interveni cel mai tânăr cursant, dojenindu-şi colegul. Această energie este, poate, prea puternică şi te poţi trezi că, sub acţiunea ei, norii – în loc să se transforme în ploaie – ajung pe pământ sub formă de zăpadă ori grindină.

Titus şi Roxana tresăriră la auzul ultimului cuvânt, dar n-avură vreme decât să schimbe o privire, pentru că băiatul care susţinea folosirea Laserului se grăbi să-i răspundă celui ce-l combătea:

— Mă mir că încă n-ai aflat un lucru elementar: fie că împuşti norii cu obuze conţinând iodură de argint, fie că faci operaţia asta cu Laser, riscul e acelaşi, dar în nici un caz din pricina metodei. Aşadar, să ţii minte că vaporii de apă produşi prin împuşcarea norilor, în orice fel, pot ajunge pe scoarţa Terrei sub formă de zăpadă sau grindină numai dacă, în căderea lor, întâlnesc straturi de aer foarte… foarte reci. Pricepi? mai întrebă acela şi chicoti ironic.

Titus şi Roxana nu mai fură în stare să urmărească restul emisiunii, mintea lor fiind preocupată numai şi numai de amintirea grindinei întâlnite în acea livadă prin care trecuseră cu Ru-Ru, în drum spre casa doctoriţei Ogio Lar.

După o vreme, Cilă, văzându-i absenţi şi cu gândurile aiurea, socoti că prietenilor săi li se făcuse somn şi-i părăsi.

De-ndată ce rămaseră singuri, Roxana începu să recapituleze întâmplările pe care emisiunea ştiinţifică de la televizor părea să le fi lămurit.

— Titus, murmură fata, grindina aceea, pe o porţiune foarte mică… perforarea paraşutei, cum şi a aripei lui Ru-Ru, despre care Cilă ne-a spus că se afla în imediata apropiere a venusienilor, toate astea… nu crezi că s-au produs datorită unei împuşcături cu Laser?

Băiatul îngână ceva de neînţeles, nevenindu-i parcă să creadă că toate acele împrejurări stranii căpătaseră dintr-o dată răspuns. Abia într-un târziu fu în stare să şoptească atât de încet, încât Roxana îl auzi cu greu:

— Ştii… îţi spuneam eu că rana din aripa lui Ru-Ru părea să fi fost pricinuită de un proiectil.

— Da, ţin minte.

— Formidabil! exclamă el, orificiul era perfect rotund, dar mirosul de carne arsă m-a derutat complet.

— Despre arsură vorbea şi Cilă, când ne-a povestit cum a căzut venusianul; zicea că paraşuta lui fusese găurită, iar în jurul orificiului produs văzuse negreală şi fum.

— Şi grindina… grindina aceea, când temperatura aerului era de plus 17–18 grade!? Roxi, va să zică, toate aceste împrejurări se datorează aceleiaşi pricini!

— Dar, mai ales, aceleiaşi mâini criminale!

Tăcură vreme îndelungată, fiecare părând să chibzuiască atent la felul cum ar putea să afle cine anume primejduise viaţa unui oaspete al Terrei şi rănise grav o pasăre atât de blândă şi devotată cum era Ru-Ru. Apoi, fără să rostească un cuvânt, Titus se ridică de pe scaun şi plecă.

Pe stradă, de cum păşi dincolo de pragul casei în care locuia prietena lui, băiatul observă că cineva i-a şi luat urma; era Big, omul lui Ogio. Astfel, neobositul Big văzu că băiatul nu se ducea acasă la el, ci de-a dreptul la vila doctoriţei Lar.

Locuinţa era cufundată în întuneric, iar Titus se temu să sune, gândind că poate bătrâna se culcase. Nu dorea s-o supere cu nimic, fiindcă se purtase frumos cu bolnava Ru-Ru, aşa că celelalte ciudăţenii ale doctoriţei, care-i pusese pe gânduri, le dădu uitării. Voia doar să-i spună că pentru el acum lucrurile se limpeziseră; rana lui Ru-Ru fusese produsă prin folosirea Laserului, ca dealtfel şi ploaia artificială. Era sigur că aceste informaţii o vor ajuta pe Ogio să vindece cât mai repede pasărea-câine, cunoscând pricina accidentării ei. Pe de o parte, Titus se bucură că lucrurile se limpeziseră, dar, pe de altă parte, se simţea teribil de mâhnit, pentru că îşi dădea seama cât de puţine

lucruri ştia. Mai mult, această nemulţumire se datora şi faptului că din vina lui nu înţelesese în ce fel s-a produs grindina pe o porţiune atât de mică şi într-o vreme când temperatura aerului n-ar fi permis acest fenomen. Da, numai din vina lui, pentru că şi la şcoală li se vorbise despre asemenea fenomene, dar el nu le dăduse atenţia cuvenită. Acuma însă se simţea mândru de cele învăţate şi dorea ca bătrâna doctoriţă să folosească din plin explicaţiile lui în tratamentul aplicat lui Ru-Ru. O vreme, se foi prin faţa peluzei cu gazon de culoare galbenă, neîndrăznind nici să sune, dar nici să sară dincolo de gardul viu, alcătuit din nişte tufe care abia atingeau un metru.

De la oarecare distanţă, Big îl urmărea încordat.

Într-un târziu, omul doctoriţei văzu cum băiatul apucă minerul soneriei şi trage.

Un sunet melodios umplu văzduhul ce părea cufundat pentru totdeauna în liniştea acelei frumoase nopţi de toamnă. Ecoul se pierdu repede, înfundându-se în desişul pomilor care împrejmuiau vila. Apoi tăcerea se reaşternu, iar Titus rămase într-o atitudine de încremenire; din casă nu răzbătea nici un semn care să arate că cineva luase act de prezenţa lui acolo. Ferestrele continuau să rămână întunecoase şi să reflecte lumina lunii care se oglindea în ele. Titus ridică din nou mâna şi apucă mânerul soneriei, dar rămase nemişcat mult timp, neîndrăznind parcă să repete apelul către bătrâna Lar. Pe urmă se hotărî şi trase; sunetul melodios se făcu din nou auzit, de data asta mai puternic şi cu o durată mult mai mare. Numai că bătrâna doctoriţă Lar n-avea să răspundă, pentru că plecase pe Olena, spre a se încredinţa cu proprii săi ochi că totul e în perfectă ordine. Când ecoul sunetului se pierdu, Titus spuse că n-avea rost să mai insiste şi vru să pornească spre casă, dar un geamăt îndepărtat îl făcu să rămână pe loc. O vreme, ascultă încordat, însă zgomotul care-l oprise nu se mai repetă. Băiatul socoti că auzul l-o fi înşelat şi din nou se hotărî să se desprindă din acel loc. Porni cu pas măsurat spre micul gard de tufe care mărginea casa lui Ogio Lar şi, când abia străbătuse cinci-şase metri, geamătul străbătu

iarăşi noaptea. De data asta părea un chelălăit amestecat cu strigăt de ajutor. Apoi, după numai câteva clipe, geamătul se repetă cu o intensitate mai mare de parcă făptura aflată în primejdie ar fi dorit să indice unui eventual trecător chiar şi direcţia în care se afla.

La auzul deznădăjduitei chemări, Big, la numai câţiva paşi de Titus, fu atât de tulburat că era gata-gata să-şi trădeze prezenţa, în ciuda întunericului. Se avântă spre treptele terasei, dar mişcările lui prea violente produseră un foşnet puternic, încât Titus se întoarse brusc către locul pe care urmăritorul său abia îl părăsise. În clipa aceea, Big ajunsese lângă un copac foarte gros, şi se lipi de tulpina lui, izbutind să-l deruteze pe băiat.

Fâlfâitul aripilor unei păsări de noapte se auzi deasupra capului lui Titus, iar acesta socoti că foşnetul de mai înainte tot de vreo pasăre fusese produs.

Din depărtare răzbăteau strigătele agitate ale pescăruşilor şi salvatorul lui Ru-Ru crezu că vestesc furtună. Apoi îşi aminti că ultimul buletin meteorologic transmis la televizor anunţase „mare liniştită, vreme frumoasă”. Aşadar, nici vorbă de furtună ori hulă de fund. Atunci? Se strădui să găsească un răspuns la ciudata manifestare a pescăruşilor, pentru că strigătele lor deveneau din ce în ce mai stridente şi păreau că se apropie din ce în ce mai mult. Într-un târziu îşi spuse că or fi sosit ambarcaţiuni noi în vreuna dintre danele portului, dar gândul acesta n-avea să dureze prea multă vreme, pentru că strigătele încetară brusc. Urmă o lungă perioadă de linişte şi băiatul se aşeză la marginea unei tufe, vrând să folosească răgazul pentru a chibzui cât mai bine şi a afla adevăratul răspuns la cele petrecute până atunci.

Luna, care fusese acoperită de un nor, tocmai îşi părăsea ascunzătoarea, iar lumina ei palidă căzu peste gazonul de culoare galbenă.

Acel geamăt, în care se amesteca strigătul de ajutor cu un chelălăit de suferinţă, se auzi iar. Şi în aceeaşi clipă agitaţia şi strigătele pescăruşilor reîncepură, ca la un semn. Atunci, Titus îşi explică adevărata pricină a ciudatului fel în

care pescăruşii se manifestaseră mai înainte, ca şi acum. Va să zică, păsările cerului şi ale mării erau tulburate din pricina acelui geamăt. Să fi fost oare o alarmă? Era vreun pescăruş în primejdie? Poate… Dar geamătul de durere nu părea să fie al unuia dintre ai lor. Nu… era mult mai puternic… în sfârşit, ce importanţă putea avea faptul că nu un pescăruş se găsea într-o grea încercare? Asemenea prejudecăţi le aveau doar unii oameni din alte secole, îşi răspunse Titus şi apoi murmură cu durere: „Animalele şi păsările erau mai bune şi tot bune au rămas, dar omului i-a trebuit atâta vreme…”

Un fornăit îngrozitor, urmat de un vaiet puternic, sfâşiară văzduhul şi Titus se cutremură la gândul că asemenea strigăte nu scotea decât pasărea-câine Ru-Ru. În clipele ce urmară, un fâlfâit dens de aripi se apropie şi, curând, gazonul galben avea să-şi piardă strălucirea pe care i-o dăduseră razele lunii. De-ndată ce ajunseră însă deasupra vilei doctoriţei Ogio, păsările încetară să mai scoată fie şi cel mai neînsemnat zgomot. Zburau aripă lângă aripă, aidoma unei formaţii de luptă, gata pentru orice sacrificiu. După o vreme, fâlfâitul aripilor nu se mai auzi, dar păsările continuară să rămână în aer, planând şi descriind cercuri din ce în ce mai largi şi mai aproape de pământ. „Se vede că au renunţat să mai dea din aripi, tocmai pentru a descoperi orice zgomot care i-ar putea duce pe urmele fiinţei aflată la nevoie şi căreia doresc să-i vină în ajutor”, îşi spuse Titus.

Vreme de câteva minute liniştea care se aşternuse părea să nu se mai sfârşească, dar deodată un urlet sfâşietor avea să declanşeze o reacţie la care micul binefăcător al păsării-câine nici n-ar fi îndrăznit să se gândească. Unul dintre pescăruşi se desprinse din cercul care părea o horă a durerii, se înălţă cât putu de sus şi, de-acolo, din înaltul cerului, se năpusti spre aripa stângă a vilei, izbind cu ciocul şi încercând să sfâşie acoperişul cu ghearele. Ceilalţi pescăruşi continuau să se rotească, planând deasupra casei şi părând a nu lua în seamă încercările disperate ale însinguratului salvator. Dar curând Titus avea să-şi dea

seama că nu era vorba de o atitudine pasivă. Cei ce continuau să se rotească făceau ceva foarte important, şi anume asigurau desfăşurarea, în linişte şi fără primejdii, a misiunii celui ce se avântase primul spre Ru-Ru. Zborul pescăruşilor deveni dintr-o dată rapid, iar cercul lor se lărgi şi se înălţă de parcă ar fi simţit o primejdie şi se grăbeau s-o descopere.

Titus îşi spuse că păsările se pregăteau să părăsească împrejurimile vilei bătrânei Ogio.

Dar un strigăt scurt al pescăruşului care se străduia să fărâme acoperişul casei făcu pe toţi ceilalţi să strângă hora protectoare şi să vină atât de jos, încât băiatul se simţi înfrigurat din pricina curentului de aer stârnit de zborul păsărilor. Cel de pe acoperiş se ridică alăturându-se grupului care iar luă mare înălţime şi desfăcu cercul atât de mult, încât, de data asta, Titus nu mai avu nici o îndoială că pescăruşii se vor îndrepta spre mare.

Luna răzbătea printre crengile pomilor şi făcea ca umbrele lor să pară o armată de răufăcători, pândind din toate ungherele, gata să răpună orice suflare. Din depărtare se auzea clipocitul valurilor, iar dinspre miazăzi apăreau, contrar aşteptărilor, nori mari, care ameninţau să cufunde totul în întuneric. Pescăruşii se îndreptară spre întinsul apelor, scoţând strigăte puternice.

Toate acestea avură darul să-l înfricoşeze pe bietul Titus, dar gândul că el era singurul care-i putea veni în ajutor lui Ru-Ru, în acele clipe, birui teama. Astfel, prinse a înainta spre vilă străbătând gazonul de culoare galbenă, în pas alergător. După ce urcă treptele de la intrarea principală, se aruncă cu toată puterea asupra uşii care, spre surprinderea lui, se deschise larg. O clipă fu ispitit să creadă că doctoriţa se trezise din somn, din pricina ciocăniturilor puternice ale pescăruşului care încercase să ajungă la Ru-Ru prin acoperiş. Apoi un strigăt sfâşietor îl făcu să se retragă din faţa uşii, ba chiar să coboare două trepte. Recunoscu strigătul păsării-câine, dar intui că nu era o chemare în ajutor, ci mai degrabă o prevenire în legătură cu un pericol grav şi imediat.

Big, care se târâse între timp până la un loc anume, manevrase un mecanism ascuns în gazon şi deschisese uşa vilei pentru a-l ispiti să intre. Văzând că băiatul se retrage, se năpusti pe urmele lui, dar din neatenţie piciorul său drept căzu pradă unei capcane bine camuflată de vecinătatea unei tufe de flori.

La strigătul de durere al omului, Titus tresări, alergă într-acolo şi, fără să scoată o vorbă, se apucă să cerceteze pricina suferinţei lui Big.

— Ia lanterna asta, îl îndemnă urmăritorul aflat acum în captivitate.

Titus îi lumină faţa.

— Piciorul! Piciorul drept! abia mai putu şopti bărbatul, gâtuit de durere. Pe urmă izbuti să adauge: Mergi zece paşi spre partea stângă a terasei şi atinge pilonul susţinător al balustradei.

Titus împlini rugămintea lui Big fără nici o ezitare, şi omul lui Ogio fu eliberat din strânsoarea capcanei în care călcase.

Abia după ce bezna care se aşternuse înghiţi până şi pe ultimul pescăruş, Big dădu semne că ar vrea să spună ceva.

— Cine eşti? Vorbeşte! îl îndemnă Titus, dar agresorul lui părea să-şi fi pierdut graiul. De ce te-ai năpustit pe urmele mele? Ce ai cu mine?

Într-un târziu, cel întrebat murmură:

— N-am vrut să-ţi pricinuiesc nici un rău, ci doar să te fac să nu mai vii pe-aici.

— Dar eu sunt o cunoştinţă a doctoriţei Ogio Lar, stăpâna acestei vile. Dumneata cine eşti?

— Big, aşa mă cheamă şi sunt paznicul casei.

— N-aveai decât să mă faci atent, să discuţi omeneşte cu mine. Doar nu ţi-am făcut nici un rău.

Celălalt îşi acoperi faţa cu palmele, părând ruşinat de purtarea lui, iar Titus, impresionat de remuşcarea omului, îl mângâie.

Atunci se produse ceva cu totul neaşteptat: Big începu să plângă, icnind şi cutremurându-se tot.

— De ce plângi? se arătă mâhnit băiatul.

Big se ridică în genunchi şi, cu un glas care abia putea fi auzit, bâigui:

— Şi eu am un băiat, cam de vârsta ta…

— E aici… în casa asta? I s-a întâmplat ceva?

Big suspină trist şi recăzu pe pământ.

— Nu… E departe, foarte departe şi nu ştiu dacă vreodată mă voi mai întâlni cu el…

Titus îl mângâie din nou şi-l sili să-şi întoarcă faţa.

— Nu înţeleg cine ar putea împiedica un părinte să-şi revadă fiul. Şi cum bătrânul se încăpăţâna într-o ciudată tăcere, copilul bâigui o unică explicaţie, socotită de el posibilă: Poate că e vorba despre o neînţelegere între dumneavoastră şi el. Apoi adăugă hotărât: Dar oricare ar fi cauza el este dator să facă primul pas. Uite, dacă vrei, îi scriu eu.

Big oftă din adâncul fiinţei sale şi reîncepu acel plâns ciudat, până când băiatul, impresionat dar şi nemulţumit de slăbiciunea omului, spuse cu oarecare duritate:

— Daţi-mi adresa!

— Nu'…

— Vă va scrie.

— Nu poate… nu va putea…

— Cine-l împiedică?

Agresorul de mai înainte se ridică brusc de jos şi strigă pe un ton care trăda, pur şi simplu, groaza:

— Depărtarea! Pricepi? Depărtarea! Şi prinse a se clătina pe picioare.

Titus se apropie de el, îl apucă de o mână şi murmură:

— Dar suntem în anul 2101 şi distanţele nu mai au nici o importanţă. Chiar dacă s-ar găsi pe altă planetă, şi tot ai putea ajunge la fiul dumitale.

— Asta ar însemna să-i primejduiesc viaţa, răspunse Big şi apoi, speriindu-se de ceea ce spusese, desigur, necontrolat, adăugă: Iată ce face supărarea! Vezi bine… am început să spun prostii…

Dar Titus îşi dădu seama că Big începuse să facă o mărturisire pe care însă n-o dusese până la capăt. Şi nu din pricina supărării, ci de frică. Băiatului îi era cât se poate de

limpede acum că omul doctoriţei Ogio Lar se temea cumplit de ceva ori de cineva anume, care ameninţa existenţa copilului său. Dar cine era acela? Ce urmărea cu această ameninţare? Unde se afla şi care erau mijloacele sale de luptă? Iată întrebări cărora doar îndureratul părinte le-ar fi putut da un răspuns. Frica, însă, acel ciudat sentiment care poate pune stăpânire chiar şi pe un om puternic, cum era Big, părea să facă cu neputinţă aflarea adevăratului motiv pentru care el nu se arăta dispus la nici un fel de mărturisire.

Titus, deşi contrariat de atitudinea lui Big, se strădui să-l înţeleagă. Într-un târziu, îşi spuse că trebuie să se folosească de puţina prietenie pe care fostul urmăritor i-o arătase şi-l rugă în şoaptă:

— Ştii, şi eu am un necaz, dar, spre deosebire de dumneata, am să ţi-l mărturisesc. Ai să mă ajuţi?

Celălalt îşi desprinse mâna dintr-a băiatului şi făcu un pas înapoi.

— Să te ajut? Eu? se arătă el surprins din cale-afară. Mai poţi avea încredere în mine?

Vorbise cu atâta durere şi sinceritate în glas, că Titus fu puternic impresionat. Se apropie de el şi-i grăi deschis:

— Mi-ai spus că dumneata eşti paznicul acestei case…

— Mdaa, se arătă Big şovăitor. Îi venea din ce în ce mai greu să-l mintă.

— Aşadar, lucrezi aici? căută Titus să se asigure încă o dată.

— Întocmai, confirmă bărbatul, cu mai multă convingere.

— Atunci ştii că eu şi prietena mea am adus o pasăre-câine la doctoriţa Ogio.

Din nou, Big se retrase cu un pas şi, după un mare efort, izbuti să bâiguie:

— Nu… adică da… ştiu, mi-a spus… dar… dar eu, eu n-am văzut-o.

— Ei bine, spune-i doctoriţei că mă aflu aici şi că am venit s-o iau acasă pe Ru-Ru.

Un strigăt ascuţit, asemănător unui disperat chelălăit amestecat cu o puternică fornăială, brăzdă liniştea nopţii.

„Desigur, îşi spuse Titus, am vorbit prea tare şi Ru-Ru m-a auzit sau… şi mai rău, fără să mă fi auzit, strigă de durere sau cere ajutor.”

— Auzi? Auzi cum urlă de durere?

Big se mulţumi doar să-şi încline capul, în semn că auzise, dar nu se arătă dispus să intervină ori să-l ajute pe Titus în vreun fel.

— Ţi-am cerut doar să mă anunţi doctoriţei, îi reaminti băiatul.

Bărbatul îşi acoperi faţa pentru a doua oară, fie în semn de ruşine, fie drept răspuns, în sensul totalei sale neputinţe.

Văzând purtarea celui pe care îl scăpase, Titus se lăsă descurajat pe gazonul galben. Apoi, când Big se aşeză alături, băiatul insistă:

— Dacă nu mă anunţi dumneata, cel puţin lasă-mă să intru: am văzut bine că uşa de la intrarea principală se deschisese, dar… tocmai atunci, dumneata te-ai năpustit pe urma mea şi asta m-a împiedicat.

Pretinsul paznic gemu din pricina unei dureri numai de el ştiută şi nu răspunse. Cu toate astea, copilul nu se descurajă, ci îşi continuă insistenţele, convins fiind că, până în cele din urmă, omul se va îndura, dacă nu de el, măcar de Ru-Ru.

— Ascultă-mă, te rog, nu-i aşa că doctoriţa e în casă?

Nici de data asta nu primi nici un răspuns.

— Dar uşa mi-a fost deschisă de cineva care se afla înăuntrul vilei, mai spuse băiatul şi căută privirea celui care se încăpăţâna să tacă.

În clipa când ochii lui Big îi întâlniră pe cei ai lui Titus, răspunsul veni cu iuţeala fulgerului:

— Nu, băiete, eu am deschis uşa. Şi, spre a-l convinge de buna lui credinţă, declanşă mecanismul de care se servise mai înainte să-şi fi prins piciorul în capcană. După câteva secunde, Titus putea vedea cum uşa (acuma închisă) se redeschidea şi, fericit, îl imploră:

— Uite, cu-atât mai lesne e pentru dumneata să mă conduci la Ogio. Mă cunoaşte, da, şi pe mine şi pe prietena

mea. Ne-a invitat chiar în laboratorul acela de la subsol. O să se bucure, crede-mă!

— Ogio Lar nu este acasă.

— Cum aşa? se arătă Titus neîncrezător. Infirmă cum e, nu s-o fi dus prea departe cu căruciorul acela pe rotile.

Big zâmbi amar şi murmură ca pentru el:

— Ei, dacă ar fi plecat cu căruciorul…

Băiatul simţi că un val de sânge îi năvăleşte în creier şi se clătină. Singurul gând care-l stăpânea în acea clipă era să pătrundă în vilă şi să vadă dacă cele două cosmobuze erau la locul lor. Omul doctoriţei îl cuprinse în braţe, iar el, cu toate că începea să-şi revină, se prefăcu a nu se mai putea ţine deloc pe picioare. Atunci Big îl săltă pe umeri şi-l duse înăuntrul vilei, aşezându-l pe un fotoliu la numai câţiva metri de uşă.

— Să nu te mişti de-aici, că dăm amândoi de bucluc, auzi?

Titus nu făcu nici un semn că ar fi auzit porunca aceea care mai degrabă era o rugăminte.

— Am să-ţi aduc apă şi ceva reconfortant, mai spuse „paznicul”. Apoi să pleci cât mai degrabă. Şi să nu mai pui piciorul aici nici tu, nici prietenii tăi. Să nu suflaţi o vorbă nimănui. Altminteri, stăpâna s-ar face foc şi pară. Nu-i cunoaşteţi puterea. Ar fi în stare să distrugă întreaga omenire.

De-a dreptul uluit de cele auzite, Titus încercă să mai întrebe ceva, dar Big, căruia acum îi părea rău că vorbise prea mult, îi făcu semn să tacă şi dispăru din încăpere.

De îndată ce se simţi nesupravegheat, băiatul se furişă pe lângă peretele imensului hol în care se afla şi porni spre fund, unde, după o draperie, se găsea primul laborator; acolo o consultase Ogio pe Ru-Ru şi tot de acolo, ţinea bine minte, coborâseră cu încăpere cu tot, în sala creierilor electronici. Titus îşi amintea perfect culoarul lateral, dincolo de care se afla micul cosmodrom al doctoriţei. Îşi zise că trebuie să ajungă în acel loc şi să se convingă de plecarea lui Ogio. Spusele lui Big îl îngroziseră.

Din depărtare începură să se audă strigătele păsării-câine.

Titus prinse s-alerge. Curând ajunse la capătul holului unde peretele se termina cu o draperie. Pătrunse în camera din spatele catifelei şi, în beznă, se împiedică de un obiect care prinse a se rostogoli. După câteva clipe, încăperea fu inundată de o lumină violetă, iar băiatul putu să-şi dea seama că obiectul de care se împiedicase nu era altceva decât căruciorul pe rotile al bătrânei doctoriţe Ogio Lar. Îşi aduse aminte de tabloul cu comenzi ataşat acelui jalnic, dar şi miraculos vehicul, care urca şi cobora pe scări, aprindea şi stingea lumini, deschidea ori închidea pereţi sau cobora şi ridica încăperile, cu tot ce se afla în ele.

Când Big apăru în pragul camerei, Titus tocmai se urca pe căruciorul doctoriţei, privind cu multă luare-aminte butoanele şi manetele tabloului ataşat lângă roata din partea dreaptă.

— Coboară! strigă disperat bărbatul. Altminteri se va produce o mare nenorocire.

Oarecum intimidat de spaima cumplită pe care o trăda glasul lui Big, băiatul se prefăcu a nu-i da ascultare şi, ridicând o mână ca şi când s-ar fi pregătit să manevreze un dispozitiv, întrebă:

— Despre ce fel de nenorocire vorbeşti?

Atunci, bărbatul îngenunche dinaintea lui şi-l imploră:

— Nu-mi pasă de mine, dar ai milă de copilul meu.

Aşadar, Big ar fi putut plăti pentru că-l adusese pe Titus acolo, cu primejduirea vieţii copilului său. „O fi ostatecul doctoriţei”, îşi spuse Titus şi, în ciuda milei ce-l cuprinsese pentru nefericitul părinte, vru să afle ce ticăloşie se ascundea în spatele acelui târg impus de bătrână.

— Ce i se poate întâmpla copilului dumitale?

— Va fi acoperit de grindină sau…

Un zgomot asurzitor curmă fraza lui Big. Din partea stângă a camerei, un paznic robot înainta cu paşi mici spre el.

— Apasă butonul verde! strigă bărbatul, gâtuit de spaimă.

Fără să ezite nici o secundă, Titus împlini cerinţa lui Big şi, în clipa următoare, se trezi catapultat dincolo de zidurile înfricoşătoarei şi misterioasei vile a doctoriţei Ogio Lar.

Afară, aerul mirosea a pământ reavăn, a peşte şi sare. Vântul dinspre mare anima crengile pomilor care împrejmuiau acea casă a groazei, iar luna se lupta cu norii, strecurând firave raze, dornică parcă să lumineze, cât de cât, calea băiatului spre casă.

CAPITOLUL V

FURTUL COSMOBUZULUI

În dimineaţa zilei care urmă aveau să se petreacă o sumedenie de întâmplări, care mai de care mai ciudată şi înfricoşătoare. Astfel, pe la orele şase, când doctorul inginer Gavaş prelua schimbul de zi în Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1, doi dintre radiofonişti făcură un semn prin care cereau linişte absolută. Ceilalţi membri pricepură că se recepţiona un mesaj deosebit de important, dar mai ales foarte greu de interceptat, datorită atât slabei intensităţi cu care ajungeau sunetele, cât şi perturbărilor care se menţineau pe mai toate lungimile de unde.

— În sfârşit, micii venusieni! exclamă în şoaptă unul dintre radiofoniştii care se aflau pe recepţie.

— Au descoperit un pământean… un băiat… murmură celălalt. Au mai comunicat şi altceva înainte, dar n-am putut recepţiona nimic clar.

Gavaş făcu un pas spre cel care anunţa îngrijorătoarea veste în legătură cu micul cetăţean al Terrei, dar omul cu căştile la urechi ridică brusc un braţ în semn de „tăcere!” şi inginerul încremeni într-o atitudine de acrobat, cu un picior în aer. Apoi, când radiofoniştii abandonară căştile, neliniştea lui Gavaş se manifestă din plin: se avântă către cei doi şi, cu un glas care tremura de emoţie, îngăimă:

— Cine-i băiatul? Aţi aflat?

— Bic… Big… sau Bih… Le-am cerut venusienilor să repete numele, dar de fiecare dată l-au transmis cu altă terminaţie.

— Numele complet! ceru inginerul.

— Atât! preciză cel de la prima masă.

— Ba au mai adăugat şi „junior”, îşi completă celălalt radiofonist colegul.

— De unde este acest Bic sau Big?

Oamenii ridicară din umeri, neavând ce să răspundă, iar Gavaş continuă întrebările, sperând să capete unele date care să servească la reuşita primei expediţii spre planeta Olena, care trebuia să pornească chiar în dimineaţa aceea.

— Şi cum a ajuns acolo?

— Ei, cum! Cu siguranţă… a fost dus de un cosmobuz, spuse un radist mai bătrân. Important ar fi să ştim de când se află acolo şi, mai ales, cine şi pentru ce l-a dus, mai adăugă cel care îl ironizase pe inginer. Dar Gavaş, departe de a se fi supărat de atitudinea subordonatului său, îi dădu dreptate şi, adresându-se din nou celor doi radiofonişti, îi întrebă:

— Aţi auzit?

— Mda, făcu cel de la a doua masă de recepţie, numai că venusienii şi-au întrerupt emisia tocmai când voiau să precizeze unele date.

— Totuşi, interveni colegul acestuia, au apucat să spună că Bih sau Bic, cum l-o fi chemând pe micul pământean, a fost dus cu sila pe acea planetă şi lor li s-a părut că ar fi ţinut acolo drept ostatec.

La auzul acestei veşti, inginerul vorbi plin de indignare:

— Asemenea fapte neomeneşti, după ştiinţa mea, nu s-au mai întâmplat de mult, de când oamenii s-au legat pentru prietenie şi ajutor, de când tunurile au fost topite şi din ele s-au născut cuptoare de pâine şi rachete, de când urei i-a luat locul dragostea, iar minciunei, adevărul. Cine? Cine şi de ce să fi făcut asta? Apoi, prăbuşit în durere, inginerul gemu: Ruşine! Mare ruşine pentru omenirea anului 2101, că un copil a fost luat ostatec! Ruşine nouă, tuturor, că tristeţea a revenit pe planeta noastră! Cu toţii suntem vinovaţi! strigă el deznădăjduit.

După o vreme, unul dintre membrii echipei şopti:

— Poate că şi micii venusieni au avut aceeaşi soartă… Apoi se ridică brusc de pe scaunul său şi se repezi spre

ecranul radar pe care apăruse o luminiţă verzuie ce cobora cu o viteză fantastică.

— Cosmonavă din direcţia extraterestră! anunţă radistul.

Din câţiva paşi, Gavaş ajunse în faţa ecranului radar. Ceilalţi îl urmară.

— Racordaţi imaginea la ecranele televizoarelor şi la tablourile de calcul ale computerelor. Stabiliţi mărimea navei, tipul, direcţia şi viteza! dădu dispoziţii inginerul.

Câteva manete ridicate sau coborâte, un comutator răsucit, patru butoane apăsate cu înfrigurare, şi pe ecranele televizoarelor din Turn apăru imaginea fidelă a unei mici cosmonave care se îndrepta spre Terra cu viteza de 306 000 km pe oră.

— Este a vreunui om de ştiinţă, spuse un tehnician.

— Chiar aşa, se arătă de acord Gavaş. Părăsiţi supravegherea… Nu văd ce importanţă ar avea.

Într-un colţ al Turnului, Cilă, care ascultase totul, ardea de nerăbdare să-i revadă pe Titus şi Roxana, pentru a le comunica ultimele noutăţi, dar nu ştia cum să se retragă tocmai în asemenea clipe de mare încordare. Abia când lucrul reintră în normal şi fiecare om din echipa lui Gavaş se aşeză la masa lui de lucru, micul paraşutist se strecură binişor spre ascensorul de serviciu şi la etajul patruzeci se opri să telefoneze prietenilor săi care-l aşteptau nerăbdători.

*

Când microcosmobuzul interceptat pe ecranele din Turnul marelui cosmodrom Terra 1 ateriză în spatele vilei cu gazon de culoare galbenă, Big îşi întâmpină stăpâna cu teamă, neîndrăznind s-o privească în ochi.

Bătrâna doctoriţă Ogio Lar îşi dădu seama de-ndată că ceva nu era în ordine şi, fără să pregete multă vreme, îl întrebă:

— Ce s-a petrecut în lipsa mea? pe un ton atât de autoritar, că bietul om se cutremură şi nu fu în stare să-i mărturisească tot adevărul.

— Să vedeţi, începu el cu glasul tremurat, aseară… din pricina lui Ru-Ru…

Ogio îl întrerupse brusc, făcând un gest de nerăbdare:

— Vreau să aflu rezultatul urmăririlor tale.

— Întocmai, întocmai, se grăbi omul ei s-o înduplece. Chiar aşa trebuia să încep.

— Ei bine!? tună doctoriţa.

Bietul om era atât de înfricoşat din pricina mâniei pe care o stârnise necruţătoarei sale stăpâne, încât gândurile i se amestecară, iar vorbele pe care abia izbutea să le rostească nu mai aveau nici o legătură. Dar, cum Ogio era nerăbdătoare să afle toate cele câte se petrecuseră în lipsa ei, îşi schimbă dintr-o dată purtarea faţă de Big şi, arătându-se prietenoasă din cale-afară, îşi îndulci glasul, scuzându-se:

— Ooo, bunul meu prieten, iartă-mi purtarea de mai înainte… Desigur… din pricina oboselii. Da, da, numai din cauza asta am fost, poate, prea dură. Doar ştii cât de mult ţin la tine… Iată, după ce-mi vei da un raport cât mai complet asupra felului în care ţi-ai îndeplinit misiunea… la rândul meu îţi voi da veşti de la Big-junior. Şi, spunând asta, Ogio scoase dintr-un buzunar al bluzei sale o scrisoare, la vederea căreia urmăritorul salvatorilor lui Ru-Ru, al lui Cilă şi Gavaş făcu un pas înainte, întinzând mâna. Nuu… şopti doctoriţa, ţi-am spus doar că îţi voi da scrisoarea de la fiul tău numai după ce mă vei informa în legătură cu cele aflate de tine.

Bărbatul se retrase şi îşi plecă fruntea, semn că cerea iertare pentru nesocotirea condiţiei pusă de Ogio şi se grăbi să înceapă.

— Doamnă, micul paraşutist Cilă care l-a însoţit pe inginerul Gavaş la Institutul de Astro-fizică e bun prieten cu cei care v-au adus-o pe Ru-Ru.

— Mi-ai mai spus asta, mormăi bătrâna.

— I-a vizitat, la Roxana, de unde a plecat singur acasă. Mai târziu, Titus a părăsit locuinţa fetei, dar în loc să meargă la părinţii săi, a venit aici.

— Ciudat! exclamă doctoriţa. Şi ce dorea?

— Pe Ru-Ru, răspunse scurt Big.

— Cum s-a purtat?

De data asta, omul făcu o lungă pauză, de parcă ar fi dorit să-şi reamintească foarte exact fiecare gest şi vorbă ale celui despre care avea să relateze. Într-un târziu, răspunse:

— L-am urmărit pas cu pas. S-a îndreptat spre vilă, a sunat de câteva ori şi, cu toate că nu primea nici un răspuns, continua să rămână în faţa uşii. Desigur, se grăbi el să precizeze, asta numai din pricina strigătelor şi chelălăiturilor pe care pasărea-câine le scotea din ce în ce mai puternic.

Ogio îşi înclină capul de câteva ori în semn că era de acord cu explicaţia omului ei şi-i făcu semn să continue, agitând scrisoarea adusă de pe Olena pe dinaintea nefericitului slujitor, vrând astfel să-l constrângă a-i spune adevărul până la capăt.

Dar, cum se întâmplă de cele mai multe ori când cineva se încumetă să silească un om la fapte care îl umilesc, oricât de puternic ar fi şantajul, lucrurile se pot întâmplă exact invers. Cu o prefăcută sinceritate şi pe tonul cel mai firesc cu putinţă, Big îşi continuă raportul:

— După multe insistenţe, Titus a început să bată cu pumnii în uşă, sperând că poate… poate l-oţi auzi. Apoi, se vede că din cauza efortului, a încordării nervoase şi, cred eu, mai ales din pricina supărării că nu poate afla ce se petrece cu protejata lui, a început să facă cale-ntoarsă. Asta, însă, până la liziera de tufe protectoare unde… s-a prăbuşit-, Grăbindu-se, s-a împiedicat, s-a lovit… şi şi-a pierdut cunoştinţa. Din clipa asta, continuă Big pe un ton foarte scăzut, cred că începe greşeala mea.

Bătrâna se apropie de el şi-l bătu pe umăr încurajator:

— Spune, nu te sfii. Uite, am toată încrederea în tine. Şi, văzând că omul ei continuă să rămână mut, îi dădu scrisoarea pe care o adusese de la fiul lui. Citeşte-o! îl îndemnă doctoriţa. Sunt convinsă că veştile în legătură cu perfecta sănătate a copilului tău o să te întărească şi ai să

poţi continua povestirea celor păţite de tine cu băiatul acela.

Spre marea ei nedumerire, Big, în loc să se repeadă la veştile pe care fiul său i le scrisese pentru prima dată de când Ogio îl răpise şi-l transportase pe Olena, făcu un gest de refuz şi murmură:

— Nu, doamnă! Vreau să merit această favoare, şi pentru asta… cred că este de datoria mea ca mai întâi să vă informez asupra greşelii mele. Numai după aceea… veţi hotărî…

— Bine… cum doreşti, se arătă ea indiferentă.

— Cum vă spuneam, reîncepu el, Titus s-a prăbuşit la liziera tufelor protectoare. M-am apropiat de el, i-am făcut o atentă percheziţie corporală şi, cum i-am găsit într-unui din buzunare câteva înscrisuri, am vrut să le citesc. Lumina lunii slăbise şi scrisul era foarte mărunt. Atunci am apăsat trapa de siguranţă, am deschis uşa principală şi am dat buzna în casă. Dar, de-ndată ce am pătruns în bibliotecă – ştiţi, n-am vrut să aprind lumina în holul mare, conform instrucţiunilor dumneavoastră – prin holul spre laborator, unde se află tabloul de siguranţă… scaunul dumneavoastră… de care…

— Te-ai împiedicat! exclamă Ogio pe un ton vesel şi se porni pe râs.

— Da, doamnă, murmură el, nevenindu-i să creadă că doctoriţa l-a crezut.

— Şi te pomeneşti că robotul...

— Chiar aşa, căută el să se arate înspăimântat.

— Paznicul, paznicul robot! chicoti vesel Ogio. Îmi închipui ce spaimă ai tras, mai spuse ea.

— Cum nu vă imaginaţi, doamnă.

— Sper că n-ai uitat de butonul verde.

— Tocmai, tocmai acela m-a salvat.

După ce se sătură de râs, bătrâna mormăi pe un ton care nu ascundea dispreţul faţă de slujitorul său:

— Big, eşti un idiot. Apoi, chibzuind o vreme, adăugă: Dă-mi notiţele acelea. Vreau să le văd.

În clipa aceea bărbatul simţi cum îi fuge pământul de sub picioare, dar, când te zbaţi pentru o faptă bună, imaginaţia nu te părăseşte niciodată. Ridică braţele în semn de neputinţă şi preciză:

— După ce le-am citit, i le-am pus băiatului chiar în buzunarul din care i le luasem. Ştiţi… erau nişte însemnări în legătură cu un joc sportiv. Cred… cred că am procedat bine…

— Să zicem, se arătă Ogio oarecum nemulţumită, dar ce s-a mai întâmplat cu băiatul acela?

— O, l-am dus acasă.

— Te-a văzut? Ţi-a văzut chipul? tună doctoriţa ca scoasă din minţi.

Bărbatul făcu o mutră atâta de mirată, încât furia stăpânei sale se potoli ca prin farmec. Abia atunci îi răspunse:

— Era leşinat chiar şi când l-am lăsat în curtea casei sale. Drept să vă spun, nici acum nu ştiu dacă şi-a revenit, încercă el să glumească. Şi-apoi, când s-o trezi din leşin, o să creadă că a visat urât… Sau că l-a găsit cineva acolo şi l-a dus acasă…

Ogio zâmbi iar prietenos şi, cu multă indulgenţă, îl întrebă:

— Astea sunt toate necazurile?

Slujitorul înclină capul şi rămase aşa, aşteptând parcă o gravă sentinţă de condamnare.

— Hai, Big, citeşte scrisoarea de la băiatul tău.

Nefericitul părinte apucă bucata de hârtie, dar nu putea desprinde nici măcar o literă, din pricina lacrimilor care-i înecaseră ochii de bucurie că izbutise să-l ocrotească pe Titus de răzbunarea nemiloasei sale stăpâne; cine-şi iubeşte cu-adevărat propriul copil, îi iubeşte – tot atât de adevărat – pe toţi copiii.

— După ce vei citi scrisoarea, va trebui să reiei urmărirea celor trei prieteni, porunci doctoriţa.

*

De-ndată ce ajunse la Roxana, în faţa casei, micul Cilă fu întâmpinat, chiar din şosea, de strigătul lui Titus!

— Am auzit că vii cu noutăţi!

Cum tonul prietenului său trăda şi îngrijorare, dar şi o uşoară ironie, paraşutistul se grăbi să-i răspundă cum se cuvenea:

— Ba nu, că-i avea tu nişte veşti mai teribile ca ale mele!

Celălalt chicoti batjocoritor, fiind sigur că ceea ce aflase şi descoperise el n-avea pereche în lume.

Roxana, de la fereastra casei, îi chemă înăuntru tocmai la timp, pentru că la numai câţiva zeci de metri apăruse Big.

— Te ascultăm, spuse fata, adresându-se lui Cilă.

Băiatul se aşeză, fără prea mare zor, pe un fotoliu comod şi făcu semn prietenilor lui să-i urmeze exemplul. Părea că nu se grăbeşte, dar făcea asta numai spre a le mări curiozitatea şi, mai ales, spre a dobândi atenţia cuvenită comunicărilor pe care avea să le facă. Când fu sigur că atât Roxana cât şi Titus ajunseseră la capătul răbdării, Cilă îi informă:

— Astăzi, la amiază, porneşte expediţia spre Olena.

Prietenii săi izbucniră în râs:

— Dar asta ştiai şi ieri!

— Adevărat, continuă micul paraşutist, numai că ieri nu ştiam că pe planeta Olena se află un copil de pe Terra…

— Luat ostatec! interveni Titus.

Cilă tresări, dar Roxana, neştiind despre ce anume vorbeau cei doi băieţi, îl ironiză pe Titus:

— Ha, ha! Te pomeneşti că ştii şi cum îl cheamă!?

— Chiar aşa, spuse cel care venea de la Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1. Ştii cum îl cheamă?

— Da, veni răspunsul neaşteptat de grav. Îl cheamă Big-junior.

Micul Cilă era într-atât de uimit că prietenul său ştia mai multe chiar decât doctorul inginer Gavaş, încât nu putu să-şi ascundă mirarea:

— Tit, cum de-ai aflat? Când, unde? se năpusti el cu o avalanşă de întrebări.

— E o poveste mai lungă… răspunse acesta evaziv, ferindu-se parcă să istorisească strania întâmplare prin care trecuse, Pe urmă, văzând nemulţumirea paraşutistului şi, mai ales, îmbufnarea fetei, se porni pe mărturisiri.

La un moment dat, Cilă, care asculta povestea cu răsuflarea tăiată, îl întrerupse brusc:

— Cum arată acest slujitor al doctoriţei Ogio Lar?

Titus începu să-l descrie pe Big în cele mai mici amănunte, dar nu după multă vreme avu impresia că paraşutistul nu-i mai dădea ascultare şi, curmându-şi prezentarea urmăritorului, strigă nemulţumit:

— Ce înseamnă asta? Îmi ceri să-ţi spun ceva şi nici nu mă asculţi! Curată batjocură!

Dar Cilă părea să nu-l fi auzit nici acum; stătea la fereastră şi privea absorbit afară, de după perdeaua groasă din stuf şi melci. Cei doi prieteni se apropiară în linişte de el.

În stradă se afla un bărbat înalt şi robust şi lui Titus nu-i fu greu să-l recunoască pe Big.

— Acesta-i omul despre care v-am vorbit, murmură el.

Fără să ţină seama de emoţiile prin care trecea prietenul său, Cilă îl luă peste picior:

— „Nefericitul părinte!” se sili el să râdă şi nu întârzie să-şi verse năduful. Halal prieten ţi-ai mai găsit!

— N-am spus că-mi este prieten, protestă Titus. Atâta doar, este un om necăjit. Şi-apoi, de ce n-aş recunoaşte, cu mine s-a purtat frumos, ba chiar… m-a salvat, catapultându-mă în afara acelei blestemate vile.

— Aşa-i, interveni Roxana. Faptul că a riscat viaţa copilului său pentru a-l salva pe Titus dovedeşte că omul din stradă nu poate fi un ticălos.

De data asta Cilă izbucni de-a dreptul în râs:

— Dacă-i atât de cumsecade, atunci ce mai caută aici?

— L-o fi trimis stăpâna lui, bâigui Roxana.

— Bravo! strigă Cilă. Dai semne că începi să judeci.

— Poate că… pur şi simplu îl caută pe Titus, vrând să-i comunice ceva anume.

— Din ce în ce mai logic.

— Ei bine, minte, prealuminată, răbufni ea, limpezeşte-ne tu gândurile.

— Da, da, interveni Titus în ajutorul prietenei sale, ia să vedem ce-ai putea presupune.

Micul paraşutist îşi părăsi postul de observare şi, întorcându-se spre ceilalţi doi, le strigă:

— Minţi de vrăbiuţe! Dacă Big ar fi dorit să-i spună ceva lui Titus, l-ar fi căutat la el acasă şi nu l-ar fi aşteptat pândind locuinţa unei prietene la care urmăritul se află în vizită.

— Poate că doctoriţa vrea să se asigure că Titus păstrează, în continuare, secretul lui Ru-Ru şi taina laboratoarelor bine ascunse, mai ales după ce omul ei de pază i-o fi istorisit vizita de azi-noapte a viteazului meu prieten.

— Chiar aşa! explodă Titus, furios că de data asta avea de suportat şi ironiile Roxanei, de parcă batjocura la care-l supunea Cilă nu i-ar fi fost de ajuns. Sunt convins că Big n-ar fi în stare să-mi facă vreun rău decât… poate… dacă fiul său ar fi grav ameninţat şi eu aş fi preţul salvării lui. Să vă intre bine-n cap asta! Numai dacă fiul său ar fi grav, foarte grav ameninţat.

Paraşutistul îl apucă de umeri şi-l scutură puternic, de parcă ar fi vrut să-l oblige astfel la o maximă concentrare. Apoi, când păru încredinţat că Titus abandonase orice alt gând decât acela de a-i răspunde la o întrebare de o importanţă capitală, spuse aproape în şoaptă:

— Tit, despre ce fel de ameninţare ţi-a vorbit omul lui Ogio? Şi, văzând că acesta dă semne de nedumerire, Cilă se strădui să fie mai explicit: Bagă de seamă, trebuie să-ţi aminteşti cât se poate de exact! Ce primejdie l-ar putea ameninţa pe fiul lui Big? În ce constă acea primejdie?

Cel întrebat continuă să tacă o vreme, părând că îşi adună toate puterile pentru a-şi aminti cât mai bine mărturisirile urmăritorului. Apoi, într-un târziu, răspunse:

— Grindina! Atât a spus. Ţin bine minte: „Grindina”. Pe urmă m-a rugat să uit ori să nu-l divulg…

— Extraordinar! strigă paraşutistul. Îţi dai seama că acest singur cuvânt explică totul?

Încă adâncită în gânduri, Roxana bâigui:

— Aşadar, crezi că arma care a rănit pe Ru-Ru şi a găurit paraşuta venusianului produce grindina!?

Micul Cilă se mulţumi doar să încline capul în semn de aprobare, de parcă entuziasmul descoperirii îi secătuise toată energia.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să pricepem încă de ieri, când am ascultat lecţia televizată despre ploaia artificială. Ne-am mulţumit doar cu explicarea producerii grindinei, dar n-am făcut nici o legătură între asta şi arma ucigaşă, mărturisi fata, cuprinsă de ciudă.

— Ba, eu am făcut. Şi tocmai de aceea m-am dus acasă la Ogio Lar, crezând că dezvăluindu-i pricina rănii lui Ru-Ru o va salva mai uşor şi mai repede. Şi când colo!... Big e convins că Ogio ar fi capabilă să nu-i mai aducă niciodată băiatul de pe planeta aceea îndepărtată. Acum, când totul ne-a devenit limpede, sunt convins de sinceritatea lui Big.

— Se poate, conveni Cilă, dar nu trebuie să uiţi de prezenţa lui aici. Să ştii că teama de Ogio l-a mânat iar împotriva noastră.

Titus se sili să râdă:

— Ce tot spui? „Împotriva noastră?” Nu, prietene, fii sigur că numai împotriva mea şi... poate, spun poate, şi împotriva Roxanei. În ceea ce te priveşte... fii liniştit. Pentru Ogio tu nu reprezinţi nimic: nu i-ai dus-o pe Ru-Ru, nu i-ai vizitat laboratoarele... Dar dacă vei trăncăni despre cele aflate de la noi şi bătrâna va prinde de veste, atunci te poţi socoti la fel de primejduit ca şi noi, iar pe Ru-Ru nu am mai revedea-o niciodată. Bagă de seamă, insistă Titus, bătrâna va nimici pe oricine se va amesteca în misterioasa ei activitate sau măcar i-o va dezvălui. Nu ne face să regretăm că am avut încredere în tine... aşa cum şi tu ai avut în noi.

Băiatul îşi curmă fraza, pentru că micul paraşutist se smulse brusc de pe scaunul pe care abia se aşezase şi ţâşni afară din casă.

O clipă, Roxana îşi privi prietenul cu reproş, crezând că vorbele lui îl jigniseră pe Cilă, dar, când ajunse lângă fereastră, nu se putu abţine să nu strige cu glasul sugrumat de emoţie şi spaimă:

— Tit, Big a pornit pe urmele paraşutistului!

— Nu i se va întâmpla nimic, o asigură el, pe un ton ironic. Big e convins că mă urmăreşte pe mine. Când o să-şi dea seama că s-a înşelat, va abandona cursa şi se va reîntoarce aici.

— Cilă avea dreptate. Toţi trei suntem urmăriţi.

— Biata Ru-Ru, murmură Titus, pe ce mâini a încăput!

Fata începu să plângă şi, într-un târziu, spuse:

— Eu am să mă duc la Ogio Lar.

Băiatul se arătă atât de înspăimântat, încât Roxana izbucni, brusc, în râs:

— Da, da, şi nu numai atâta!

— Ce-ţi mai trece prin minte?

— Să-i propun un târg: eu mă predau lui Ogio, drept ostatec, pentru libertatea lui Ru-Ru!

*

Echipa inginerului Gavaş făcea ultimele pregătiri pentru lansarea expediţiei de salvare a venusienilor, când Cilă ajunse în marea sală a aparatelor de control şi ghidaj din Turnul cosmodromului. După agitaţia care domnea, paraşutistul îşi spuse că n-avea prea mult de aşteptat până la plecarea celor selecţionaţi, printre care se afla şi colegul lui, Silviu Bora.

La un moment dat, întreaga sală se cufundă într-o linişte absolută, iar oamenii încremeniră fiecare în atitudinea în care fusese surprins.

Băiatul se strădui să găsească o explicaţie acelei stări ciudate; fusese doar de atâtea ori acolo, în „împărăţia lui Gavaş”, dar niciodată nu i se întâmplase să-l apese tăcerea ori lipsa de acţiune a tehnicienilor şi a maşinilor. Câteva secunde, ochii săi rătăciră, căutând aiurea ceva nedefinit. Apoi prinse a urmări privirile unui radist mai vârstnic şi îşi

dădu seama că omul se uita, cu o fixitate demnă de cel mai perfect robot, la ceasornicul central. Văzu că şi ceilalţi membri ai echipei aveau aceeaşi preocupare, iar după mai puţin de un minut auzi glasul inginerului care ordona să i se comunice starea vremii, până în cele mai mici amănunte.

— Vântul!

— Treizeci şi unu de kilometri pe oră, răspunse un tânăr meteorolog, căruia abia îi răsăriseră câteva tuleie de culoarea smoalei.

— Direcţia! ceru Gavaş să i se precizeze.

— NV la SE, se grăbi să adauge cel ce se făcuse vinovat de un răspuns incomplet şi continuă: durata – 15–16 ore, înălţimea – opt kilometri; provenienţa – Norvegia.

— Mulţumesc. Pista 102!

În megafoanele Turnului răsună glasul puternic al comandantului marelui cosmodrom Terra 1, Vlad Toican:

— Pista 102, liber la lansare. Starea perfectă. Utilajele funcţionează, servanţii – prezenţi.

— Hangarul micro, Gama 5!

— Terminat pregătirea cosmonavei Delfinul.

— Scoateţi nava pe pista 102, ordonă Gavaş.

La remorca unui automobil de culoarea argintului, în care se aflau cei trei salvatori, Delfinul îşi făcu apariţia pe pista 102.

Gavaş privi lung prin fereastra din dreapta mesei lui de comandă şi, spre surprinderea celorlalţi, încetă să mai dea vreun ordin, să ceară date în legătură cu siguranţa lansării sau a zborului. Într-un târziu se ridică şi porni spre Cilă care, până atunci, credea că nimeni nu-l luase în seamă.

— Pari trist, îi spuse inginerul.

— Sunt, sunt chiar foarte trist, mărturisi băiatul şi ochii începură să-i joace în lacrimi.

Şeful echipei îl mângâie uşor pe creştet şi-şi reluă locul la masa de comandă. Apoi îi făcu semn să se apropie de microfon.

— Vrei să le urezi drum-bun?

Micul paraşutist îşi lipi buzele de microfon şi strigă cât putu de tare:

— Drum bun, Silviu Bora! Drum bun tuturor! Silviu, mă auzi?

— Da, răspunse cel întrebat, numai că nu ştiu de unde vorbeşti.

— Mă găsesc aici, sus, în Turnul de control. Vreau să-ţi spun că poţi conta pe mine în orice situaţie te-ai afla.

— Mulţumesc. Cilă!

Impresionat de camaraderia şi solidaritatea celor doi copii, inginerul îl aşeză pe micul paraşutist alături de el şi-şi reluă lucrul, ordonând:

— Echipajul la navă!

Membrii echipajului adresară semne de salut celor din Turn, strânseră mâna comandantului marelui cosmodrom şi prinseră a urca scara microcosmobuzului.

Urmară ultimele verificări ale comenzilor şi când Delfinul anunţă „Suntem gata de zbor”, Gavaş răspunse:

— Aprob lansarea!

O lumină portocalie îi anunţă pe servanţi că trebuie să se retragă şi oamenii se grăbiră spre hangar, spre a nu întârzia nici măcar cu o secundă drumul celor ce porneau în ajutorul celor de pe Olena. Apoi, o flacără verde şi un fum de culoarea oţelului fură urmate de un răpăit puternic, iar după câteva clipe Delfinul se avântă cu o viteză ce ameninţa parcă să despice cerul şi, nu după multă vreme, se făcu nevăzut.

Patruzeci şi şase de minute dură liniştea care se aşternuse în Turnul de control când, deodată, unul dintre radiofonişti ridică un braţ în semn că intercepta o comunicare importantă.

— Cablaţi la difuzoare! porunci Gavaş.

Câteva secunde, şi glasul lui Silviu Bora se făcu auzit:

— Cred că am intrat într-o zonă de puternice furtuni solare.

Inginerul se repezi la microfonul radiofonistului şi, cu glasul sugrumat de emoţie, întrebă:

— De ce crezi asta?

— Direcţia! strigă băiatul şi legătura fu întreruptă de un râs batjocoritor.

— Captaţi imaginea! ceru şeful de tură.

Cilă văzu că bătrânul radist făcea eforturi disperate, dar fără nici cel mai mic rezultat. La fel, şi radiofonistul se străduia din răsputeri să refacă legătura cu Delfinul, dar tot fără succes.

Într-un târziu, pe unul dintre ecranele radar apăru o steluţă albicioasă şi toţi socotiră că nu putea fi altceva decât semnalul emis de microcosmonava salvatorilor.

— Racord la ecran! şopti Gavaş celui care avea misiunea să redea imaginea televizată a oricărei nave cosmice, interceptată cu ajutorul instalaţiilor radar.

Şi, neaşteptat de repede, pe ecranul central apăru Delfinul, dar înaintând atât de încet, încât tehnicienii se speriară, gândind la o accidentală pierdere de combustibil.

Un radiofonist anunţă că salvatorii cereau explicaţii cu privire la ordinul de a schimba traseul. Când auzi o asemenea enormitate, şeful echipei preluă transmisia şi comunică răspicat:

— Nu am dat nici o asemenea dispoziţie. Ce se întâmplă cu voi?

Şi din nou, în loc de răspuns, se auzi râsul de mai înainte.

— Vă arde de glumă, îi dojeni Gavaş, dar curând avea să-şi amintească faptul că acelaşi râs îi mai răsunase şi altădată în urechi. Dar când? căută el să-şi precizeze. Răspunsul nu întârzie: atunci când Vala îşi făcuse apariţia de după liziera de pomi ce mărginea cosmodromul. Da, cu siguranţă, atunci mai auzise el acel râs straniu şi obraznic. În clipa următoare se cutremură, gândind că aceeaşi mână care-l făcuse pe instructorul venusian să dispară şi să apară într-un mod misterios putea opera şi acuma. De ce făcea asta? Dorea ca nimeni să nu vină în ajutorul venusienilor? În ce scop? „Nu, îşi spuse el într-un târziu, vrând să se liniştească, nu s-a întâmplat nimic altceva decât o suprapunere fonică, o întâlnire întâmplătoare pe aceeaşi frecvenţă.” Căuta astfel să-şi facă curaj, dar imaginea microcosmonavei de pe ecranul televizorului părea să fi încremenit. Alergă spre ecran şi suprapuse o placă cu linii şi puncte de referinţă, dorind să stabilească exact la cât

anume scăzuse viteza de înaintare. Abia atunci îşi dădu seama că Delfinul rămăsese într-un punct fix. Se strădui să-şi menţină calmul, de teamă să nu-şi aducă oamenii în stare de panică, dar mintea îi lucra febril. Se gândea la acel potrivnic laş care se menţinea în anonimat, dar mai ales la forţa lui, care, desigur, folosea o energie mult superioară celor uzuale chiar şi pentru anul 2101. După o vreme, când vălmăşagul de gânduri şi supoziţii păreau să-i ameninţe judecata, Gavaş strigă aproape involuntar:

— Masser!

Toţi ceilalţi se întoarseră spre el, nepricepând mare lucru din enunţarea aceea lapidară.

— Ce vă holbaţi aşa, de parcă n-aţi mai fi auzit acest cuvânt? Apoi repetă, precipitându-se: Masser! Nimic altceva decât o energie electromagnetică ultraconcentrată pe care noi, pământenii, abia începem s-o exploatăm. Numai cu o astfel de energie au fost blocate comenzile navei venusienilor şi ale Delfinului! Astfel se explică posibilitatea unui ghidaj forţat, anularea şi transmiterea de energie pentru orice cosmonavă atrasă mai întâi pe alt traseu de unde. Tot aşa a fost posibilă şi interferarea comunicărilor radio care se fac prin acelaşi canal pe care nava este captată. Cum de n-am înţeles din vreme? Acum este limpede: venusienii au fost răpiţi, nu s-au rătăcit.

— Băieţii noştri vor împărtăşi, poate, aceeaşi soartă ca şi venusienii, murmură un operator de sunet.

— Asta numai dacă-i mai bocim multă vreme şi Delfinul intră în sfera de atracţie a altei planete.

— Dar ce credeţi că s-ar mai putea face?

Gavaş începu să măsoare marea sală a aparatelor, cu privirile în duşumeaua din sticlă liliachie şi murmurând ceva de neînţeles.

După câteva minute, bătrânul radist îi tăie calea şi inginerul se opri brusc, făcând o mutră de parcă l-ar fi trezit cineva din somn.

— Zic poate ceva năstruşnic… începu omul, sfios.

— Spune! îl încurajă inginerul.

— Eu cred, continuă bătrânul pe un ton ceva mai sigur, că cei ce folosesc o asemenea energie au şi un remediu pentru apărare…

Gavaş zâmbi:

— Sunt convins că au şi nave protejate împotriva Masserului.

— Cum asta? întrebă radistul.

— Simplu, astfel de vehicule sunt construite dintr-un aliaj la baza căruia se află wolfram antimagnetic. Dacă am fi ştiut…

În clipa următoare uşa care ducea la scara de serviciu se deschise şi se închise fulgerător, iar cei din echipa turnului de control observară lipsa lui Cilă.

— Bietul copil! exclamă un tehnician, se vede că nu l-au mai ţinut nervii, auzind despre nenorocirile care-i pândesc pe cei aflaţi la bordul Delfinului…

— Da' noi… noi n-avem nimic, vreau să spun… ceva, aşa, ca un perete protector pe care să-l înălţăm între ai noştri şi potrivnici? continuă frământat radistul.

Inginerul se grăbi să-i răspundă:

— M-am gândit la asta. Peste câteva minute vom lansa un microsatelit tip Wolfram antimagnetic, cu o viteză de rotaţie foarte mare. Iată zidul protector despre care vorbeai. În mai puţin de două ore, Delfinul va scăpa de sub influenţa acelei teribile forţe electromagnetice, iar noi îl vom readuce pe Terra, teleghidându-l.

Şi Gavaş se îndreptă spre microfonul pupitrului său de comandă, ordonând pregătiri în vederea lansării satelitului de protecţie.

Cilă pornise în pas alergător spre casa lui Titus, căruia, mai înainte de orice, voia să-i comunice situaţia disperată a celor de la bordul Delfinului şi apoi să-i expună propriul său plan de salvare.

Vântul care venea dinspre mare începu să sufle atât de puternic, încât băiatului, cu toate că era bine antrenat, i se tăie răsuflarea. Începu să plouă. Fu nevoit să se oprească şi, spre norocul său, nimeri chiar în dreptul rotondei care marca bifurcarea drumurilor. Rotonda era un fel de mare

ciupercă din sticlă armată cu fibre sintetice şi micul paraşutist se bucură nespus de adăpostul găsit pentru că, nu după multă vreme, aveau să se producă nişte trăsnete pe cât de asurzitoare, pe atât de. primejdioase, mai ales dacă s-ar fi aflat sub vreun copac.

Şoseaua părea cu totul pustie, iar în mintea lui reveniră imaginile unor deserturi a căror întindere părea de necuprins, aşa cum văzuse pe lună, cu câţiva ani mai înainte, când făcuse o excursie organizată de şcoala la care învăţa. Şi amintirile acelea îl întristară atât de mult, încât începu să-şi dorească prezenţa cuiva care să-i redea încrederea că trăieşte pe o planetă a oamenilor, şi nu pe una a pustietăţilor. Şi, când tocmai îşi spunea că nimeni nu va mai trece prin acel loc până când torentele de ploaie nu vor înceta, zări în depărtare luminile unor faruri de ceaţă. Curând, prin cortina de apă a cărei cădere părea fără sfârşit, băiatul putu desprinde silueta unui automobil de culoarea frunzei de nuc, mare şi elegant, care înainta cu o încetineală exasperantă. După câteva zeci de secunde, vehiculul ajunse la mică distanţă de adăpostul lui, şi, fără să-şi dea prea bine seama pentru ce anume, Cilă se ascunse după un stâlp susţinător al cupolei, aşa încât să nu fie observat de nimeni din afară, dar el să poată vedea perfect. Cu surprindere şi spaimă, văzu la volan pe Big, iar alături de el o femeie cu faţa suptă şi brăzdată de zbârcituri, aşa cum i-o descriseseră Titus şi Roxana pe doctoriţa Ogio Lar. O clipă îi trecu prin minte că-l urmăreau pe el, dar imediat se linişti, răspunzându-şi că n-aveau de unde să ştie de prezenţa lui acolo. Cilă, în drumul lui spre Turnul de control, făcuse în aşa fel, încât Big îi pierduse urma. Văzându-l însă că tot iscodeşte prin pereţii de sticlă, îşi spuse: „Cu siguranţă, urmăritorul meu a comunicat stăpânei sale cele petrecute, şi-acum insistă să mă găsească”. Dar nici doctoriţei şi nici omului ei nu le ardea să-l descopere pe micul paraşutist. Venirea lor în apropierea marelui cosmodrom Terra 1 se datora cu totul altei pricini: Ogio dorea să afle ce anume stânjenea atragerea, în continuare, a Delfinului pe canalul de unde

impus de ea, spre a-l împiedica s-ajungă la micii venusieni. Bătrâna nu-şi putea imagina că cei de la Turnul de control ar fi putut găsi chiar atât de repede o posibilitate de protecţie a navei lor. De-ndată ce formidabilele ei generatoare de Masser încetaseră să mai dea rezultate ca până atunci, ea îşi luase omul de încredere şi pornise să spioneze împrejurimile lui Terra 1, unde spera să descopere cauza care produsese incidentul.

După câteva minute, Big porni motorul şi vehiculul dispăru în direcţia portului, mai exact spre locul în care se găseau danele unde mulţi dintre localnici îşi păstrau ambarcaţiuni de toate felurile. Spunându-şi că Ogio şi omul ei vor întârzia mai multă vreme, băiatul părăsi rotonda şi, în ciuda ploii care continua cu aceeaşi tărie, porni iar spre amicii lui.

*

Micii venusieni izbutiră să transmită din nou un mesaj mult mai explicit pe care oamenii lui Gavaş îl recepţionară fragmentar şi cu mare greutate:

„Suntem păziţi… robot… Primit vizită doctor. Aflat posibilă vizită nedorită de pe Terra… întărit paza. Vala bolnav.”

Atât inginerul cât şi ceilalţi membri ai echipei se străduiau să priceapă cât mai exact comunicarea foştilor oaspeţi.

— Ostateci! Aşadar, se ştie că am organizat o expediţie pe Olena, iar cei ce nu doresc asta şi-au luat măsuri de precauţiune. Altminteri, pentru ce au întărit paza? se arătă nemulţumit bătrânul radist. Cum au prins de veste?

Gavaş zâmbi îngăduitor, se apropie de el, îl bătu pe umăr şi-i spuse:

— Numai de la cineva care s-a aflat aici, pe pământ.

— Trădare?! se miră un tânăr tehnician.

De data asta inginerul râse din toată inima.

— Nici gând de-aşa ceva!

— Atunci? se arătară neliniştiţi cei mai mulţi dintre oameni.

— Interceptare! explică şeful lor şi le aminti râsul acela obraznic care răsunase în difuzoarele staţiei de radio a Turnului, atât la plecarea venusienilor, cât şi imediat după lansarea Delfinului spre planeta Olena.

— Cum a fost posibil? întrebă naiv tânărul radist.

— Nimic mai simplu. Punând stăpânire pe nava venusienilor, prin atragerea ei pe o altă traiectorie, şi aceasta fiind în legătură radio cu noi, nu i-a rămas decât să stabilească frecvenţa de unde pe care emitem şi să se interpună.

Câteva semnale luminoase îi făcură atenţi pe radişti asupra satelitului de protecţie care ajunsese la mică distanţă de cosmonava Delfin.

— În curând vom putea capta din nou imaginea navei noastre! exclamă bucuros unul dintre ei, şi tot personalul se apropie de ecranul care fusese cufundat în întuneric timp de aproape două ore.

În clipa următoare, pe ecranele televizoarelor racordate la cele radar, apăru imaginea Delfinului.

*

După ce alergă vreme îndelungată, Cilă se opri într-o staţie de aerobuz, nu atât pentru a se odihni cât pentru a verifica dacă ploaia nu-i udase carneţelul în care avea notate toate coordonatele poziţionale ale planetei Olena. Ei bine, deşi el părea că abia ieşise din fundul mării, cu haine cu tot, carneţelul scăpase aproape neatins. Fericit, băiatul îşi continuă drumul tot atât de zorit ca şi până atunci, ştiind că fiecare secundă putea avea o deosebită însemnătate pentru înfăptuirea planului său. Trebuia să-şi întâlnească prietenii cât mai degrabă, pentru că numai astfel, socotea el, va fi în stare să-i salveze pe venusieni şi pe Big-junior.

Când intră pe drumul care ducea spre casa lui Titus, micul paraşutist văzu că prietenul său tocmai ieşea din

curte. Îl strigă cât putu de tare şi din câteva salturi fu lângă el.

— N-am vreme! şopti Titus din mers.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Roxi a dispărut de acasă.

— Când?

Titus îşi privi ceasul şi răspunse precis:

— Acum o oră şi patru minute.

— Şi unde te duci?

— La ea. Vreau să aflu cât mai multe amănunte de la sora ei care, dealtfel, m-a şi anunţat. Roxi mi-a spus că se va preda lui Ogio Lar, drept ostatec, pentru libertatea lui Ru-Ru. Titus scoase un geamăt şi-şi duse mâinile la cap. Dar nu cred să fi făcut ea asemenea nebunie. Cine ştie pe unde s-o fi dus.

— Ascultă! îl îndemnă prietenul. Oricum, trebuie să mergem la vila aceea blestemată, pricepi?

Titus îl privi descurajat:

— Ştii… ne-am expune unui sacrificiu inutil. Urmăritorul nostru are o asemenea forţă, încât…

— Tit, Big nu se află la vilă.

— Da' la doctoriţa aceea nu te gândeşti?

— Nici ea nu este acasă. I-am văzut eu pornind pe mare, căută Cilă să-şi convingă prietenul să-l conducă la casa aceea misterioasă.

— Şi mecanismele de siguranţă… şi paznicul robot… îşi aminti cu groază Titus.

— Uite ce este, dacă ţi-e frică, n-ai decât să-mi arăţi drumul până la vilă.

— Asta da…

— Şi să-mi explici, în amănunţime, cum se poate ajunge la micul cosmodrom al doctoriţei.

La auzul acestor cuvinte, Titus se dădu câţiva paşi înapoi, de parcă s-ar fi găsit dinaintea unui nebun…

— Ţi-ai ieşit din minţi, nefericitule! Până să ajungi acolo, mori de o sută de ori. Te asigur că acum a luat măsuri şi mai cumplite.

— Dacă nu fur unul din cele două microcosmobuze ale bătrânei, Silviu Bora împreună cu ceilalţi salvatori vor pieri sau vor fi răpiţi, iar cei de pe

Olena, unde s-ar putea, să fie trimisă şi Roxi, vor fi pierduţi pentru totdeauna.

— Astăzi de dimineaţă mi-ai spus că Delfinul îi va salva pe venusieni…

— Am spus… am spus pentru că aşa credeam, pentru că aşa credeau şi cei de la Turnul de control şi… şi chiar doctorul inginer Gavaş. Acuma însă… cei de pe Delfin vor avea soarta venusienilor, şi asta… în cel mai fericit caz.

— Şi… tu… tu ce ai de gând?

— Ţi-am spus doar: să fur un microcosmobuz.

— Dar voi n-aveţi? Nu te gândeşti că oricare poate avea soarta Delfinului?

— Nu! răspunse paraşutistul pe un ton dur. Ticăloasa asta de doctoriţă dispune de o energie teribil de puternică; se cheamă Masser. Este o energie electromagnetică care poate paraliza comenzile unei nave, o poate abate din drum şi chiar îi poate impune un traseu anume.

— Ei, vezi? Singur ţi-ai dat răspunsul. Bătrâna, cu ajutorul acestei energii, te poate împiedica să-ţi atingi ţinta… ba şi mai rău…

— Da' de unde! făcu Cilă şi-l bătu pe umăr, cu un aer de superioritate. Cosmobuzele doctoriţei sunt construite dintr-un aliaj special în care predomină wolfram-ul antimagnetic. Ehe, asupra lui Masserul nu are nici o putere!

— De unde ştii? căută celălalt să se asigure că spusele paraşutistului aveau un temei ştiinţific.

— Gavaş! Eram în Turn când a spus asta.

— Atunci… de ce nu pun ei mâna pe nava lui Ogio?

— Pentru că n-o cunosc.

— Ar fi fost de datoria ta să-i informezi.

Celălalt zâmbi batjocoritor şi apoi încruntându-se îi răspunse pe un ton grav:

— Doar tu şi Roxana mi-aţi spus că, dacă s-ar întâmplă să-şi dea seama Ogio că aţi trădat cuiva tainele ei, s-ar răzbuna pe Ru-Ru. Şi-apoi, sper să nu fi uitat ameninţarea

privind distrugerea oricui ar interveni în treburile sale. Ştii, adăugă el resemnat, din pricina asta nu i-am informat pe cei din Turn; vreau să risc singur, fără să mai amestec pe nimeni. Tit, crede-mă! Am să izbutesc. Odată ajuns acolo, găsesc eu calea să-i ajut, chiar fiind luat ostatec. Voi folosi ceea ce ştim noi despre Ogio şi ceea ce or mai fi aflat ei.

Celălalt îl privi vreme îndelungată şi, fără să mai spună o singură vorbă, porni spre misterioasa vilă, urmat de micul paraşutist.

După o vreme de mers, când ajunseră la liziera de pomi care mărginea marele cosmodrom Terra 1, Titus o apucă pe un drum lateral şi apoi se abătu pe o potecă, afundându-se în desişul pădurii. Cilă îl urma tăcut, luând seama la fiecare detaliu topografic al împrejurimilor. Curând avea să observe că mergeau în direcţia din care apăruse Vala, instructorul paraşutiştilor de pe Venus, după misterioasa lui dispariţie, şi asta-l făcu să nu mai aibă nici cea mai mică îndoială că bietul om, fără voia lui, fusese oaspetele doctoriţei Lar. Nu mărturisi descoperirea, de teamă să nu-şi sperie şi mai rău prietenul. La un moment dat, în depărtare începură să se zărească ziduri, iar Titus, de-ndată ce văzu silueta vilei, îşi încetă înaintarea.

— Iată! spuse el, pe un ton aproape şoptit. Ţi-am promis că te duc la locuinţa bătrânei, şi m-am ţinut de cuvânt. De-acum descurcă-te singur cu planul tău nebunesc. Şi dădu să facă cale-ntoarsă, dar după câteva clipe continuă să meargă spre zidurile care se aflau încă destul de departe.

Se scurse astfel încă o jumătate de oră şi, când ajunseră la şirul de tufe care mărgineau gazonul galben, mare le fu bucuria întâlnind-o pe Roxana.

Fata era într-un hal de nedescris: udă leoarcă şi cu o privire atât de disperată, de parcă aştepta să înfrunte pe cel mai cumplit dintre balauri. Lui Titus îi pieri orice urmă de teamă, iar Cilă izbucni în râs.

— Cred că nu merit batjocura voastră, se arătă ea foarte supărată. Am vrut să-mi respect o promisiune şi, cum vedeţi, m-am ţinut de cuvânt, dar stăpâna casei pare să fie plecată… ca dealtfel şi omul ei de încredere.

— Chiar sunt plecaţi, o asigură micul paraşutist. I-am văzut eu acum o oră... o oră şi jumătate, plecând spre mare.

La auzul veştii, fata păru şi mai necăjită, gândind că cine ştie când aveau să revină oamenii aceia răi, iar biata Ru-Ru îşi va prelungi suferinţa.

Cilă păru să fi ghicit noua ei supărare şi căută să se folosească de împrejurare pentru a-şi atinge cât mai degrabă scopul urmărit:

— Roxi, totul depinde de tine. Vreau să spun că eu sunt gata să înfrunt orice primejdie ca să te ajut, dar nu cunosc vila. Dacă vrei...

— Taci! interveni colegul fetei şi, întorcându-se spre ea, îi explică:

— Să nu te laşi atrasă în jocul lui primejdios. Ştii ce vrea să facă? Ei bine, află că dumnealui vrea să fure un cosmobuz de la Ogio Lar şi, cu ajutorul lui, să ajungă pe Olena. Se şi crede, încă de pe acum, salvatorul venusienilor.

— Tu? Tu, să furi? se arătă ea uluită de ceea ce aflase. Cilă, n-aş fi crezut niciodată că poţi deveni hoţ.

Atunci micul paraşutist se porni să-i povestească toate cele auzite şi văzute de el în Turnul de comandă, primejdiile prin care treceau cei de pe Delfinul, cum şi mijloacele cumplite pe care le folosea doctoriţa.

Roxana era pur şi simplu îngrozită de spusele lui Cilă şi sfârşi prin a-i da dreptate. Mai mult, se oferi chiar să-l ajute. Dar locul entuziasmului ei de o clipă avea să-l ia, din nou, deznădejdea, când văzu că pătrunderea în vilă era de-a dreptul imposibilă.

Şi dacă până atunci Titus se ţinuse departe de planul paraşutistului, la vederea lacrimilor care începuseră să şiroiască pe obrajii prietenei sale, porni în direcţia tufelor de protecţie, depărtându-se câţiva metri de ceilalţi.

— Ai şi dat bir cu fugiţii? strigă batjocoritor Cilă.

Băiatul se opri brusc şi-l fulgeră cu privirea, mai făcu câţiva paşi, apoi se aplecă. Cilă şi Roxana alergară spre el, crezând că s-a lovit.

— Ce-ai păţit? se arătă fata îngrijorată.

— Caut trapa pe care Big a folosit-o ieri seară pentru a deschide uşa de la intrarea principală.

Prietenii săi schimbară o privire complice, gândind că Titus făcea o glumă proastă, sau pur şi simplu voia să-şi bată joc de ei.

Dar, spre surprinderea lor, nu după multă vreme băiatul strigă gâtuit de emoţie:

— Priviţi uşa! Acum se poate intra.

Fără prea mare încredere, ceilalţi doi îşi întoarseră privirile spre misterioasa vilă şi nu mică le fu mirarea văzând că uşa intrării principale era complet deschisă.

— Nu mergi cu noi? îl întrebă paraşutistul pe cel care făcuse minunea.

— Nu, eu rămân prin apropiere. Dacă Ogio şi Big se-ntorc, trebuie să fie cineva care să vă asigure ieşirea din casă.

— Tit, se arătă speriată fata, nu cumva ai de gând să închizi uşa după ce vom intra?

— Chiar aşa! Doar nu-ţi închipui că voi lăsa să pară că cineva a pătruns în casă, cu forţa.

Cilă se apropie de el şi-i întinse mâna:

— Iartă-mă pentru tot ce ţi-am spus…

Titus zâmbi îngăduitor şi, la rândul său, întinse mâna. Apoi le ură succes şi porni în căutarea unui loc ferit de privirile celor care aveau să se întoarcă şi de unde el să poată supraveghea locul trapei mascate de tufe.

Bucuroşi că Titus li se alăturase cu totul, Cilă şi fata se avântară spre treptele casei, iar când ajunseră sus, se opriră spre a mai arunca o privire împrejurimilor. În sfârşit, după ce se încredinţară că nimeni în afară de prietenul lor nu se mai afla prin apropiere, pătrunseră în holul cel mare. După câţiva paşi, Roxana, prudentă, îl apucă de mână pe micul paraşutist, silindu-l să se oprească.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Cilă.

Fata nu-şi mărturisi îngrijorarea, ci se mulţumi să-l facă atent:

— Ai trecut de uşa camerei în care se află laboratorul. Poate că n-ar fi rău să mergi în urma mea. Oricum, eu mă descurc mai bine, pentru că am mai fost pe-aici.

Băiatul îi dădu dreptate şi trecu imediat în spatele ei.

Dar, numai după câteva clipe, un zgomot ciudat îl făcu să tresară. Dinspre capătul celălalt al culoarului apăru paznicul robot care merse, cu pas măsurat, până la uşa intrării principale, o închise mai bine şi, revenind pe drumul străbătut, dispăru într-una din încăperile de pe partea stângă.

— Ciudat! murmură Roxana.

— Ce anume?

— Mă mir cum de nu ne-a simţit… Ştii, eu credeam că va veni spre noi, bâigui ea fără să-şi mai poată ascunde teama.

Când totul se cufundă iar în linişte, băiatul îi şopti:

— Arată-mi uşa care duce spre laborator şi… poate că ai face mai bine să rămâi pe loc.

— Nici nu mă gândesc! ripostă fata. Doar n-am., venit ca să te privesc pe tine. Aşa cum tu vrei să ajungi pe Olena cu un microcosmobuz al doctoriţei, şi eu vreau s-o salvez pe Ru-Ru.

Reveniră hotărâţi la uşa laboratorului şi, fără prea multă ezitare, pătrunseră. Acolo, întuneric. Paraşutistul îşi scoase lanterna şi la firava ei lumină Roxana descoperi o firidă pe care n-o observase la prima vizită. Băiatul se îndreptă spre fundul încăperii unde pe perete se afla un imens tablou cu siguranţe, acoperite doar pe jumătate cu o draperie de culoare mov şi atât de lucioasă, încât părea metalică. Fără să priceapă ce urmărea prietenul ei, fata se grăbi să-l facă atent:

— Trebuie să găsim scaunul cu rotile. Pe el se află instalaţia care permite orice comandă în legătură cu manevrarea pereţilor, uşilor şi chiar a încăperilor. Apoi, tot privind spre noua descoperire, firida, se îndreptă într-acolo, dornică să-i afle rostul.

— Stai! şopti Cilă. Mai înainte de orice trebuie să întrerupem curentul electric şi, fără să mai pregete, se

grăbi s-ajungă la tabloul cu siguranţe, unde ridică heblurile, deşurubă rezistenţele şi chiar rupse, cu oarecare brutalitate, nişte fire. După aceea, părând mulţumit de ceea ce făptuise, porni el cel dintâi spre locul care părea s-o atragă pe fată atât de mult.

Firida nu era decât o mică deschizătură în peretele din fundul laboratorului şi, dacă nu te uitai foarte atent, nu prea aveai şanse să descoperi că de fapt era platforma unui ascensor care se manevra cu ajutorul unui scripete ce funcţiona manual şi putea servi doar pentru o singură persoană. În partea dreaptă, cam la un metru deasupra podelei, se făcea văzut un scurt braţ al unei manivele, iar dedesubtul lui, o roată – nu prea mare – pe ai cărei dinţi se înfăşură un lanţ ce străbătea podeaua firidei, ducând undeva, în jos, unde cu siguranţă se afla cealaltă roată cu dinţi.

Paraşutistul se urcă pe mica platformă şi ceru fetei să învârtească manivela.

Roxana se uită la el surprinsă şi Cilă izbucni în râs:

— Hai, lucrează! o îndemnă el. Altminteri riscăm să pierdem vremea, şi cine ştie ce ni se mai poate întâmpla.

Fără prea mare convingere, fata începu să învârtească manivela, dar atât de încet, încât mult prea grăbitul ei prieten abia simţi când platforma pe care stătea prinse să lunece în jos.

După câteva minute de încordare, paraşutistul ajunse într-un coridor subteran, luminat fosforescent. De sus, se făcu auzit glasul fetei:

— Cred că s-a produs o defecţiune, manivela nu se mai învârteşte.

— Nici o grijă! răspunse el. Am ajuns cu bine.

— Dacă ai nevoie de ceva, strigă! îl îndemnă Roxana, neîndrăznind să spună: „Dacă eşti în primejdie, cheamă-mă”.

— E-n ordine, o asigură băiatul. Iată, îţi şi cer să-mi faci primul serviciu: ridică platforma, dar cât mai repede.

De-ndată ce micul ascensor dispăru, Cilă prinse a iscodi culoarul cu multă luare-aminte şi abia după o vreme, care i

se păru destul de îndelungată, observă, mai exact descoperi, pipăind pereţii – o uşă. Căută o clanţă sau un mecanism cu ajutorul căruia s-o poată deschide, dar, spre marea lui mirare, uşa se lăsă împinsă foarte uşor şi, dincolo de ea, se ivi o încăpere prin ale cărei ferestre, pe jumătate acoperite, străbătea lumina zilei. Amintindu-şi descrierea amănunţită a vilei, aşa cum i-o făcuse prietena sa, băiatul îşi dădu seama că se află în camera din care Titus văzuse micul cosmodrom şi cele două cosmonave ale doctoriţei Ogio Lar. Vru să se repeadă la geam, dar o puternică emoţie părea să-l fi ţintuit locului. Îşi spuse că trebuie să fie prudent şi, cu toată graba care-l mâna spre salvarea captivilor de pe Olena, porni cu pas măsurat spre fereastră. Privi afară şi nu mică îi fu bucuria când zări cele două vehicule spaţiale. Acuma, însă, avea să-şi pună întrebarea cum să ajungă la ele, pentru că pe nicăieri nu se vedea vreo uşă sau culoar care să ducă dincolo de zidurile camerei în care se afla. Într-un târziu, îşi spuse că singura soluţie ar fi spargerea unui geam şi, fără să mai stea mult pe gânduri, izbi cu amândoi pumnii în fereastră. Geamul lovit se prefăcu în ţăndări, iar băiatul sări de partea cealaltă, trezindu-se lângă „păsările” pe care le dorea atât de mult.

Micile cosmonave nu erau asigurate în nici un fel şi Cilă observă foarte repede asta. Se urcă în cea mai apropiată şi începu s-o examineze atent, ţinând seama de tot ceea ce învăţase de la profesorii săi şi mai ales de la instructorul George Rovan. Totul părea în ordine, aşa încât nu-i mai rămânea decât să verifice funcţionarea comenzilor şi-apoi să decoleze, dar, chiar în clipa aceea, un fornăit dublat de un chelălăit foarte puternic răsună de undeva, din depărtare. Atunci îşi aduse aminte, din povestirile prietenilor lui, că sunetele acelea nu puteau fi altceva decât strigătele păsării-câine. O clipă se gândi că poate Ru-Ru a simţit-o pe Roxana şi o cheamă s-o salveze cât mai repede dar, când strigătele se repetară, băiatul îşi spuse că, mai degrabă, pasărea îi face atenţi asupra unei primejdii. Într-adevăr, la capătul celălalt al micului cosmodrom apăru Big,

căutând cu disperare pe cel care pătrunsese în tainele stăpânei sale.

Cilă se ghemui cât putu mai strâns în carlingă, pentru a nu fi descoperit, dar când, printr-un colţ al hubloului, văzu că urmăritorul se îndreptă chiar spre nava în care se afla el, porni motoarele şi în câteva secunde decolă, aproape la verticală, prin acoperişul din burete ignifug al microcosmodromului doctoriţei Ogio Lar.

Din pricina înaltei temperaturi produsă de jeturile navei, Big se prăbuşi leşinat, astfel încât Roxana, care apucase să se furişeze afară din vilă, putu fugi împreună cu Titus. Abia când ajunseră în şoseaua principală, întâlniră pe bătrâna doctoriţă care privea înmărmurită undeva, spre înaltul cerului.

Când îi zări, Ogio se îndreptă către ei, întrebându-i:

— De unde veniţi?

— De la dumneavoastră, răspunse băiatul. Roxi ar dori s-o revadă pe Ru-Ru.

— Şi… dacă starea sănătăţii ei s-a îmbunătăţit, aş lua-o acasă, interveni fata.

Bătrâna o privi cu ură şi, zâmbind batjocoritor, murmură:

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că pasărea voastră a murit chiar astăzi dimineaţă, aşa încât… nu văd pentru ce aţi mai veni pe la mine.

Spre mirarea lui Titus, prietena lui strigă cât putu de tare:

— Minţi!

Ogio se năpusti cu palma ridicată asupra ei.

— Veţi plăti scump dacă Ru-Ru va avea de suferit fie şi cel mai mic rău.

Surprinsă de tonul sigur al celor doi copii care îşi permiseseră să discute cu ea de la egal la egal, şi mai ales s-o ameninţe, doctoriţa căută să afle pe ce anume se baza noua lor atitudine. Îşi îmblânzi glasul şi, pe un ton de glumă, le zise:

— Ia te uită cum nişte buni prieteni pot ajunge duşmani! Şi asta numai pentru că cel mai bătrân dintre ei şi-a permis să pună la încercare frumoasele lor sentimente. Drept să vă spun, pe mine nu poate decât să mă bucure că sunteţi atât

de buni şi iubiţi cu-adevărat pe Ru-Ru. Dragii mei, nu numai că n-a murit, dar se simte mult mai bine decât în ziua când mi-aţi adus-o.

— Adevărat? izbucni Roxana, nemaiputându-şi stăpâni bucuria.

— Desigur! exclamă bătrâna şi chicoti vesel: Bine că ne-am împăcat. Poate că eu sunt de vină pentru că v-am pus la grea încercare, spunându-vă că draga voastră protejată ar fi murit. Şi-acum, dacă vreţi s-o vedeţi, veniţi cu mine.

Copiii se priviră îngroziţi.

— Dar ce se întâmplă cu voi? întrebă doctoriţa, neliniştită de teama care li se citea în ochi.

— A… nimic, bâigui Titus. Atâta doar că s-a făcut târziu şi părinţii noştri s-ar supăra dacă n-am sosi punctual la masă.

— Mai ales într-o zi ca asta, adăugă fata. Ştiţi, e ziua tatălui meu…

Doctoriţa nu păru prea convinsă de acea neaşteptată precizare, dar, prefăcându-se a-i fi crezut, îi invită pentru a doua zi.

Copiii promiseră că vor veni, iar Titus se grăbi, să-i atragă din nou atenţia:

— Sperăm că Ru-Ru se va simţi tot atât de bine ca şi astăzi, iar noi vom continua să păstrăm secretul asupra tainelor din locuinţa dumneavoastră. Şi cei doi îi întoarseră spatele, lăsând-o de-a dreptul înmărmurită.

CAPITOLUL VI

ALARMĂ ÎN UNIVERS

Un strigăt unanim de entuziasm răsună în marea sală a Turnului de control: imaginea Delfinului, captată pe ecranul central, arăta că nava îşi reluase traseul normal, scăpând de sub influenţa uriaşei forţe care-i impusese o altă traiectorie. Curând se făcu auzită vocea micului paraşutist, Silviu Bora, care anunţa: „Nava – în perfectă stare, echipajul – la post. Cerem culoar asigurat. Preferăm amerizare."

— La naiba! izbucni inginerul Gavaş cu prefăcută supărare. Ăstora nu le-a ajuns prin câte au trecut... Da, da, acum li s-a năzărit să facă o croazieră.

— Dacă aşa vor, aşa să fie! interveni bătrânul radist şi, pentru că şeful de tură îl privi cu un aer mirat, adăugă: Tocmai pentru că au avut atâta de pătimit.

Atunci Gavaş se apropie de microfon:

— Delfinul! Aici Turnul de control. Aprob amerizarea. Şi, întorcându-se spre cel care insistase, îl dojeni: N-ai auzit? Ce mai aşteptaţi? Şi voi, ceilalţi, asiguraţi culoar perfect Delfinului pentru amerizare!

Oamenii se priviră zâmbind şi se prefăcură intimidaţi, acceptând astfel jocul inginerului care de multe ori părea un copil. Îşi reluară locurile dinaintea aparatelor la care lucrau şi, când totul reintrase în normal, radistul cel tânăr anunţă cu oarecare nelinişte în glas:

— Interceptat o microcosmonavă.

— Racord la computer, dădu dispoziţie inginerul.

După câteva secunde se putea citi: Viteza 409 000 Km pe oră, direcţia provizorie – Venus, altitudinea 131 405 Km.

— Căutaţi să stabiliţi legătura prin radio. Culoarul lui pare comun cu cel pe care va sosi Delfinul, se arătă Gavaş

îngrijorat. Oricum, Delfinul să fie prevenit că vom interveni. Din clipa asta le interzic orice acţiune de dirijare. Îi vom teleghida.

Radiofonistul comunică hotărârea şefului său, iar cei anunţaţi confirmară, disciplinaţi, că au recepţionat ordinul.

Apoi trecură toţi la operaţiuni pentru identificarea microcosmonavei care ameninţa, cu sau fără voia echipajului său, o catastrofală întâlnire cu Delfinul. Nu după multă vreme însă, în Turn năvăliră Titus şi Roxana care, cu numai o jumătate de oră mai înainte, se hotărâseră să facă ceea ce trebuia făcut încă din ziua când îşi explicaseră atât de multe lucruri în legătură cu înspăimântătoarea doctoriţă Ogio Lar. Se opriră, impresionaţi, în faţa instalaţiilor.

— Bun venit! le strigă bătrânul radist şi le întinse mâna, dar copiii păreau să nu-l vadă, privirile lor rătăcind de la un chip la altul.

Într-un târziu, Roxana se apropie de şeful turei şi murmură:

— Doctore Gavaş! Şi eu… şi prietenul meu… v-am fost elevi…

Gavaş păru să-şi amintească, pentru că le zâmbi prietenos şi-i invită să treacă într-o încăpere alăturată.

Acolo, copiii se mai liniştiră şi începură să destăinuie fostului lor profesor mai întâi tot ceea ce ştiau în legătură cu pasărea-câine şi paraşutistul venusian. Ba se mai şi făliră cu perspicacitatea şi ştiinţa lor despre ploaia artificială, fără ca vreunul dintre ei să sufle măcar o singură vorbă în legătură cu Cilă şi isprava făptuită de el cu o oră mai înainte.

Gavaş rugă pe copii să povestească încă o dată, dar cât mai amănunţit, peripeţiile lor, şi avu grijă ca această relatare să fie înregistrată de un computer alimentat cu plasmă. Când cei doi îşi terminară istorisirea în noua variantă, creierul electronic fu rugat să confirme cele înregistrate ca posibile sau nu, iar răspunsul veni fără întârziere „Da”. Apoi, operatorul ceru uriaşei maşini să precizeze dacă avea nevoie de unele completări. De astă

dată răspunsul sună: „Evident. Doresc mai multe completări”.

— În ordine! aprobă operatorul şi imediat şirul întrebărilor prinse a se înscrie pe un ecran.

Computer: Titus a vorbit despre grindină.

— Răspunde! îl încurajă Gavaş. Vezi doar că vrea să discute cu tine şi probabil şi cu Roxana.

Titus: Da, am vorbit…

Computer: Suprafaţa?

Titus: Foarte mică, numai câţiva metri pătraţi.

Computer: Cum aţi aflat despre pilotul venusian?

Titus: Păi…

Computer: Roxana vorbea despre un mic paraşutist cu care aţi discutat.

Roxana: Da… Cilă.

Computer: Voi i-aţi povestit lui Cilă despre Ru-Ru?

Roxana: Da… şi s-a oferit să mă ajute. Acum, am venit aici să cer ajutor.

Computer: Dar Cilă?

Titus: El a plecat să-i ajute pe venusieni!

La auzul unui asemenea răspuns, inginerul sări de pe scaun:

— Cum, ce vorbă-i asta? Aşa a spus el? A spus că pleacă spre a-i salva pe venusieni?

— A şi plecat, murmură fata care abia acum îşi dădea seama de gravitatea faptei lui.

— Roxana, o rugă inginerul, ce ţi-a spus Cilă? Ce dorea?

— Voia să-i salveze pe venusieni şi pe Big-junior.

— „Big-junior. Big-junior”, repetă Gavaş pe un ton nehotărât. Şi… mă rog, cine-i acest Big-junior?

— Fiul urmăritorului nostru… cel care o păzeşte pe doctoriţa Ogio Lar, interveni Titus, vrând să-şi ajute prietena care părea din ce în ce mai speriată.

Bătrânul radist veni lângă micii oaspeţi şi-i mângâie pe obraji, dorind să-i liniştească şi să-i încurajeze.

— Vasăzică… voi cunoaşteţi numele tânărului pământean care se află pe Olena…

Eroii noştri confirmară printr-o uşoară înclinare a capului.

— Cilă ne-a vorbit despre el, însă nu ştia cine este, spuse fata.

— Dar voi… voi cum de aţi aflat?

— Chiar de la tatăl său, preciză Titus. Ştiţi, Ogio îl ţine drept ostatec, iar Big, de teamă pentru viaţa singurului său copil, execută tot ceea ce stăpâna lui îi cere.

Un pumn zdravăn izbi cristalul de pe biroul inginerului.

— Iertaţi-mă, bolborosi un tânăr tehnician, dar dacă m-aţi trimite pe mine la ticăloasa asta, jur că v-aş aduce-o întinsă pe o feliuţă de pâine. Ştiţi… pumnul îi era destinat ei…

Oamenii râseră îngăduitor: de numai două zile, tânărul se mândrea oricui îi ieşea în cale: „Sunt tată! Am un flăcău, pe cinste!” încurajat, proaspătul părinte continuă:

— E îngrozitor că în anul 2101 se mai pot întâmpla asemenea lucruri. Dar nu… nu cred că femeia asta face parte din specia umană… Cu siguranţă că este un monstru. Altminteri, cum s-ar fi putut atinge de un copil?

Din neatenţie, cineva lovi maneta care punea în funcţiune creierul electronic şi, spre surprinderea tuturor, glasul metalic al uriaşei maşini se făcu auzit:

Computer: Când… a… plecat… Cilă?

Roxana: Acum o oră… Aşa cred…

Computer: L-ai văzut?

Roxana: Da.

Computer: Direcţia? Titus, întreb direcţia…

Titus: Planeta Olena.

Computer: Vehiculul?

Titus: Furat…

Roxana: Luat de la…

Computer: Titus, răspunde!

Titus: Cilă a furat unul din cele două microcosmobuze ale doctoriţei şi a decolat…

Inginerul Gavaş deconectă creierul electronic şi-i întrebă pe foştii săi elevi:

— Şi asta… abia acum îmi spuneţi?

— Am crezut că… bolborosi fata, dar profesorul îi curmă fraza:

— De ce a făcut asta?

— Cilă era disperat, interveni Titus. Zicea că Delfinul nu mai avea nici o şansă să ajungă pe Olena, pentru că fusese captat de o uriaşă forţă electromagnetică… Masser…

— Într-adevăr… dar asta s-a remediat acum, murmură Gavaş, covârşit de tristeţe.

— Apoi, continuă băiatul, prietenul nostru spunea că unei asemenea energii nu i-ar rezista decât un cosmobuz construit dintr-un aliaj special, în care să domine Wolframul antimagnetic şi că o asemenea navă nu o poate avea decât cel ce se foloseşte de Masser.

— Asta s-a discutat aici, când era el de faţă, explică meteorologul. Da, da, ţin bine minte că imediat după ce inginerul nostru a enunţat această posibilitate, micul paraşutist s-a şi făcut nevăzut.

— Dar de unde a aflat Cilă despre existenţa celor două microcosmobuze ale lui Ogio şi, mai ales, de locul unde erau păstrate? întrebă Gavaş.

Cei doi copii făcură un pas înainte, arătând că se simt la fel de vinovaţi.

— V-am spus doar, preciză Titus, că noi am descoperit micul cosmodrom chiar din ziua când am dus-o pe Ru-Ru doctoriţei.

— Eu l-am condus, mărturisi Roxana, eu i-am arătat drumul şi l-am asistat până în clipa când a decolat. Zicea că trebuie să rişte singur, pentru că Ogio Lar ar distruge pe oricine s-ar încumeta, cu metode pe care număr ea le are.

— Toată lumea la lucru! ordonă şeful echipei din Turnul de control. Receptaţi imaginea microcosmobuzului care se îndreaptă spre Delfin. Racordaţi radarul la ecranul central de televiziune şi începeţi teleghidarea Delfinului. Deviaţi-i traiectoria, cu cel puţin patruzeci de grade! Imediat va trebui să găsim şi mijloacele necesare de a pătrunde în vila aceea blestemată. Acum n-o mai putem lua prin surprindere, sigur că Ogio şi-a pus la bătaie toate forţele de protecţie şi distrugere de care dispune.

Ţăcănituri surde şi lumini colorate care se aprindeau şi se stingeau în grabă urmaseră ordinelor lui Gavaş. Oamenii lucrau febril, într-o tăcere apăsătoare.

Curând, pe marele ecran de televiziune apăru silueta microcosmobuzului furat de Cilă şi bătrânul radist nu se putu abţine să nu murmure:

— Bietul băiat! Cine ştie ce soartă l-o aştepta!

— Deviat traiectoria Delfinului, raportă unul dintre tehnicieni.

— Cât? întrebă Gavaş.

— Treizeci de grade şi jumătate.

— Raportează la vitezele navelor şi la distanţele dintre ele.

Un declic, o tapare rapidă pe nişte clape argintii, şi creierul electronic comunică:

„Exclus orice pericol!”

— Încă două-trei grade, şi supravegheaţi noul culoar de siguranţă!

— Înţeles, răspunse tehnicianul şi îşi continuă lucrul.

Dar n-aveau să treacă decât câteva minute de linişte, că cei de la staţia radar semnalară „Situaţie specială”. Pe ecrane apăruse o steluţă albă care urca cu o viteză extraordinară.

*

De-ndată ce ajunse acasă, Ogio găsi uşa de la intrarea principală larg deschisă. Intră şi căută comutatorul de închidere, dar răsucirea acestuia se dovedi inutilă, curentul electric fiind întrerupt. Se repezi în laboratorul de la parter, vrând să se folosească de tabloul de comenzi al scaunului ei cu rotile, dar ciudatul vehicul nu se afla la locul lui. Fără să vrea, descoperi că platforma ascensorului ascuns în firida unuia dintre pereţii laboratorului dispăruse şi, cu toate că nu ştia încă ce se petrecuse, o nelinişte cumplită puse stăpânire pe ea. Îl strigă pe Big, dar acesta părea să nu fie prin apropiere. Apoi bâjbâi prin întuneric şi descoperă că se găsea într-o cu totul altă încăpere decât laboratorul care, de bună seamă, coborâse ia subsolul clădirii. O clipă fu ispitită să creadă că slujitorul ei, într-un exces de zel, folosise coborârea laboratorului spre a ajunge la subteranul

microcosmodrom, dar imediat îşi aminti că şi platforma-ascensor era coborâtă. Rămase încremenită la gândul că cineva ar fi izbutit să pătrundă în ciudata ei vilă şi să-i afle fie şi cea mai neînsemnată taină. Dar cum? Cum să fi putut ajunge vreun străin să înfrângă sistemele ei de siguranţă, întrerupând curentul electric? Doar dacă ar fi găsit vreo uşă deschisă. Îşi aminti că la plecare închisese ea însăşi, şi-apoi, oricum, ar fi intervenit paznicul robot care avea misiunea să închidă imediat orice uşă, de-ndată ce vreun vizitator nepoftit s-ar fi încumetat să pătrundă în casă. Să fi înlesnit Big, cu sau fără voia lui, pătrunderea cuiva în vilă? Dar omul ei de încredere îi era preasupus, din teamă pentru viata fiului său, aşa că el n-ar fi acceptat intrarea unui străin în casă decât sub o gravă ameninţare ori înfrânt în luptă. Dar cine putea fi individul acela mai puternic decât Big? – şi un zâmbet batjocoritor îi apăru în colţul buzelor sale subţiri şi palide, gândind cât de greu s-ar fi găsit un asemenea specimen. Porni spre o uşă numai de ea ştiută. Pipăi broasca mascată de un imens vas cu flori şi constată că totul era în ordine. Scoase un lanţ cu chei, o alese pe cea mai mică, întoarse vaza descoperind broasca uşii secrete şi introduse cheia, răsucind-o de opt ori. În sfârşit, izbuti să ajungă în partea cealaltă a încăperii, pe un coridor de serviciu, la capătul căruia se afla o scară din metal. Coborî în grabă treptele şi, de-ndată ce se găsi în subteranul ei laborator, văzu că fereastra care dădea spre micul cosmodrom era spartă. Îi trecu prin minte că Big trebuie să se afle pe-aproape şi îşi continuă drumul spre hangare. Abia atunci avea să-şi explice scopul urmărit de vizitatorul neaşteptat şi nedorit: unul dintre cele două microcosmobuze lipsea. Orbită de furie, se îndreptă spre cel de al doilea subsol, unde-şi păstra instalaţiile cele mai puternice de declanşare a Masser-ului, pentru a detecta nava ce i se furase. Însă, cum reţeaua de curent electric nu mai era în funcţiune, îşi dădu seama că nu avea nici o şansă. Se gândi să remedieze defecţiunea, dar asta însemna o fabuloasă pierdere de timp, ţinând seama de viteza cu care aparatul furat continua să se depărteze de

Terra. Era atât de absorbită în mânia ei, încât uită că micul cosmobuz fusese construit din Wolfram antimagnetic şi Masser-ul n-ar fi avut nici un efect asupra lui sau împotriva celui ce-l pilota. Recurse deocamdată la o sursă electrică numai de ea ştiută, deosebită de aceea a reţelei propriu-zise, şi prin care putu declanşa un cordon de protecţie Masser în jurul vilei. Se calmă şi-şi zise că singura ei posibilitate de a contracara zborul hoţului, şi mai ales de a preveni o intervenţie a aceluia în treburile ei de pe Olena, era să plece, cu cea de a doua navă, pe urmele lui. Îşi pocni palmele de ciudă că se lăsase pradă nervilor, în loc să se fi gândit chiar de la bun început că la bordul celuilalt vehicul spaţial avea şi sursă de energie electrică şi staţie de radio, radar şi televiziune, şi mai ales o armă cu totul şi cu totul secretă întregii omeniri.

„Situaţie specială”, continuau să informeze cei de la staţia radar a Turnului de control de pe Terra 1, nevenindu-le parcă să creadă că ceea ce le era dat să vadă putea fi adevărat. Dar, spre a se încredinţa că noul obiect zburător era identic cu primul – care cu câteva zeci de minute în urmă ameninţa să întâlnească în mod catastrofal Delfinul – tehnicienii nu avură decât să racordeze imaginea de pe ecranul radar la cel de televiziune, şi pe ecranul central apăru silueta microcosmobuzului în care se afla bătrâna doctoriţă Ogio. Pentru oamenii din Turn, deveni cât se poate de limpede că acel duh al răului avea să pună la grele încercări pe Cilă, primejduindu-i chiar viaţa. Situaţia devenise cu-adevărat disperată, întrucât Gavaş se simţea cu totul neputincios să acţioneze asupra vreunuia dintre cele două vehicule spaţiale ale lui Ogio, datorită aliajului din care erau construite.

Doctorul Gavaş se adresă unuia dintre radiofonişti:

— Insistă să stabileşti legătura cu Venus. Poate că prindem un moment în care perturbările comunicaţiilor sunt mai slabe. Venusienii trebuie să afle nenorocirea care s-a abătut asupra copiilor…

Omul părea să nu-l fi auzit, aşa încât Gavaş luă locul unuia dintre transmisionişti şi începu să emită către planeta

prietenă, informând despre trista situaţie pe care, până atunci, sperase s-o înlăture.

Răspunsul veni imediat şi sună astfel:

„Noi nu dispunem de elemente protectoare pentru asemenea cazuri. Vom face apel la Jupiter şi Saturn. Oricum, încercaţi şi voi să stabiliţi legătura cu ei.” Suntem gata la orice acţiune, la orice sacrificiu pentru salvarea copiilor noştri şi a pământeanului vostru. Comunicaţi tot timpul situaţia şi poziţia celor două cosmonave, până când vom putea capta imaginea lor.”

— Comunicaţi tuturor institutelor de specialitate de pe Terra să verifice toate mijloacele posibile care ar putea concura la anularea surselor de distrugere ale lui Ogio Lar. Trebuie să pătrundem cât mai repede în vila ei.

Telegrafiştii se grăbiră să îndeplinească înţeleapta măsură, dar rezultatele n-aveau să se arate atât de curând.

— Alarmă! Alarmă în univers! Tot ce-i suflare omenească să afle nenorocirea care s-a abătut asupra unor copii nevinovaţi! ordonă şeful echipei.

Radiofoniştii prinseră a emite către tot universul.

Cea dintâi planetă care răspunse apelului a fost Marte:

„Dispunem de echipament şi tehnică specială, dar distanţa dintre noi şi planeta Olena e prea mare. Repetaţi coordonatele poziţionale.”

— Ce mai aşteptaţi? îşi dojeni Gavaş subordonatul, şi tânărul care se afla în faţa manipulatorului reîncepu să emită datele cerute de marţieni.

Urmă Jupiter, al cărui transmisionist părea furios din cale-afară. Mesajul lor începea astfel:

„Zdrobiţi nava urmăritorului. Trimitem echipă cosmică pentru recuperarea vehiculului în care se află copilul vostru. Restabiliţi legătura radio cu cei aflaţi în captivitate. Vom pedepsi groaznic pe cel care a îndrăznit să-i răpească pe copii. Imediat vom lansa doi sateliţi de supraveghere şi descoperire a vreunei surse de energie care ar putea primejdui echipajele de salvare. Suntem alături de voi.”

Cea de a treia planetă care răspunse la apelul pământenilor fu Saturn:

„Îndureraţi de nenorocirea care s-a abătut asupra copiilor captivi. Am ordonat lansarea unor sateliţi de protecţie şi a unei nave salvatoare. Presa noastră anunţă încercarea prin care treceţi şi până acum s-au înscris o sută de cosmonauţi voluntari. Dispunem de utilaj ultramodern, pe care însă va trebui să-l adaptăm rapid pentru luptă, fiindcă până acum l-am folosit la forje. Vom face tot ce ne stă în puteri.”

— Nu suntem singuri! exclamă bătrânul radist, impresionat de formidabila solidaritate umană.

— Vedeţi!? Luaţi legătura cu micii venusieni. Copiii au nevoie să ştie că tot universul este alături de ei şi se va face totul pentru salvarea lor.

Legătura fu restabilită neaşteptat de repede.

Micii venusieni comunicară scurt:

„Paza bolnavă. Vizită doctor. Robot supraveghere strictă.”

— Lucrurile se precipită, spuse meteorologul.

— În situaţia asta, ce să transmit? întrebă radiofonistul care restabilise legătura.

— Nu sunteţi singuri! şopti grav şeful echipei şi omul se năpusti asupra manipulatorului.

Apoi, marea sală se cufundă în linişte, toată lumea urmărind zborul celor două cosmonave.

Gavaş însă, departe de a se relaxa, fie şi pentru câteva secunde, părea că meditează cu încordare la ceva anume.

— Pun prinsoare că în acest moment vă preocupă gândul în legătură cu ceea ce au vrut să comunice micii captivi prin cuvintele: „Paza bolnavă” – curmă tăcerea unul dintre tehnicieni.

Şeful zâmbi, semn că i se ghicise preocuparea.

— Poate că au izbutit să imobilizeze pe câţiva paznici, interveni un transmisionist, pe un ton nesigur.

— Poate, murmură Gavaş, neştiind ce să creadă. Oricum, socot că robotul acela trebuie să fie un gardian extraordinar.

— Cu toate astea, interveni radistul cel tânăr, copiii se mai descurcă.

Şi din nou marea sală a aparatelor se cufundă într-o tăcere grea şi apăsătoare, până când bătrânul echipei spuse, nu fără oarecare ironie:

— Toate bune… La toate ne gândim… chiar şi la tâlcul celor nerostite, numai la ceea ce e clar şi reprezintă marele şi adevăratul pericol pentru prietenii noştri, nu.

Inginerul se-ntoarse brusc.

— Vorbeşte răspicat! îşi îndemnă el subalternul.

Radistul îşi petrecu palmele peste obraji, de parcă ar fi trebuit să-şi silească gândurile să se lase rostite.

— Ei… mă gândeam la propoziţia a doua, murmură el şi se grăbi s-o citeze: „vizită doctor”.

În aceeaşi clipă, Gavaş pricepu că bieţii copii anunţau, cu certitudine, o imediată sosire pe Olena a lui Ogio Lar. Cu toate astea, încercă să surâdă încurajator colaboratorilor săi:

— S-ar putea ca bătrâna să aibă drept scop ajungerea cât mai degrabă pe planeta Olena, şi nu răpunerea lui Cilă…

Oamenii nu spuseră nimic, dar el le putea citi în priviri expresia unei totale lipse de convingere, amestecată cu milă, şi-atunci îşi dădu seama că raţionamentul lui fusese naiv. Cu siguranţă că în drum spre Olena, cumplita femeie va sfărâma nava pilotată de Cilă. Apoi, o nouă nădejde încolţi în mintea sa, la gândul că poate Ogio nu va dori să distrugă microcosmobuzul care trebuie s-o fi costat o avere şi se va mulţumi să-l silească la o olenizare, ceea ce şi voia Cilă. Dar, în situaţia asta, micul paraşutist va deveni, ca şi ceilalţi prieteni ai săi, un biet captiv. Oricum… era mai bine decât să-l omoare, în captivitate rămâne întotdeauna şansa eliberării şi, în privinţa aceasta, Gavaş n-avea nici o îndoială că întregul Univers va izbuti.

Între timp, interveni o puternică perturbare în comunicaţiile radio şi transmisioniştii abia putură recepţiona un nou mesaj al micilor captivi:

„Big-junior izolat. Vizită oaspete nedorit. Pregătiri capturare Big-senior.”

— Aşadar, Ogio Lar crede că tatăl micului pământean ostatic se află la bordul microcosmobuzului care i s-a

furat… constată bătrânul radiofonist. Dar asta nu schimbă cu nimic primejdia care-l pândeşte pe Cilă. În dorinţa ei de răzbunare, dincolo de surpriza pe care o va avea, descoperind în carlingă un copil în locul voinicului Big, Ogio va acţiona în acelaşi fel…

Ecranul central radar interceptă, ce-i drept la foarte mare distanţă, câteva obiecte zburătoare care se îndreptau spre cele două nave.

— Racord! porunci inginerul, vrând să vadă forma, mărimea şi natura acelor corpuri, ca să-şi dea seama de provenienţa şi scopul urmărit de cei ce le lansaseră.

Mânuitorii camerelor de televiziune se străduiră vreme îndelungată să capteze imaginile acelor obiecte, dar, din pricina depărtării lor faţă de Terra, dorinţa lui Gavaş n-avea să se împlinească prea curând.

— O comunicare de pe Marte! anunţă un radiofonist şi conectă receptorul său la difuzoarele sălii, astfel că toată lumea putu s-audă:

„Lansat doi sateliţi de protecţie. Din nefericire, distanţa până la microcosmobuzul în care se află copilul vostru e prea mare, iar orbita pe care s-a înscris are o evoluţie în cercuri prea mici faţă de posibilităţile sateliţilor noştri.”

— Venus! Mesaj urgent! strigă un alt om cu căştile strâns lipite de urechi.

Şi megafoanele prinseră din nou glas:

„Pornit expediţie de salvare. N-avem protecţie contra Masser, cerem lansare satelit.”

Răspuns imediat:

„Lansăm satelit protecţie. Marte a şi lansat. Vă dorim succes.”

Când manipulatorul îşi încetă ţăcănitul, Gavaş se îndreptă spre radio-telefonul de pe masa lui şi comunică direct Institutului de astro-fizică necesitatea de a se lua măsuri urgente pentru ocrotirea venusienilor aflaţi în drum spre Olena. Directorul Institutului dădu asigurări că în următoarele cinci minute de pe una dintre rampele lor avea să fie lansat satelitul anti-Masser.

*

Ogio îşi consultă aparatele de bord şi constată că rezervele sale de energie îi mai puteau ajunge doar să împiedice o eventuală deviere a micului cosmobuz furat, de la traiectoria dorită. Ea interceptase mai toate schimbările de mesaje dintre Terra şi celelalte planete şi îşi dădu seama că lucrurile se puteau întoarce împotriva ei. Nu-i mai rămânea decât o unică soluţie, şi anume: după olenizarea vehiculului furat să se întoarcă pe pământ, unde să facă ce-o putea pentru a-şi folosi din plin diabolicele sale mecanisme; numai astfel ar fi putut lupta cu sorţi de izbândă şi fără nici cel mai neînsemnat risc. Aşadar, captă în totalitate nava soră cu cea în care se afla ea, îi paraliză, parţial, comenzile, se asigură că direcţia ei de zbor nu mai putea fi schimbată şi apoi se îndreptă spre pământ, de unde avea să pornească adevărata bătălie, nădăjduind că nimeni nu-i va fi dat încă de urmă.

Şi-ntr-adevăr, Ogio avea dreptate să se încreadă în această presupunere, pentru că nici unuia dintre oamenii lui Gavaş nu i-ar fi trecut mai înainte prin minte că bătrâna infirmă pe care o întâlneau uneori, în drumurile lor spre cosmodrom, ar fi fost mâna criminală care a produs atâtea nenorociri. Se ştia despre ea că venise de undeva de departe, că lucrase ca om de ştiinţă în domeniul biologiei şi, după o îndelungată activitate, se retrăsese într-o vilă situată la câţiva kilometri de Terra 1, dornică probabil de linişte şi apropiere de mare.

Acuma, când se reîntorcea acasă, avea s-o aştepte o mare surpriză.

Big, care după plecarea stăpânei sale începuse să se simtă mai în largul său, ieşise din ascunzătoarea în care se refugiase de furia doctoriţei şi, încetul cu încetul, reparase instalaţia electrică. Aşadar, nu el plecase cu cosmobuzul… Când Ogio pătrunse în prima dintre încăperile sale subterane, văzu că lumina ardea pretutindeni, sistemele de alarmă funcţionau perfect, iar platforma ascensorului mascat în firidă o purtă sus, ca întotdeauna.

Surprinsă, bătrâna trecu din încăpere în încăpere şi în numai câteva minute se găsi dinaintea lui Big, al cărui mers semăna cu lunecarea unei şopârle.

— Ce ţi s-a întâmplat? se arătă îngrijorată de starea slujitorului ei, al cărui cap era înfăşurat în bandaje.

— Lovituri, bâigui omul, prefăcându-se că abia mai poate vorbi.

— Dar văd că nu ţi-ai pierdut vremea, îl lăudă doctoriţa, arătându-i becurile care ardeau.

Big se mulţumi să-şi schimonosească faţa într-un rânjet, de parcă nici să zâmbească nu mai era în stare.

— Pricep, pricep, îl compătimi stăpâna. Sunt sigură că nu ţi-a fost prea uşor, dar cum de ţi s-a putut întâmpla, tocmai dumitale, una ca asta?!

Crezând că doctoriţa începe a-l interoga spre a-i cântări vina, slujitorul prinse a se tângui:

— Nici nu vă închipuiţi ce mulţi erau… Şi aveau nişte arme ciudate care… cum să vă spun… păreau mici bastoane din bambus şi percuţia lor era abia perceptibilă…

— Ce tot baţi câmpii, se arătă bătrâna supărată. Armele au dispărut de multă vreme de pe Terra.

Dar, aşa cum se întâmplă când spui prima minciună, celelalte vin de la sine. Fără să-şi închipuie măcar ce efect aveau să producă vorbele lui asupra doctoriţei, se porni, în continuare, pe minciuni:

— Mi-e groază numai când îmi amintesc acele chipuri. Nu, nu erau de pe pământ. De cum i-am zărit în curte, mi-am dat seama, dar imediat m-au somat, m-au lovit pentru că am opus rezistenţă, şi restul… aţi văzut cu ochii dumneavoastră.

Bătrâna părea să nu-i mai fi urmărit de mult firul povestirii, pentru că îl întrebă, aproape în şoaptă:

— Eşti sigur că nu erau pământeni?

— Da, fără îndoială, se grăbi el să-şi susţină minciuna până la capăt.

Atunci se produse ceva neaşteptat: Ogio, care nu trădase nici o clipă de slăbiciune, prinse a tremura, mărturisindu-şi spaima care o cuprinsese.

Spusele lui Big avură darul s-o deruteze pentru moment, neştiind împotriva cărui duşman va avea de luptat. Înclină să creadă că răpitorul cosmobuzului ei fusese un marţian. Într-o grabă de nedescris, puse în funcţiune cele mai diferite sisteme de alarmă, capcane şi arme ucigătoare, îndreptate contra oricui s-ar fi apropiat de vila ei la o distanţă mai mică de douăzeci de metri şi, abia când se crezu la adăpost de orice înfruntare directă, se îndreptă spre un fotoliu pe care se aşeză, mai mult prăbuşindu-se. Avea nevoie să-şi recapete forţele, şi mai ales calmul atât de trebuincios situaţiei în care se afla. Închise ochii şi ceru slujitorului ceva de băut, dar când acesta reveni, zorit să execute porunca, stăpâna lui adormise de-a binelea, iar bietul om se gândi că acele clipe puteau fi salvatoare pentru copilul aflat la bordul microcosmobuzului. „Dar dacă bătrâna l-a răpus?” se întrebă Big şi ideea aceasta îl întristă atât de mult, încât începu să plângă. Auzindu-l, Ogio se trezi; îi porunci să-i aducă scaunul cu rotile şi bărbatul pricepu că avea să asiste la cine ştie ce grozăvii. Speriat, se grăbi să-i împlinească dorinţa şi după câteva clipe îşi instală stăpâna pe scaunul care însemna, pe pământ, întreaga ei putere.

Un buton apăsat, şi încăperea în care se aflau începu să coboare lin. Apoi, o manetă coborâtă, şi sala năzdrăvanelor sale aparate fu inundată într-o lumină de un verde străveziu. Declicurile câtorva comutatoare fură urmate de apariţia imaginilor mai multor nave şi sateliţi aflaţi în cosmos, pe o anume traiectorie. După o vreme de atentă observare, bătrâna concentră camerele de luat vederi asupra unui singur vehicul care nu era altul decât cel pilotat de Cilă.

— Aha! exclamă ea triumfătoare, ia să ne ocupăm puţin de bravii salvatori – şi se apropie mai mult de ecranul cosmotelevizorului său. Lărgi imaginea, să poată vedea toate câte se năpustiseră împotriva ei şi declanşă un puternic jet de Masser. Primele victime fură cei care alcătuiau echipajul navei venusienilor; comenzile se blocară şi nava fu silită să se întoarcă. Pe Olena trebuia s-ajungă

doar cel care-i furase nava, pentru că n-avea de gând să-şi distrugă formidabilul cosmobuz.

Curând, megafonul staţiei de radio a doctoriţei interceptă mesajul de încurajare al marţienilor, dar şi pe acela al năbădăioşilor de pe Jupiter:

„Voi, cei de pe Terra! Dacă aţi descoperit sursa duşmană, comunicaţi coordonatele. Hotărâţi distrugerea. Putem ajuta.”

Din nou avea să se înfricoşeze Ogio, la auzul acelei cumplite ameninţări venită din partea unor oameni care pedepseau ca nimeni alţii pe ticăloşi. Mai mult, cei de pe Jupiter dispuneau de posibilităţi tehnice care, chiar şi pentru anul 2101, păreau de domeniul fanteziei.

— Nu mi-e teamă de lătrăturile voastre, bodogăni ea, vrând ca Big s-o creadă de neînvins, dar bietul om băgă de seamă că mâinile ei prinseseră braţele scaunului cu rotile, ca să-şi ascundă tremurul.

*

Oamenii din echipa inginerului Gavaş urmăreau cu încordare drumul navelor lansate cu misiunea de a-i salva pe captivii de pe Olena, cum şi orbitele sateliţilor meniţi să le protejeze atât pe ele, cât şi cosmobuzul în care se afla micul paraşutist de pe Terra. Roxana şi Titus erau numai ochi şi urechi.

Într-un târziu, bătrânul radist izbi cu pumnul în cadranul de dinaintea sa, strigând:

— Nava venusienilor şi-a schimbat brusc direcţia.

— Dar de ce? Ce ar fi putut interveni? Întrebaţi-i! ordonă Gavaş.

Transmisionistul începu să emită şi răspunsul fu următorul:

„Comenzi blocate. Traiectorie impusă. Cerem cordon de ocrotire pe noua direcţie care ni s-a imprimat.”

— Confirmă recepţia şi ia legătura cu Saturn.

Un tânăr radiofonist trecu la executarea acestui ordin.

Apoi şeful de tură ceru operatorilor de televiziune să concentreze imaginea numai asupra satelitului de protecţie lansat de Institutul vecin cu marele cosmodrom Terra 1. Imediat, oamenii putură vedea că satelitul se înscrisese pe o orbită perfectă, dar, judecând după distanţa şi poziţia faţă de nava venusienilor, traiectoria lui trebuia corectată.

Gavaş comunică Institutului de astro-fizică, prin radiotelefon, noile coordonate şi primi asigurări în legătură cu efectuarea corectării cerute.

După o vreme, spre bucuria celor din Turnul de control, satelitul construit din Wolfram antimagnetic, trimis de pământeni, se interpuse între sursa de Masser şi nava ale cărei comenzi fuseseră paralizate.

La numai câteva secunde, venusienii comunicau:

„Remediat defecţiunile. Reluăm drumul spre Olena.”

La auzul acelei nesăbuite hotărâri, inginerul Gavaş sări spre microfon:

— Spune-le că abia i-am putut scoate din încurcătură şi, dacă nu se întorc spre casă, cu siguranţă că Ogio îi va fărâma, pur şi simplu.

Când venusienii din nava salvatoare aflară că nu datorită lor, ci satelitului de protecţie, comenzile reintraseră în funcţiune normală, asigurară pe cei de pe Terra că vor da ascultare sfaturilor primite.

— Ce spune Jupiter? Că de grozăvit… s-au grozăvit cu isprăvile lor, se arăta Gavaş mânios din cale-afară.

Transmisioniştii se puseră pe lucru şi operatorii prezentară imaginea unuia dintre cosmobuzele lansate de ei.

— Spun că merg cu toată viteza, raportă un radiofonist, iar bătrânul echipei arătă, spre încredinţare, steluţa verde care cobora vertiginos pe ecranul său radar.

— Sosesc ai noştri! exclamă operatorul principal de la staţia de televiziune şi atenţia tuturor se îndreptă spre imaginea cosmobuzului de salvare, în care se afla şi copilul Silviu Bora.

În clipa aceea, Roxana izbucni în plâns:

— Cilă nu va mai veni niciodată, şi, agăţându-se de braţul lui Gavaş, îl imploră: Salvaţi-l şi pe el! Vă rog, salvaţi-l. Era un băiat atât de bun şi…

— Dar ce-nseamnă asta? o dojeni fostul lor profesor. Vorbeşti despre el de parcă ar fi murit…

Dar fata continuă să plângă şi mai amar ca până atunci.

— Pregătiţi culoar pentru amerizare! ordonă şeful echipei. Flota de coastă să ia măsuri de siguranţă. Stabiliţi coordonatele şi comunicaţi de-ndată vasului-comandant şi celor două elicoptere de serviciu!

— Toată lumea începu să lucreze cu emoţie şi bucurie, la gândul că măcar unul dintre copiii aflaţi în primejdie avea să revină, cu bine, la el acasă.

*

Pe ecranul cosmotelevizorului doctoriţei, imaginea satelitului de protecţie al Terrei continua să se rotească în jurul navei venusienilor, făcând imposibilă orice intervenţie din partea ei. Ei bine, acest lucru avu darul s-o enerveze într-atât, încât abandonă supravegherea navei salvatoare şi declanşă un resort cu ajutorul căruia să lanseze un contrasatelit.

Când Big văzu asta, fu cuprins de ameţeală şi se prăbuşi peste scaunul cu rotile, iar bătrâna, crezând că slujitorul ei o atacase, chemă în ajutor pe necruţătorul paznic-robot.

— Ucide-l! porunci ea, şi omul cu suflet şi creier electronic îşi întinse puternicele braţe de oţel spre grumazul lui Big care, din fericire pentru el, observă la timp şi se aruncă la podea, ştiind că robotul nu se putea apleca până acolo. Când bătrâna îşi dădu seama că omul ei de încredere nu intenţionase să-i facă vreun rău, iar căderea lui fusese pricinuită de o pierdere a echilibrului, anulă comanda, ordonând: „Lasă-l!” – iar maşina-paznic se depărtă.

Contrasatelitul lui Ogio se îndreptă, cu iuţeala fulgerului, spre cel lansat de pământeni, ameninţând să-l sfărâme ori să-l topească, pur şi simplu, cu ajutorul armei pe care, în

acel moment, doar ea o avea. Viteza cu care se înălţa i-ar fi permis ca în numai două ore să-şi împlinească misiunea şi astfel să pună în primejdie de moarte echipajul care dorise să salveze captivii de pe Olena. Dar, la numai câteva minute după ce contrasatelitul ucigaş apucă să se înscrie pe orbită, se produse minunea atât de mult aşteptată de pământeni şi dorită de salvatorii pe care-i ocroteau: nava venusienilor intră în sfera de atracţie a planetei lor şi astfel manevrele lui Ogio Lar fură destinate eşecului. Atunci, ura ei se îndreptă contra Delfinului care venea la amerizare aidoma unui bolid. Bătrâna îşi cunoştea bine forţele şi tot atât de bine ştia că un obiect zburător, cu cât se apropie mai mult de sursa faimosului Masser, cu atât mai sigur poate deveni o jucărie în mâinile ei. Îşi reglă aparatele numai pentru captarea navei celor de pe Terra şi îşi aruncă în această odioasă acţiune toate puterile şi cunoştinţele. Voia, astfel, să dea o lecţie întregului Univers care trebuia să se cutremure de puterea ei. Să nu mai îndrăznească nimeni să creadă că s-ar putea măsura cu ea. Nimic altceva nu trebuia să troneze în lume, decât vanitatea, orgoliul şi puterea ei, dinaintea cărora voia să vadă întreaga omenire stând în genunchi. Dar, în furia ei oarbă, bătrâna uită până şi faptul că microcosmobuzul împotriva căruia voia să acţioneze ajunsese complet în sfera puterii lui Gavaş, aşa că nici una dintre armele ei nu-i puteau pricinui vreun rău. Într-un târziu, când îşi dădu seama că tot ceea ce făcea împotriva Delfinului nu-şi atingea nici pe departe scopul, Ogio, cu ajutorul Masser-ului, produsa o furtună magnetică pe o mare rază, în zona unde nava trebuia să amerizeze, sperând să-şi încununeze totuşi strădaniile cu producerea unui dezastru.

*

În timp ce Turnul de control era încredinţat că amerizarea avea să se producă fără nici cel mai neînsemnat incident, aparatele de recepţie, supraveghere şi dirijare a zborurilor încetară brusc să mai funcţioneze. La

început crezură că era o întrerupere de curent şi conectară întreaga instalaţie la o reţea de energie solară. Evident, mult mai puternică, această nouă sursă făcu să pornească aparatele, dar perturbarea funcţionării lor devenea din ce în ce mai îngrijorătoare. Câteva zeci de secunde, oamenii scrutară cerul, pistele şi marea, sperând să afle pricina imposibilităţii lor de a lucra, dar, în afară de ploaie şi valuri, nu descoperiră nimic. Şi atunci se îndreptară spre pupitrul şefului de tură, care tocmai întreba, la telefon, institutul meteorologic, cerând explicaţii în legătură cu posibilitatea unei furtuni solare. Aşteptară într-o cumplită încordare şi când primiră răspunsul: „În cosmos domneşte o perfectă linişte”, nedumerirea lor se transformă în teamă.

— Şi totuşi este o furtună magnetică! exclamă Gavaş.

Subordonaţii săi îl priviră atât de surprinşi, încât inginerul se simţi obligat să-şi explice punctul de vedere care contrazicea pe cel al meteorologilor.

— Da, da, continuă el. Ce vă miraţi? Este o furtună magnetică simulată. Doar am mai avut de luptat cu un asemenea fenomen în ultimele zile, iar acum ştim şi cine-i făptaşul.

— Ce putem face? întrebă un tehnician, fără să-şi ascundă disperarea. Soarta Delfinului…

— Delfinul va scăpa! strigă Gavaş pe un ton care nu admitea că lucrurile s-ar putea abate de la hotărârea lui.

— Cum? întrebară mai mulţi dintre coechipieri.

Inginerul se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi spre un calculator electronic, codifică două întrebări şi ceru rezultatul în cifre. După câteva clipe de aşteptare încordată, maşina răspunse: „Folosiţi varianta 18 la cotele 505 şi 800”.

— Aceste date trebuie folosite de Delfinul, spuse Gavaş, în timp ce privirile sale se opriră asupra unui tehnician.

— Cum? întrebă acela.

— Cu ajutorul navei comandant al flotei de coastă. Marinarii sunt cei care vor trebui să asigure culoarul amerizării pe baza acestor date. Dar până la navă trebuie

să folosim o ambarcaţiune care să nu atragă atenţia nimănui. La asta trebuie să chibzuim foarte bine.

În clipa următoare, Titus şi Roxana se strecurară în afara sălii aparatelor, pornind spre unul dintre ascensoare. Apoi, de-ndată ce se văzură pe cosmodrom, alergară spre mare, înfruntând ploaia şi vântul. Voiau s-ajungă cât mai repede la mica lor ambarcaţiune, siguri că nimeni nu-i va observa. Erau dornici să împlinească acea misiune, cu toate că Gavaş nu le-o încredinţase lor şi sperau să comunice vasului-comandant al flotei de coastă, cu câteva minute mai devreme, coordonatele cu ajutorul cărora Delfinul să amerizeze în bune condiţiuni. La dană, mica lor ambarcaţiune se legăna pe valurile care răzbăteau până acolo. Când eroii noştri apărură, corabia tresăltă de parcă ar fi vrut să sară din apă, bucuroasă că îşi revede prietenii pe o asemenea vreme. Titus fu cel dintâi care se urcă pe punte. Prinse odgonul care lega vasul de chei şi trase puternic, pentru a-l apropia cât mai mult, ca Roxana să poată sări uşor. Apoi, când fură împreună, Ursul Carpatin se desprinse de ţărmul frământat de ape şi porni spre larg cu toată viteza.

Fata coborî în cabina unde se afla o mică staţie de radio emisie-recepţie şi încercă să comunice Turnului că ei au şi pornit la executarea misiunii, vrând să se fălească cu „surpriza” făcută. Dar, aşa cum era de aşteptat, comunicaţiile de orice fel, în acea zonă, erau imposibile.

*

Gavaş, observând lipsa celor doi copii, îşi mărturisi teama că ei ar putea întreprinde ceva nesăbuit.

— Chiar aşa, interveni bătrânul radist, mai ales că Titus are şi o mică ambarcaţiune.

Inginerul păru năucit la gândul că Roxana şi prietenul ei puteau să cadă victime cine ştie căror primejdii, şi abia după câteva minute izbuti să ordone tehnicianului pe care-l însărcinase cu transmiterea coordonatelor vasului comandant:

— Piut, porneşte urgent pe urmele lor. Opreşte-i şi apoi ia legătură cu flota de coastă.

Omul plecă în grabă, dar după o vreme avea să-şi dea seama că Titus şi Roxana se depărtaseră mult, iar şansele lui de a-i mai prinde din urmă se micşorau cu fiecare clipă. Atunci se hotărî să ajungă cât mai repede la vasul comandant şi, odată cu transmiterea coordonatelor pentru amerizarea Delfinului, să ceară ajutor spre a-i găsi şi apăra pe copiii aflaţi pe întinsul apelor.

*

Titus scruta cu greu zarea pe care ploaia torenţială, biciuită de puternice rafale de vânt, o făcuse aproape de nepătruns, căutând să zărească vreunul dintre vasele de coastă ale cosmodromului, dar strădaniile sale se dovedeau zadarnice.

Se însera, şi asta făcea ca vizibilitatea să fie din ce în ce mai redusă, iar marea dădea semne că se va lăsa cuprinsă de hula de fund, mult mai puternică decât obişnuita agitaţie orizontală.

La un moment dat, băiatul vru să reducă viteza şi să aprindă luminile de poziţie, dar imediat îi fulgeră prin minte gândul că, pe de o parte, n-ar mai fi ajuns la timp, iar pe de altă parte, aparatele de interceptare ale doctoriţei l-ar fi putut depista.

Roxana se-ntoarse pe punte şi el îi mărturisi temerile sale.

— Tit! şopti ea, de parcă cineva i-ar fi putut auzi vorbele în tumultuoasa zbatere a mării. Oare luminile ne-ar putea da de gol mai repede decât uruitul motorului?

Băiatul o privi năucit şi răsuci brusc o roată al cărei ac indicator se opri, pe tabloul de comandă, în dreptul inscripţiei STOP MAŞINI. „Ursul Carpatin” îşi încetini mersul odată cu încetarea funcţionării motoarelor.

— Ce faci? strigă speriată Roxana.

El păru să n-o fi auzit şi porni să coboare cele câteva trepte care duceau spre un mic coridor unde se aflau

pânzele. O apăsare de buton, şi două catarge telescopice începură să se înalţe. După câteva clipe, un scripete electric ridică pânzele care se şi umflară în vântul puternic.

— Roxi! Ţine cârma la 38° NV, strigă el, având grijă să se asigure, prin montarea unor cleme, că telescopicele catarge n-aveau să-i facă vreo surpriză neplăcută, coborând tocmai când era mai multă nevoie de ele. I se întâmplase odată o asemenea poveste şi spaima pe care o trăsese atunci îl învăţase să fie prudent. Pe urmă reveni lângă fată şi preluă cârma.

Vasul înainta parcă mai repede, dar lipsa zgomotului celor două motoare îi făcea pe eroii noştri să nu se simtă în prea mare siguranţă. La drept vorbind, „Ursul” părea o coajă de nucă purtată de valuri şi hulă la voia întâmplării, iar direcţia în care trebuia să navigheze se menţinea din ce în ce mai greu.

Într-un târziu, după lungi minute de luptă încordată, copiii zăriră lumina de la prova unei ambarcaţiuni.

— Trebuie să fie un vas de coastă, murmură băiatul şi cu un efort supraomenesc puse „Ursul” pe noua direcţie.

— Poate că n-ar fi rău să semnalizezi, îi sugeră Roxana şi se grăbi să-i ofere o lanternă care spânzura, agăţată de un piron, chiar în spatele lor.

— Dar tu ce treabă ai, nu vezi că abia izbutesc să menţin vasul la linie?

Prietena lui înghiţi în sec şi, în loc de răspuns, începu să semnalizeze un S.O.S.

— Ce-nseamnă asta? Vrei să-i speriem şi să ne trezim cu cine ştie câte alte ambarcaţiuni care, în loc să asigure amerizarea Delfinului, să se ocupe de noi?

— Ştii ce? se arată ea supărată, află că m-am cam săturat de mustrările tale. Orice fac nu-ţi convine.

— Roxi! gemu el, din pricina sforţărilor pe care le făcea, tu crezi că acum avem timp de ceartă? N-ai decât să-mi spui că nici ţie nu-ţi place ce fac eu, nici cum merg, nici cum vorbesc, dar acum, înţelege, avem de adus la îndeplinire o misiune de a cărei reuşită depind vieţile unor oameni.

Fata îşi reveni şi murmură trist:

— Iartă-mă! Ce trebuie să transmit?

— „Rămâi pe loc.” Atâta, Roxi… Doar atât.

De-ndată ce recepţionă mesajul, vasul, în loc să-şi oprească mersul, se îndreptă spre ei şi curând se aflară faţă în faţă.

Copiii îşi dădură seama, judecând după forma, mărimea şi viteza de înaintare, că nava chemată era o şalupă de patrulare.

Pe puntea şalupei se aprinseră toate luminile şi eroilor noştri li se păru că vântul şi ploaia se mai îmblânziseră. Dar, cum după câteva minute nu apăru nici ţipenie de om, Roxana îşi privi cu nedumerire prietenul.

Băiatul continua să ţină sub o atentă observare puntea şi nu luă în seamă ce se petrecea cu Roxana.

Apoi, când neliniştea îl cuprinse şi pe el, se trezi strigând:

— Hei! Nu-i nimeni acolo, pe şalupă?

Un glas metalic îi răspunse:

— Comunică! Te ascultăm!

— Cer să fiu condus la vasul-comandant.

Două căngi metalice, care păreau braţele unor macarale, se întinseră spre „Ursul carpatin” şi, apucându-l, îl apropiară până la mai puţin de doi metri de prova şalupei. Pe urmă, o punte străvezie, răsărită parcă din pântecul navei, aşternu drum de trecere pentru copii.

— Veniţi! îi îndemnă acelaşi glas metalic.

— Dar de mica noastră navă ce se va alege? îndrăzni Roxana să-ntrebe.

— Fiţi liniştiţi! O vom remorca noi.

Cei doi prieteni se priviră câteva secunde şi apoi se hotărâră să treacă pe şalupă. De-ndată ce ajunseră pe punte, luminile se stinseră brusc şi porţiunea de duşumea pe care se aflau începu să coboare lin. Nu după multă vreme fură depuşi pe un coridor îngust şi de formă circulară, care părea să înconjoare sala maşinilor. Vasul se puse în mişcare, dar ei nu auziră nici glasuri care să fi dat comanda şi nici duduitul motoarelor.

„Cu siguranţă că nici nu există suflare omenească”, îşi spuseră copiii şi teama se cuibări în sufletele lor.

Într-un târziu, Titus îşi luă inima în dinţi şi strigă ca mai înainte:

— Hei! Nu-i nimeni pe şalupa asta?

Undeva se deschise o uşă şi imediat se auzi un fornăit puternic.

Roxana tresări şi se prinse de mâna colegului ei, şoptindu-i:

— Tit, ţi-ai dat seama ce-a fost asta?

Băiatul era şi mai surprins decât ea, dar, pentru că nu dorea s-o sperie mai rău, se prefăcu a nu fi priceput rostul întrebării, căutând să-i atragă atenţia în altă parte.

— Ce-o fi acolo... în dreptul becului violet? se arătă el interesat de lumina unei lămpi agăţate de tavanul culoarului şi o îndemnă să privească într-acolo, ba să şi meargă câţiva paşi în direcţia aceea.

Fata însă rămase pe loc, aşteptând repetarea zgomotului care o înfiorase.

Pe culoar răsunară paşii cuiva care părea şchiop. Copiii se strânseră unul într-altul, dar nimeni nu apăru.

— Vă grăbiţi, desigur, se auzi după o vreme un glas dogit, pe care eroii noştri îl recunoscură: era al doctoriţei Ogio Lar.

În clipa aceea îşi dădură seama că soarta lor era pecetluită, siguri fiind că Big o pusese la curent cu împrejurările în care Cilă furase microcosmobuzul. Bine-nţeles, credeau ei, bătrâna îi va face vinovaţi de complicitate cu micul paraşutist şi le va hărăzi acelaşi destin. Se şi vedeau ucişi în chinuri cumplite sau, în cel mai bun caz, expediaţi pe Olena.

— V-am întrebat ceva, insistă doctoriţa. De ce nu-mi răspundeţi?

— Mda... desigur, bâigui Titus.

— Doar voi aţi mărturisit că vă grăbiţi, numai că eu nu ştiu dacă trebuie să mă ocup, mai înainte de orice, cu treburile voastre.

— Doamnă! izbucni Roxana într-un acces de disperare, ceea ce îl făcu pe colegul ei să creadă că va trăda scopul misiunii lor chiar de la început… Dar, spre marea lui mirare, fata avea să-şi descopere în faţa lui o trăsătură pe care el nu i-o cunoscuse până atunci – şi anume, aceea de a şti s-o deruteze cu abilitate. Dumneavoastră, continuă ea, dumneavoastră… care aveţi un suflet atât de bun, care aţi îngrijit-o şi, desigur, încă mai îngrijiţi pasărea aceea nefericită, sunteţi singura fiinţă care puteţi salva un copil de la o mare catastrofă.

Titus simţea pur şi simplu că înnebuneşte, pentru că acum chiar nu mai pricepea nimic.

Ogio veni lângă Roxana şi o mângâie protector:

— Spune, draga mea, şi-ţi voi răsplăti încrederea pe care mi-o arăţi.

— Ne-am întâlnit cu un tehnician de la Turnul de control al marelui Cosmodrom Terra 1. Era îngrozit că acolo nu se mai poate comunica în nici un chip cu Delfinul, o mică cosmonavă, la bordul căreia se află un prieten de-al nostru. Omul acela spunea că pricina perturbării comunicaţiilor ar fi o furtună solară.

Doctoriţa zâmbi răutăcios, mulţumită de efectul produs prin isprăvile ei şi o îndemnă pe mica interlocutoare să-şi istorisească mai departe necazurile.

— Noi, continuă fata, ne-am oferit să-l ajutăm. Ştiţi, este nevoie ca navele din largul coastei să asigure culoar de amerizare pentru Delfin, dar acest lucru nu poate fi comunicat prin radio vasului-comandant. Nu cumva dumneavoastră faceţi parte din „Asociaţia salvatorilor”? întrebă Roxana, deşi era sigură că o asemenea organizaţie nu existase vreodată prin acele locuri.

Bătrâna nu ştia ce să creadă, pentru că sinceritatea fetei, în tot ce spusese până atunci, părea să nu lase nici o urmă de îndoială. Totuşi, după câteva clipe îşi spuse că n-ar strica să pună la încercare pe cei doi copii. Şi-i asigură cu toată puterea ei de convingere:

— Da! Vă mărturisesc sincer, fac parte din „Asociaţia salvatorilor” şi cred că este de datoria mea să ajut pe cei aflaţi în nevoie.

Eroii noştri erau bucuroşi că Ogio se lăsase păcălită, dar doctoriţa, departe de a intra în jocul Roxanei, încercă s-o atragă pe ea în capcană:

— Ei bine, spuneţi-mi ce date trebuie să comunic vasului comandant.

Fata o privi cu un aer năuc, înţelegând că în clipa următoare ar fi trebuit să-i divulge coordonatele pe care Delfinul trebuia să le folosească.

— Vi le spun eu, interveni Titus, care dorea să-i arate prietenei sale că în situaţii grele nici el nu avea de gând să rămână mai prejos.

— Mesajul e scris? încercă Ogio să afle.

Băiatul ridică din umeri şi făcu o mutră atât de mirată, încât doctoriţa îl crezu.

— Bine, să zicem că n-aţi avut vreme să-l scrieţi; comunicaţi-mi coordonatele în legătură cu amerizarea Delfinului!

Titus dădu nişte cifre de aproximativă orientare, dar cu totul altele decât cele care alcătuiau reperele pentru ajungerea Delfinului, cu bine, acasă.

Ogio îl ascultă încordată, dând impresia că a memorat totul, pentru ca imediat să-l pună să repete cuprinsul pretinsului său mesaj. Băiatul repetă cu exactitate, dar şi această dovadă păru să n-o încredinţeze pe deplin.

— Ştiţi ce, spuse ea într-un târziu, comunicaţi… chiar voi, vasului-comandant, aceste date. Şi le făcu semn s-o urmeze. Porni spre o cabină în care se afla o staţie de radio. Te rog! îl îndemnă ea pe Titus, dar Roxana, cu toate că nu era o telegrafistă tot atât de bună ca prietenul ei, se oferi să emită ea.

Băiatul, nepricepând imediat intenţia fetei, protestă, iar Ogio păru că se distrează pe socoteala nemulţumirii lui.

— Hai, lăsaţi cearta! îi dojeni ea. Doar voi mi-aţi spus că este o chestiune foarte urgentă.

Copiii murmurară ceva afirmativ şi doctoriţa continuă:

— Atunci, n-aveţi decât să-ncepeţi.

Roxana se aşeză în faţa emiţătorului şi apucă manipulatorul.

— Aş vrea să fac o mică probă…

— Grăbeşte-te! Fă ce vrei, dar repede, până când prietenul vostru nu ajunge pe fundul mării.

În aceeaşi clipă, fata se puse pe lucru şi emise de câteva ori „Minus doi”.

Ogio se repezi la ea, apucând-o strâns de mâna care apăsase până atunci manipulatorul.

— Ce înseamnă asta?

— Doamnă, răspunse prompt mica noastră eroină, acesta este semnul de recunoaştere al tehnicianului în numele căruia transmitem noi mesajul. Altminteri…

— Înţeleg… înţeleg, se arată bătrâna convinsă de noua minciună a fetei. De fapt, prin repetatul apel „Minus doi” fata îi făcea atenţi pe cei de pe vasul-comandant că la oricare cifră sau număr comunicat trebuie să se scadă *doi,* ca restul să rămână valabil.

Roxana îşi reluă emiterea mesajului, iar cei de pe vasul-comandant, preveniţi de Piut, omul trimis de Gavaş pe urmele copiilor, înţeleseră că cel ce emite se afla în puterea celui care tulbură sau face imposibilă orice comunicare radio în acea zonă. Şi răspunseră prompt:

„Recepţionat perfect. Pentru conformare; vă aşteptăm la bord. Dacă nu sosiţi în opt minute, nu executăm ordinul.”

Ogio se arătă furioasă, cum nu o mai văzuse nimeni până în acea seară, pentru faptul că era nevoită să-i lase pe cei doi copii să-i scape, dar dacă nu le-ar fi redat libertatea, flota de coastă n-ar fi executat manevra de salvare, pe care ea era sigură că o aflase de la Titus şi Roxana. Acum, singurul gând ce o stăpânea era să se strecoare cu ajutorul vasului ei atât de asemănător cu cel al escadrelor de patrulare, până la linia sosirii cosmobuzului pământenilor, spre a-l distruge.

— Va trebui să plecaţi, murmură ea după o scurtă vreme. N-aş vrea să-l îngrijoraţi pe comandantul flotei de coastă.

Îi conduse sus, pe punte, şi după ce declanşă un mecanism, pasarela care legase vasul bătrânei de mica lor ambarcaţiune apăru ca din senin.

În timp ce pe puntea şalupei lui Ogio luminile se stingeau, copiii puneau piciorul pe prova „Ursului carpatin” care, nu după multă vreme, avea să-i ducă în mijlocul, marinarilor din flota de coastă. Ploaia îşi înteţise rafalele stârnite de vânt, iar marea părea o uriaşă balenă zgâlţâită de friguri.

*

Turnul de control era în plină activitate: staţiile de radio începură să funcţioneze, ecranele radar cum şi cele de televiziune se luminară, iar imaginile captate se arătau perfect clare.

— Delfinul ne-a auzit! strigă radiofonistul din imediata apropiere a doctorului inginer Gavaş.

— Racord emisie! porunci şeful echipei şi în secunda următoare semnalele emise de Silviu Bora răsunară în megafoanele sălii de aparate: „Recepţionat perfect ordinele vasului comandant. Regretăm defecţiunea în teleghidaj. Contaţi pe noi.”

— Venusienii ajung acasă! informă bătrânul radist, arătând colegilor săi o steluţă albă care, pe ecranul staţiei, îşi schimbase mersul din vertical în orizontal perfect.

— Au scăpat! răsună în megafon strigătul de bucurie al celor de pe Neptun.

Una dintre camerele de luat vederi captă imaginea zonei în care ambarcaţiunile de coastă creaseră deja un larg culoar de siguranţă. De-ndată, pe ecranul central de televiziune apăru silueta Delfinului, urmată de cele 86 de paraşute de siguranţă.

Din piepturile oamenilor din Turn izbucniră puternice urale; într-adevăr, acum cei de pe Delfin erau salvaţi.

Scrâşnetul motoarelor de frânare ale cosmonavei sfâşie văzduhul. Apoi se auzi un geamăt prelung, prin care valurile îşi strigau durerea pricinuită de izbiturile paraşutelor ce

frânau puternic înaintarea Delfinului, de-ndată ce acesta atinsese apa. În sfârşit, se făcu linişte.

— Porniţi! ordonă inginerul, urmărind imaginea care cuprindea atât navele de coastă cât şi delicata siluetă a microcosmobuzului de salvare, pilotat acum, la înapoiere, de cel mai tânăr cosmonaut al anului 2101.

Şi navele prinseră a se îndrepta spre Delfin, înconjurându-l cu grijă din toate direcţiile. Deasupra, două elicoptere, dezlănţuite ca nişte vulturi care-şi ocrotesc puii, se roteau în cercuri strânse deasupra celor care trecuseră prin atâtea primejdii. Doi încercaţi piloţi conduceau astfel, din văzduh, operaţiunea de amerizare şi recuperare a Delfinului. La un moment dat, unul dintre ei raportă:

„Doctor Gavaş! Delfinul amerizat cu bine. Cer trasoare fosforescente pentru conducerea navei la hangar. Rog comunicaţi ce dană e liberă."

— Felicitări! tună inginerul în microfonul de pe pupitrul său de comandă. Liber la dana 104, mai adăugă el şi se grăbi spre receptorul radio-telefonului, prin care ţinea legătura cu comandantul flotei de coastă.

— Permiteţi remorcarea, cereau marinarii.

Şeful echipei de dirijare şi control mai aruncă o privire pe cadranul televizorului pentru a se asigura că Delfinul poate fi remorcat.

Câteva cuvinte prin care se confirma recepţionarea ordinului şi asigurarea unei executări întocmai răsunară în difuzorul staţiei din Turnul marelui cosmodrom Terra 1. Pe urmă, camerele de luat vederi transpuseră pe ecrane imaginea luptei înverşunate pe care vedeta ce primise ordinul de remorcare o ducea cu valurile, din ce în ce mai dezlănţuite.

După o vreme, când Delfinul se îndrepta spre dana 104, în deplină siguranţă, Gavaş îl întrebă pe comandantul flotei:

— Căpitane, cum se simt copiii?

— Titus... mai bărbat, dar Roxana nu încetează o clipă să se tânguie.

— Au păţit ceva? se arătă inginerul foarte îngrijorat.

— Dimpotrivă! Au scăpat chiar bine, da... neînchipuit de bine, dacă ne gândim la situaţia prin care au trecut. Şi asta datorită lui Piut care ne-a informat la vreme.

— Atunci?

— Ei, îşi amână răspunsul căpitanul, ştiţi, povestea cu bietul Cilă...

Gavaş se mulţumi să mormăie ceva de neînţeles şi curmă legătura cu vasul-comandant. Apoi îşi acoperi faţa cu palmele şi închise strâns ochii. „Singura salvare a băiatului e o nouă alarmă în univers”, îşi spuse el şi se apucă să emită un mesaj disperat.

CAPITOLUL VII

TAINELE CATASTROFEI

Lipsit de orice posibilitate de comunicare, Cilă pierduse nu numai legătura cu lumea cunoscută de el, dar şi nădejdea că ciudata lui călătorie se va sfârşi cu bine.

Se scurseseră două zile şi o noapte de când se afla în cosmobuzul furat de la bătrâna Ogio Lar. Ştia că este teleghidat, dar nu mai era sigur că direcţia în care zbura rămăsese tot Olena. Un alt gând care-l îngrijora nespus de mult era acela în legătură cu urmările faptei sale: în ce chip se va răzbuna doctoriţa, pe neajutoraţii lui prieteni de pe Terra? Îşi amintea că în clipa decolării sale de pe micul cosmodrom al bătrânei, Big, omul ei de încredere, şi apăruse. „Cu siguranţă, îşi spunea băiatul, atât Roxi cât şi Titus au încăput pe mâinile acelui slujitor puternic care, nu după multă vreme, i-a predat stăpânei sale."

O zdruncinătură puternică, şi microcosmobuzul îşi schimbă brusc direcţia. Apoi, după câteva clipe de buimăceală, micul pilot observă că luminile tabloului de bord se aprinseră, iar acul fosforescent care atrăgea atenţia asupra staţiei de radio prinse a oscila nervos. Înţelegând că i se transmitea un mesaj, Cilă îşi puse căştile pe urechi şi răsuci un comutator. De-ndată, vocea dogită a doctoriţei răsună autoritar:

„Din clipa asta te afli sub atracţia altei planete, decât Terra. Ţi-am redat independenţa comenzilor. Menţii direcţia pe care te-am aşezat. Orice împotrivire faţă de gravitaţia Olenei îţi poate fi fatală. Sper că n-ai de gând să faci vreo prostie şi astfel să nu-ţi mai atingi ţinta călătoriei dorite."

Urmă un declic puternic, semn că mesajul se terminase, şi băiatul trecu de-ndată la verificarea poziţiei în care se

afla. Aparatele îi furnizară imediat coordonatele de care avea nevoie, iar el le comunică micului calculator electronic: câteva resorturi metalice hârâiră discret şi pe un ecran apăru desenul traiectoriei pe care se afla nava furată. Mai mult, simbolul microcosmobuzului era raportat la poziţia şi distanţele faţă de toate planetele apropiate, iar Cilă îşi putu da seama cât de repede avea s-ajungă pe Olena. Ei bine, gândul acesta nu numai că îi alungă teama, dar îi umplu sufletul de o nespusă bucurie: „În curând voi fi lângă prietenii venusieni şi-odată ajuns acolo sunt sigur că lucrurile se vor aranja! Unul e Cilă!”

*

Planeta peste care Ogio era singura stăpână se găsea cufundată într-o beznă de nedescris. Sino, faimosul paznic robot, primise ordinul să declanşeze o alarmă absolută şi, printre alte măsuri importante, era şi întunericul, la adăpostul căruia urma să-l captureze pe cel care furase cosmobuzul stăpânei sale.

Cerul întregii Olene fusese acoperit de un gaz cenuşiu, dens şi deloc mirositor, aşa încât, pentru un pământean sau chiar pentru copiii de pe Venus, atmosfera părea încărcată de nori aducători de ploaie.

Sistemele de alarmă ale locuinţelor subterane, în care micii venusieni abia luaseră contact cu unii dintre oamenii acelor meleaguri, acţionau la cea mai neînsemnată trecere pe vreunul dintre culoare.

Toată lumea primise ordin să rămână în camerele unde alarma îi surprinsese, iar medicii şi infirmierii, pentru a păstra ordinea, făceau toate corvezile posibile, motivând că oaspeţii trebuiau menajaţi în mod deosebit, datorită unei defecţiuni ivite la instalaţia de aer condiţionat. Dar adevăratul motiv pentru care se dăduse alarma îl aflaseră Dih şi Mag! Stăpâna Olenei dorea să se facă o primire „deosebită” celui care avusese curajul să se avânte, fără voia ei, pe planeta cufundată de ea în tristeţe şi suferinţă.

La un moment dat, o sonerie aşezată la intersecţia a două coridoare zbârnâi prelung. Apoi, după numai zece secunde, tot subteranul fu inundat într-o baie fluorescentă şi în dreptul fiecărei uşi răsări, ca din pământ, câte un paznic-robot, înarmat, gata să răpună pe oricine ar fi trecut pe lângă el.

Într-un târziu, Sino apăru în pragul încăperii unde venusienii fuseseră cazaţi şi-l strigă pe Vala. Instructorul porni spre paznic fără nici o ezitare şi, după ce uşa se închise în urma lui, copiii auziră un ordin rostit de robot:

— S-ar putea ca cel pe care-l aşteptăm să te cunoască. După câte am aflat, tu ai participat la diferite concursuri, pe mai toate planetele.

— Nu, exagerezi, se auzi glasul lui Vala protestând.

— Dar pe Marte ai fost, nu? Şi pe Terra.

— Da, recunoscu cel întrebat.

— Tu ai fost ales ca să-l întâmpini pe noul sosit.

Imediat discuţia lor fu acoperită de zumzetul puternic al unor arcuri care se porniseră într-o desfăşurare nebună şi mica aşezare subterană porni să se afunde, parcă, şi mai mult. Aceasta, însă, era doar o falsă senzaţie, pentru că, în realitate, totul se ridica la suprafaţă cu o viteză de neimaginat şi micii venusieni aveau să asiste la ceva pe cât de neaşteptat, pe atât de înspăimântător. De-ndată ce se aflară la nivelul solului, uşile marelui salon în care se găseau bolnavii lui Sino se deschiseră larg. Un geamăt prelung şi sfâşietor, izvorât din piepturile sutelor de bolnavi, brăzda văzduhul acelei dimineţi cufundate în întuneric. Pe urmă, oamenii care uitaseră să râdă şi să se bucure curmară lunga lor tăcere, rostind ca o rugă de mulţumire: „Aer! Aer adevărat!”

Micii venusieni fură uimiţi de bucuria acelor epave, ştiind de la Sino că lor le făcea rău aerul şi lumina şi crezând că de aceea erau ţinuţi în saloanele subterane. De fapt, Ogio îi păstra doar pentru ca, la o eventuală neascultare din partea locuitorilor vreunei planete, pe care spera s-o cucerească, să-i poată oferi drept exemplu al puterii ei de a pedepsi.

Iar micii venusieni fuseseră răpiţi de Ogio atât pentru a nu se afla pe planeta lor despre accidentarea lui Vala şi a păsării-câine cu arma secretă – aşa cum sperase că nu se va afla nici pe pământ – cât şi pentru a putea şantaja, cu ameninţarea vieţii lor. pe oricine ar fi îndrăznit să se amestece în treburile ei.

Copiii nu se gândeau în acele clipe la cumplitele primejdii cărora le erau expuşi şi singura lor dorinţă era să afle cu cine se însoţeau în nefericita lor captivitate. Dar întunericul în care Sino cufundase întreaga planetă făcea imposibil să perceapă cu ochii chiar formele propriilor lor mâini.

O vreme se aşternu liniştea. Pe urmă se auzi freamătul unor paşi timizi, ca nişte şoapte ce păreau că abia îndrăznesc să se înfiripe, iar mai târziu oamenii prinseră a se căuta strigându-se pe nume. Un glas de bărbat chema întruna „Ena! Ena!” repetând doar de două ori numele, după care făcea o scurtă pauză şi-şi relua încercarea. Vocea unei femei răsuna atât de jalnic, încât din tânguirea ei nu se desluşea nici un cuvânt.

Cineva murmură lângă urechea lui Mag:

— Sărmana! Îşi caută fiul.

— Şi l-a pierdut demult? şopti micul venusian.

— O, se auzi răspunsul olenului care vorbise mai înainte, e o poveste lungă şi tristă. Dacă vom rămâne împreună, poate că am să-ţi istorisesc întâmplarea. Dar tu, de unde ai venit aici?

— De pe Terra.

Olenul se prefăcu a nu-l fi auzit şi repetă întrebarea.

— De pe Terra, dar n-am venit de bună voie…

— Nu te cred, bâigui olenul. Printre noi există un pământean, dar glasul lui sună altfel decât al tău.

Abia atunci Mag îşi dădu seama că interlocutorul său dorea să afle de pe ce planetă este şi se grăbi să-i răspundă, aşa cum trebuia:

— Eu sunt venusian!

— Şi-atunci, cum ai venit la noi de pe Terra?

Copilul râse amar şi celălalt intui că dincolo de vorbele lui se ascunde o întâmplare nu prea veselă, aşa că nu insistă

să afle tot adevărul. Şi-apoi, nici n-ar fi avut vreme, pentru că, la numai câteva secunde după ce Mag îşi termină explicaţia, Sino porunci să se facă linişte.

Un zumzet prelung se făcu auzit din depărtare.

Reflectoare puternice brăzdară văzduhul şi la încrucişarea uriaşelor raze de culoarea chihlimbarului se ivi o steluţă albă, strălucitoare, care cobora din înaltul cerului.

— Nu vă temeţi, răsună vocea metalică a paznicului robot, arătându-se prietenos din cale-afară, doctorul Ogio Lar vă ocroteşte împotriva acestui marţian care dorea să distrugă fericita noastră aşezare…

Din felul mincinos în care Big îl descrisese pe hoţul microcosmobuzului, Ogio trăsese concluzia că acela putea fi un marţian. Big procedase astfel pentru ca stăpâna lui să creadă că el se luptase cu un adversar puternic şi nu căzuse pradă păcălelii unui copil.

— Lumină! îndrăzni cineva din mulţime să strige.

Robotul ezită câteva clipe, dar când văzu că nava în care era Cilă se afla doar la 3–400 de metri deasupra lor, se răsuci brusc în direcţia reflectoarelor care se stinseră de-ndată.

Microcosmobuzul părea că pluteşte, menţinându-şi cu încăpăţânare altitudinea aceea destul de redusă.

Sino se autopropulsă într-o direcţie opusă celei spre care privirile sale păreau aţintite, şi pe cer se proiectară sute de fulgere. După aceea, lumina zilei inundă întreaga planetă, iar victimele lui Ogio putură vedea mica navă cosmică în care se afla un viitor tovarăş de suferinţă. Un semn al robotului, şi zeci de servanţi-roboţi se repeziră spre o alee străjuită de arbori pitici, la capătul căreia se zărea o imensă pistă de olenizare. Cei ce făceau de gardă se aşezară într-un cerc imens, cu armele întinse spre centrul cercului. Aveau chipurile arse şi răni cicatrizate de multă vreme alcătuiau trăsături care mai de care mai ciudate şi înspăimântătoare. Armele nu aveau nimic comun cu cele despre care venusienii învăţaseră la şcoală sau pe care Big-junior să le fi văzut în vreunul dintre muzeele Terrei; obiectele purtate de servanţii subordonaţi lui Sino erau mai

degrabă nişte cuburi cu latura de 20–30 centimetri, străpunse de o ţeava aurie, la capetele căreia se aflau mici lentile. Judecând doar după felul în care le ţineau îndreptate spre locul unde avea să aterizeze mica navă cosmică, atât de mult aşteptată de paznicul-robot, elevii lui Vala îşi putură da seama că acele stranii cuburi nu puteau fi altceva decât arme.

Copiii priviră apoi, cu multă luare-aminte, la toţi cei din jurul lor şi, îngroziţi, descoperiră că se aflau în mijlocul unei mulţimi de infirmi, victime ale unor arsuri puternice, pe care Ogio, după ce îi nenorocise, îi folosea ia experienţele sale sau pentru a-i constrânge pe viitorii nesupuşi.

Infirmii trebuiau să asiste şi ei la spectacolul întâmpinării unui potrivnic al neînduratei lor stăpâne. Doctoriţa trecea prin clipe foarte grele şi pentru că, în ciuda măsurilor extraordinare de siguranţă pe care şi le luase, se simţea tot mai ameninţată, voia să facă o demonstraţie de forţă astfel ca, măcar pe Olena, să nu îndrăznească nimeni a i se opune.

Micii venusieni aveau să observe că nici unul dintre acei sărmani oleni aduşi acolo de faţă nu-şi luaseră palmele de pe ochi, din clipa în care apăruse lumina zilei. Se vede că privirile lor pierduseră, de cine ştie câtă vreme, obişnuinţa contactului cu lumina adevărată, pentru că pe chipurile celor care nu şi le acoperiseră cu totul, trăsăturile erau contractate într-un rictus ce trăda o nespusă durere. Mai mult, unii care se-ncumetară să-şi descopere ochii, fie chiar şi pentru o clipă, gemură la vederea soarelui şi mulţi dintre ei se prăbuşiră.

— Acest fenomen se numeşte fotofobie! şopti Mag la urechea lui Dih cel roşcovan.

— Leşinul? întrebă micul venusian.

— Nu, vorbeam despre neputinţa de a suporta lumina. Pricepi? Asta se cheamă fotofobie.

Celălalt îşi privi prietenul cu îngrijorare şi murmură:

— Mag, ştii că şi pe mine m-au durut ochii când Sino a descoperit cerul şi am revăzut soarele?! Nu crezi că şi eu sufăr de fotofobie?

Grăsuliul se porni pe râs şi numai după ce izbuti să-şi potolească hohotele, continuă să-i explice colegului său:

— Nu fi prost! Desigur, n-ai văzut lumină adevărată câteva zile, dar boala despre care vorbeam eu n-o poţi căpăta decât dacă ai trăi vreme îndelungată în întuneric, aşa ca oamenii aceştia.

— Crezi? Crezi că toţi olenii din preajma noastră au dus mult timp lipsa luminii?

— Bine-nţeles, în afara celor care alcătuiesc corpul de pază şi cel al servanţilor, răspunse Mag şi poate că ar mai fi dorit să dea unele explicaţii, dar Sino ordonă microcosmobuzului să coboare.

Nava dădu ascultare şi începu să descrie o spirală, pierzând, treptat, din înălţime. După numai câteva zeci de secunde, oleniză exact în cercul marcat de servanţii înarmaţi.

Imediat robotul îl luă de mână pe Vala, instructorul micilor venusieni, şi împreună cu el porni spre microcosmobuzul a cărui trapă de acces începu să se retragă, semn că pilotul avea de gând să apară.

Dar singurul pasager care se înfăţişă, spre stupefacţia tuturor, nu semăna nici pe departe fiorosului marţian despre care îi anunţase Sino. Şi atât olenii – care se mai obişnuiseră cu lumina cea adevărată – cât şi micii captivi de pe Venus văzură un copil care râdea fericit şi făcea tuturor semne prieteneşti.

Uriaşul Vala încremeni dinaintea copilului-pilot, iar paznicii, care se temeau cumplit de mânia lui Sino, prinseră totuşi a răspunde cu bucurie salutului noului venit. Până şi creierul electronic al robotului atotputernic de pe Olena se arătă descumpănit în faţa acelor gesturi prieteneşti şi, neintuind nici o ameninţare din partea lui Cilă, veni spre el şi-i întinse mâna.

Treptat, grupul celor năpăstuiţi prinse a înainta cu timiditate spre copilul-pilot care, departe de a se fi speriat la vederea acelor chipuri hâde, înaintă spre ei cu braţele întinse, de parcă şi-ar fi reîntâlnit nişte vechi prieteni.

Micii venusieni priveau scena înmărmuriţi, neştiind dacă era bine ori nu să dea în vileag prietenia lor cu fostul partener la concursul de paraşutism de pe Terra.

Paznicii îşi destrămaseră cordonul pe care trupurile lor îl făcuseră în jurul navei, iar curajosul băiat trecu printre ei, mângâind ţevile ciudatelor arme.

Într-un cuvânt, nimeni nu i se arătase ostil.

După câteva minute, când buimăceala tuturor părea să se mai fi risipit, Vala, care ajunsese într-o mare măsură o biată jucărie în mâna lui Ogio şi a robotului ei de pe Olena, îşi aminti de sarcina pe care i-o dăduse Sino; veni spre Cilă şi, proţăpindu-se dinaintea lui, îl întrebă:

— Răspunde-mi exact în ce loc anume, pe Marte, se află locuinţa ta?

Băiatul îl privi năucit şi, când instructorul micilor venusieni repetă întrebarea, el îşi duse mâna în dreptul inimii, ceea ce pentru cei de pe Venus era salut şi jurământ de prietenie.

Atunci se petrecu ceva de neînchipuit: uriaşul Vala se înclină în faţa copilului şi imediat îi imită gestul.

— Cilă! Cilă! strigară venusienii şi porniră alergând spre pământeanul care-l salutase pe instructorul lor aşa cum învăţase de la ei.

— Vala! şopti cel aclamat de elevii masivului profesor de paraşutism. Nu mă mai recunoşti?

Vala însă părea să nu fi răspuns numai din obişnuinţă gestului de fraternitate al pământeanului, şi când Mag şi Dih îi strigară: „Vala, el este prietenul nostru de pe Terra”, instructorul se tulbură, dând semne că încearcă să-şi amintească ceva.

— Ce se întâmplă… ce s-a întâmplat cu noi? bâigui el, vrând să capete o confirmare a amintirilor care începeau să-l năpădească.

— Suntem pe o planetă străină… murmură Dih cel roşcovan.

— Cum aşa?

— Ne-am rătăcit.

— Şi cosmobuzul nostru?

Discipolii săi încremeniră, la gândul că întrebarea asta l-ar fi putut supăra pe Sino, dar, spre surprinderea lor, răspunsul îl dădu chiar robotul.

— L-am păstrat eu.

Vala se îndreptă spre el şi, după ce-l examină vreme îndelungată, strigă:

— Cu ce drept ai făcut asta?

Sino scoase un râs metalic care îl făcu pe Vala să priceapă, în sfârşit, că se găsea în faţa unei arătări omeneşti fără simţire.

Cu toate acestea, instructorul insistă:

— Răspunde-mi, nava noastră s-a defectat?

— Nu.

— Atunci?

— Aceasta a fost dispoziţia.

— Cine s-a încumetat să dispună de avutul şi de soarta noastră? Cine a îndrăznit?

Dar în acest moment, nefericiţii oleni ce se alăturaseră venusienilor ridicară braţele şi, culmea, fiorosul şi neînduratul Sino făcu acelaşi lucru, strigând, laolaltă cu infirmii săi prizonieri: „Cilă! Cilă!” toţi socotind că acel cuvânt însemna un salut, şi nu un nume.

Auzindu-se chemat, micul pământean se apropie şi trase din mulţime pe Mag şi Dih:

— Pentru voi am venit aici. Am să vă ajut să scăpaţi din marea voastră nenorocire. Apoi, privind spre locuitorii acelei planete, îi asigură: Tot universul este în alarmă. Toate planetele îşi vor trimite soli aici.

Atunci o femeie din grupul olenilor înaintă spre băiat, adresându-i-se pe un ton de dojană:

— Sper că n-o să mai trecem încă o dată prin jocul acela nebunesc care ne-a pârjolit sufletele şi chipurile?!

Cilă o privi lung şi căută să pătrundă tâlcul acelei mustrări care părea mai degrabă un strigăt de alarmă.

— Nu cunosc jocul, mărturisi micul paraşutist:

— Atunci, fă bine şi-l află.

Femeia aruncă o privire tristă asupra mulţimii şi toţi se aşezară pe lespezi din piatră buboasă şi pârjolită. Chiar şi Sino li se alăturase, iar copiii veniră mai aproape de ea.

— Eu am fost profesoară, spuse ea, cu tristeţe.” Pentru toţi cei de faţă numele meu este Ata. Odată… nu de prea multă vreme… planeta noastră era locuită de două mari popoare, conduse de oameni aşezaţi, care-şi îndemnau semenii să muncească, să se respecte şi să se iubească. Într-o zi, când soarele, ostenit de trudă, tocmai se pregătea să se culce…

Aici, fraza profesoarei fu curmată de o puternică bubuitură şi noaptea cea fără lună şi stele, cu întunericul ei de nepătruns, acoperi din nou Olena.

Sino şi oamenii din subordinea lui începură să-i mâne pe bieţii ostateci înăuntrul sumbrei aşezări care, nu după multă vreme, prinse a coborî în adâncurile acelor stânci, unde paza trebuia asigurată acum cu străşnicie.

*

Paznicii aprinseră luminile de siguranţă de pe coridoare şi mai apoi chiar şi pe cele din marele salon-spital în care se aflau olenii captivi, conform dispoziţiilor lui Sino, a cărui tulburare de câteva minute fusese curmată, prin telecomandă, de doctoriţa Ogio Lar.

Ei bine, când micul paraşutist se găsi laolaltă cu prietenii pe care dorise atât de mult să-i salveze, bucuria lui nu mai avu margini. Dealtfel, şi venusienii erau din cale-afară de fericiţi, pentru că noul sosit avea să le aducă veşti, şi mai ales să le confirme primirea scurtelor mesaje transmise de ei pământenilor.

Vala fusese atât de puternic impresionat de venirea lui Cilă, încât starea lui ciudată în care-l adusese tratamentul aplicat pe Terra, de Ogio, părea să se fi curmat cu desăvârşire. Apoi, spre bucuria elevilor săi, când micul pământean le istorisi lupta pe care Gavaş o ducea pentru salvarea lor şi peripeţiile pe care el însuşi le înfruntase, în dorinţa de a pune capăt tragicei lor situaţii, instructorul

venusian se legă prin jurământ că, la rândul său, nu va mai sta cu braţele încrucişate.

La auzul acestor cuvinte, elevii îşi îmbrăţişară instructorul oarecum mai liniştiţi, pentru că Vala îşi recăpătase conştiinţa şi astfel avea să-i ajute foarte mult, ba poate chiar să conducă acţiunea lor de eliberare.

— Mai înainte de orice trebuie să aflăm unde se află ascunsă cosmonava noastră, pentru că ne-am putea folosi măcar de staţia de radio.

— Asta ştim, Vala, răspunse Mag cel grăsuliu.

— Dealtfel, am şi comunicat cu Terra, de câteva ori, interveni Dih. Ogio Lar ştia că numai tu poţi manevra aparatul, aşa i-am spus chiar în faţa ta, şi tu n-ai dezminţit…

Instructorul, reamintindu-şi vag scena, îşi frecă palmele în semn de mulţumire.

Copiii se strânseră roată în jurul lui, iar el le spuse:

— Câţiva dintre voi ar trebui să evadeze şi să colinde ceva mai departe prin împrejurimi. Sper să găsim o soluţie.

Ascultătorii săi păreau să nu-l fi înţeles prea bine, iar el se grăbi să le explice:

— Cilă şi Mag, veţi părăsi această încăpere, de-ndată ce paznicul ne va aduce micul dejun, eu fiind acum cel mai suspectat dintre voi…

— Dar asta va fi posibil abia mâine dimineaţă.

— Întocmai. Şi-acum, la culcare!

Noaptea se scurse în cea mai deplină linişte, dar cei doi băieţi care primiseră o misiune atât de importantă nu putură aţipi nici măcar o clipă, aşteptând cu nerăbdare să pornească în marea lor aventură.

Încăperea în care se aflau ei – ca şi celelalte, dealtfel – fiind situată la mare adâncime, era lipsită cu totul de lumina soarelui, iar răsăritul zorilor se vestea doar prin masa de dimineaţă.

După o noapte de chinuitoare gânduri, uşa încăperii în care acum erau de-a dreptul sechestraţi se deschise, şi un paznic în uniformă de culoarea liliacului îşi făcu apariţia, împingând un cărucior pe care se găseau câteva feluri de

băuturi calde şi un amestec de făină cu fructe. Spre surprinderea lor, nu era, ca de obicei im robot, ci un paznic olen.

Vala făcu un semn, şi Mag se repezi la uşă, închizând-o. Pe urmă, Instructorul se aruncă asupra paznicului, îi luă lanterna şi insigna de recunoaştere şi le dădu lui Cilă.

— Plecaţi! ordonă el celor doi băieţi pe care îi alesese pentru acea primejdioasă misiune şi copiii se făcură nevăzuţi.

Buimac din pricina izbiturii, paznicul îşi reveni cu greu şi când dădu cu ochii de solidul venusian se arătă de-a dreptul înspăimântat.

— De ce m-ai lovit? Şi eu sunt tot atât de nefericit ca voi. Ba… poate chiar şi mai nefericit, dacă ţii seama că sunt ostatec pe propria mea planetă.

Vala îşi plecă ochii şi, fără a mai îndrăzni să înfrunte privirile olenului pe care-l lovise, murmură:

— Iartă-mă! N-am ştiut… credeam că…

— Fii fără teamă, îl asigură celălalt care şi observase dispariţia celor doi copii. Eu n-am să vă denunţ şi… dacă aţi fi avut mai multă încredere în mine, poate că m-aş fi făcut ghidul lor. De aceea m-am şi folosit de o defectare a robotului de serviciu şi am venit în locul lui.

Venusianul se apropie de olen şi abia când se află la numai un pas de el îşi dădu seama că nu era mai vârstnic decât elevii săi. Atunci se-ncumetă si-i spuse:

— Poate că nici acum n-ar fi prea târziu.

— Poate… şi imediat se grăbi să precizeze. Atâta doar, până la amiază trebuie să mă întorc.

— Şi aşa e bine, dar grăbeşte-te.

În secunda următoare, paznicul se găsea de partea cealaltă a întunecoasei încăperi, iar captivii putură auzi paşii săi, îndepărtându-se în mare grabă.

Olenul îi ajunse pe fugari când aceştia se opriseră pentru a-şi trage răsuflarea, după o fugă zdravănă.

Întâlnirea celor trei tineri avu loc la o mare răspântie de poteci care, datorită asemănării lor perfecte şi lipsei oricărei plăcuţe indicatoare, nu puteai bănui încotro duc.

— Nu vă temeţi! le strigă nefericitul locuitor al acelor meleaguri. Eu sunt de-aici şi am venit după voi numai ca să vă ajut. Numele meu este Lorin!

Atât micul pământean cât şi tovarăşul său de pe Venus nu se arătară prea încrezători, dar nici nu doriră să-şi facă un duşman dintr-un localnic, mai ales că nici nu ştiau dacă le era potrivnic sau prieten.

„Desigur, îşi spuse Cilă, paznicul acesta trebuie să fie foarte supărat pentru că i-am scăpat de sub nas.”

„Fără-ndoială, olenul ar vrea să ne aducă înapoi, de teamă că Sino îl va pedepsi aspru”, gândi Mag, care asistase de câteva ori la torturarea unor paznici de către neînduratorul robot.

Dar, spre surprinderea lor, bietul Lorin, ghicindu-le gândurile, se arătă gata să facă orice spre a le îndepărta frica.

— Nu mă miră că vă îndoiţi de sinceritatea mea, dar cea mai solidă dovadă v-o pot face, încredinţându-vă arma pe care Sino mi-a dat-o s-o folosesc împotriva oricărui captiv. Şi, spunând asta, tânărul locuitor al blestematei planete le oferi cubul cu ţeava scurtă, pe care, cu o zi mai înainte, o ţinuse îndreptată contra lui Cilă, gata să tragă.

Pământeanul fu cel dintâi care se arătă dispus să-l considere drept prieten pe Lorin, dar, pentru o şi mai deplină încredinţare, îl întrebă cum funcţionează arma, care era eficacitatea ei şi, mai ales, natura proiectilului folosit.

— Este o armă electro-optică, răspunse olenul, fără cea mai mică ezitare.

— Adică? ceru Mag să i se precizeze.

— Simplu! Funcţionează pe bază de Lasser, Uite, mai spuse Lorin, e suficient să apăs o secundă pe acest singur buton şi tot ce se află dinaintea ţevii va fi străpuns.

— Aha! făcu venusianul, va să zică butonul este un fel de trăgaci?!

— Şi trăgaci şi percutor, fu răspunsul lui Lorin.

Cilă îşi aminti cum fusese străpunsă atât paraşuta lui Vala, cât şi aripa păsării-câine, Ru-Ru, pe care o găsiseră prietenii săi, Titus şi Roxana. Aşadar, cu o astfel de armă,

neînduplecata Ogio Lar teroriza atâţia oameni. Şi Lasser-ul şi Masser-ul deveniseră, în mâinile acelui geniu al răului, arme cu o mare putere de distrugere.

— Tu nu crezi, se arătă trist Lorin, văzând că pământeanul devenise absent la sporovăielile lui.

— Cum să nu? tresări micul paraşutist, trezit din gânduri, şi se bucură că îl va putea informa pe Vala în legătură cu acel mare secret, aflat cu-atâta uşurinţă.

Celălalt nu păru încredinţat de asigurările lui Cilă şi, spre a-şi dovedi pe deplin sinceritatea, îndreptă arma cu ţeava spre un pom:

— Priviţi! şopti el, şi în clipa următoare tulpina pomului fu retezată. Apoi întinse arma spre pământean, rugându-l: Ia-o! Sunt sigur că ai s-o foloseşti mult mai bine decât aş fi făcut-o eu.

Dar Mag, chiar şi în faţa acestei formidabile dovezi de prietenie, rămase neîncrezător.

— Lorin, spuse el, ce te-a făcut să treci de partea noastră?

— El! răspunse olenul, arătând spre Cilă. Trebuie să vă mărturisesc că de la sosirea lui în sufletele noastre chinuite de-atâta amar de vreme a răsărit o rază de speranţă. Ştiţi, toată noaptea care-a trecut, nimeni din marele salon n-a închis nici măcar un ochi. Pe buzele tuturor au fluturat, fără încetare, zâmbete, ceea ce nu s-a mai întâmplat la noi ani de-a rândul. Mai mult, toţi olenii am fost atâta de entuziasmaţi la gândul că salvarea noastră nu va mai întârzia, încât profesoara, pe care toţi o respectăm şi de-al cărei cuvânt ascultăm – mic şi mare, deopotrivă – a început să ne pregătească în scopul acestei acţiuni.

— O evadare! exclamă venusianul. Lorin, ar fi minunat!

— Desigur, numai că pentru asta ar trebui câştigaţi, mai întâi, toţi paznicii.

— Bine, interveni Cilă, dar ei sunt de-ai voştri.

— Evident, numai că ar trebui să li se alunge teama. Ştiţi voi ce mare e teama lor?! Apoi, continuă olenul cu adâncă tristeţe, mai trebuie răpus Sino. Vedeţi… el nu-i ca mine; te năpusteşti asupra lui, şi gata. Nu! El are puteri nemăsurat

de mari şi cu el nu te poţi pune, pentru că, atingându-i cine ştie ce resort, robotul acesta poate face ca întreaga planetă să se cufunde pentru totdeauna în beznă, iar noi să devenim nişte sloiuri de gheaţă.

— Lorin, zise Mag, mai am două întrebări şi dacă răspunsurile tale mă vor mulţumi te asigur de toată încrederea mea.

— Te ascult.

— Prima, spuse venusianul, se referă la povestea neterminată a acelei femei…

— Şi cea de a doua întrebare? şopti olenul fără să se arate dispus a răspunde la cea dintâi.

Mag nu se supără şi continuă:

— Aş vrea să ştiu cum se face că tu şi alţi oleni – puţini la număr, ce-i drept – aveţi chipurile neatinse de pârjolul care i-a desfigurat pe cei mai mulţi dintre voi?

Cel întrebat îşi acoperi faţa cu palmele şi se porni pe plâns, iar cei doi fugari îşi spuseră că preţul rămânerii acelor chipuri cu totul neatinse putea să fi fost un grav act de trădare, care acum îl făcea pe Lorin să se ruşineze.

Paznicul, însă, nu dădu nici o explicaţie şi într-un târziu, când lacrimile încetară să mai şiroiască pe faţa lui, porni pe una dintre potecile care se iscau la marea răscruce unde se întâlnise cu cei doi băieţi şi abia murmură:

— N-am prea multă vreme; dacă vreţi, urmaţi-mă. I-am promis lui Vala că până la amiază vă pot servi ca ghid.

Fără să mai şovăie, pământeanul şi prietenul său de pe Venus porniră în urma noului lor amic, convinşi că vor afla răspunsurile la acele chinuitoare întrebări.

O vreme, poteca se arătă bine pietruită şi netedă, străjuită de-o parte şi de alta de mici arbuşti, ca după vreo oră de mers să se înfunde într-un desiş de arbori uriaşi, ale căror ramuri, cu cât se aflau mai sus, cu atât erau mai uscate şi arse. Apoi, dincolo de acel desiş, se căscă un drum atât de îngust, încât copiii abia puteau păşi în monom. Aici, copacii dispărură brusc şi locul lor îl luară nişte liane înalte, căţărate pe blocuri din piatră arsă şi vânătă, având forma unor stâlpi. Înaintau tot mai greu, iar

lianele., devenite din ce în ce mai dese, păreau o adevărată pânză prin care lumina soarelui abia mai putea răzbate. Se scurseră astfel două ore de marş forţat, când la capătul potecii se ivi un luminiş. Odată ajunşi acolo, ghidul le făcu semn să se oprească, iar cei ce-l urmaseră îi dădură ascultare. Pe urmă, fără să scoată o vorbă, Lorin întinse un braţ spre dreapta şi însoţitorii săi priviră într-acolo, descoperind nişte gigantice ruine ale unui amfiteatru.

Monumentala scară care altădată purtase paşii celor veniţi s-asculte, să vadă, să râdă şi să se bucure, era înnegrită de o arşiţă puternică ce părea să fi trecut peste treptele ei.

Curiosul şi neînfricatul Cilă porni să încerce rezistenţa treptelor, dar Lorin îl opri din mers cu un strigăt puternic.

— Hei! Ai înnebunit?

Cel chemat se-ntoarse surprins spre olen, iar acesta se grăbi să-i explice intervenţia lui nu prea politicoasă;

— Încă un pas, şi ai fi păşit pe prima treaptă.

— Ce dacă? bravă pământeanul.

— Te-ai fi prăbuşit, iar treptele scării, prăvălindu-se peste tine, te-ar fi îngropat de viu. Şi, spre a-l încredinţa că nu exagerase cu nimic, Lorin apucă o piatră şi o azvârli într-una din trepte. Imediat, treapta lovită se dislocă şi începu să se rostogolească peste celelalte.

Bietul Cilă nu mai îndrăzni să facă nici măcar un singur pas, şi nici nu se mai grozăvi cu vreo întrebare neroadă.

Mag, care era mai rezervat, dar nu şi mai puţin curajos decât prietenul său de pe Terra, porni spre Lorin şi-l întrebă:

— Ascultă, dacă nu putem coborî, pentru ce ne-ai adus aici?

— Ca să vă întâlniţi cu profesoara.

— Dar ea, din câte ştim noi, se află în marele salon, laolaltă cu ceilalţi captivi din marele subteran.

— Ea poate ieşi de-acolo când doreşte, pentru că noi, toţi prizonierii lui Sino şi ai stăpânei sale, am păstrat în secret un drum pe care se poate ajunge aici. De-acum încolo, şi voi veţi putea ieşi sau intra, necontrolaţi.

— Şi ceilalţi?

— Nimeni, pricepeţi? Nimeni în afară de mine şi profesoară nu are voie să folosească drumul secret.

— Cum aşa? răbufni Cilă, a cărui spaimă părea să fi trecut.

— Toţi ştim că, dacă profesoara este lăsată în pace, lucrurile se vor aranja spre binele nostru. Altminteri, situaţia în care ne găsim ar putea rămâne neschimbată, pentru totdeauna.

— Asta înseamnă că ea întreprinde ceva hotărâtor pentru salvarea voastră?!

— Bine-nţeles, murmură Lorin şi le făcu semn să-l urmeze.

Copiii porniră după el, ocolind, cu grijă, jumătate din circumferinţa amfiteatrului, când ghidul se opri brusc şi privi spre cer.

— Putem coborî, şopti el şi lovi cu piciorul, de patru ori, la temelia unui stâlp din piatră.

În clipa următoare se petrecu ceva extraordinar: stâlpul prinse a se răsuci, iar la temelia lui răsări un fel de platformă.

— Repede! îi îndemnă Lorin şi sări pe piatra care prinse să se învârtească şi să coboare în acelaşi timp.

Cei doi îl urmară şi curând ciudata platformă îi aduse chiar pe locul în care, odinioară, se aflaseră cabinele actorilor chemaţi să bucure oamenii.

Acolo, printre ruinele zidurilor şi resturi de mobile pârjolite, se găsea bătrâna profesoară Ata, care, la vederea copiilor, se grăbi să-i întâmpine cu voie bună.

— Cilă! strigă ea şi întinse braţele spre el. Apoi strigă acelaşi cuvânt uitându-se spre ceilalţi doi, iar micul pământean pricepu că ea socotea numele lui drept un strigăt de victorie.

— Ata, murmură băiatul, Cilă e numele meu.

— E salutul nostru! se arătă ea supărată. Tu ne-ai adus primul zâmbet, prima rază de speranţă, iar noi am numit asta cu numele tău. N-ai dreptul să ţi-l iei înapoi, pentru că

noi l-am socotit un dar. După aceea îl îmbrăţişă şi-i mângâie faţa.

— Nu, Ata, n-am să-mi iau darul înapoi.

— Fie ca vorbele tale să-nsemne adevăratul jurământ pe care voiam să ţi-l cer.

— Fie! strigă micul paraşutist.

Profesoara îi strânse mâna, semn că acceptase legământul, şi-apoi le făcu tuturor loc, îndemnându-i să se aşeze lângă ea. O vreme tăcu, privindu-i, până când ochii ei descoperiră, în mâinile pământeanului, arma pe care se obişnuise s-o vadă la Lorin. Atunci se încruntă şi, pe un ton care nu se silea s-ascundă supărarea şi nedumerirea, spuse:

— Ce înseamnă asta, Cilă?

Micul paraşutist răspunse, oarecum intimidat:

— Mi-a fost dată ca dovadă a prieteniei…

— Hm, făcu bătrâna şi, îndreptându-se spre paznicul olen, îl privi mustrător.

— Să nu credeţi că am de gând să folosesc, în vreun fel, arma aceasta, interveni pământeanul.

— O, nici prin gând nu ne trece o asemenea faptă, căută Mag s-o asigure.

— Bine, dar atunci pentru ce ai primit-o? se adresă ea pământeanului, continuând să-şi arate nedumerirea.

— Pur şi simplu pentru ca să nu-l refuz. Şi-apoi, se grăbi el să precizeze, din toată povestea asta cu arma, important a fost numai faptul că am aflat date în legătură cu ea.

— La ce-ţi pot folosi?

— Mie… mai puţin, dar celor care se străduiesc să vină pe urmele mele… Vă daţi seama că, cel puţin, şi-ar lua unele măsuri de protecţie.

Profesoara zâmbi trist şi murmură ca pentru ea:

— Împotriva acestei arme nu te poţi apăra… Pe urmă se întoarse brusc spre băiat şi-l întrebă: Dar cum ai de gând să-i informezi pe ai tăi?

— Prin staţia radio de pe cosmobuzul nostru, răspunse Mag.

În clipa aceea bătrâna chicoti, aşa cum ar fi făcut oricine la auzul celei mai teribile bazaconii.

Pământeanul îşi dădu seama că ea n-avea cum să creadă într-o asemenea posibilitate şi, fără să se supere, ba chiar cu blândeţe, sări în ajutorul venusianului:

— Ata, cum credeţi dumneavoastră că am aflat noi despre cele ce s-au petrecut cu prietenii noştri de pe Venus? Ei ne-au comunicat, ce-i drept, cu multe greutăţi…

— Şi riscuri, preciză Mag.

— Ei da, greutăţi, riscuri, dar ne-aţi comunicat, căută Cilă să pună capăt explicaţiei. După aceea se-ntoarse din nou spre profesoară, spunându-i: Acum ştiţi în ce scop am evadat noi doi şi, dacă ne puteţi da orice fel de date în legătură cu planeta dumneavoastră, vă rugăm s-o faceţi fără întârziere; asta le-ar putea ajuta celor ce vor să intervină pentru salvarea noastră.

După o lungă tăcere, bătrâna profesoară se porni să povestească:

— Nu prea de mult, planeta noastră era locuită numai de două mari popoare care trăiau în pace. Soarele lumina deopotrivă ogoarele tuturor, iar pâinea era la fel de bună şi olenii la fel de sătui. Dar această stare de lucruri a durat până într-o zi când cineva a uneltit pentru război…

— Pentru război? întrebă uluit Mag.

Profesoara zâmbi trist şi-i răspunse:

— Da, din păcate… Uneltirea intra în calculele sale, ca absolut necesară declanşării războiului. Altfel, fără un motiv, olenii ar fi continuat să rămână prieteni, şi deci nu s-ar mai fi lăsat târâţi pe drumul discordiei.

— Dar despre ce fel de motiv a putut fi vorba? interveni Cilă.

Ata suspină adânc:

— Ei, dragul meu, motiv adevărat n-a fost.

— Atunci? se arătă pământeanul şi mai nedumerit.

— Intrigi! şopti grav profesoara olenă. Cum altfel să împingi doi buni prieteni pe calea urii, decât învrăjbindu-i?

— Dar ei s-au lăsat amăgiţi? murmură Mag.

— Cum de-a fost posibil? Ce anume le-a pus la îndoială prietenia? se arătă Cilă de-a dreptul uluit.

— O ameninţare gravă, cât se poate de gravă, răspunse Ata. Intriganta – căci femeie era – a spus, în mare taină, fiecăruia dintre conducătorii celor două popoare, că celălalt vrea să-l atace prin surprindere, şi să rămână singur maimare peste întreaga Olenă. Ei bine, când fu sigură de teama şi vrăjmăşia urzită între ei, le promise, pentru pretinsa lor apărare, o armă produsă de ea, asigurând, pe fiecare în parte, de reuşita în luptă. Le oferea, de fapt, aceeaşi armă pe care o fabricase în taină aici, pe Olena, în marele laborator al planetei subvenţionat de toţi locuitorii dornici să afle tămăduirea unor boli care ne mai încercau. Tânăra şi frumoasa savantă de-atunci, Ogio Lar, era preţuită de amândouă popoarele de pe Olena, care-şi puneau mari speranţe în geniul ei. Dar ea i-a dezamăgit…

— Ogio Lar! exclamă Cilă. Acum încep să înţeleg…

— Bine, dar cum de inventase Ogio tocmai o armă? Şi de ce dorea război pe Olena? îl întrerupse Dih.

Profesoara suspină din nou şi o vreme privi către un şir de pietre deasupra cărora urmele unor puternice arsuri dăinuiau încă:

— Vedeţi voi, toate acestea s-au petrecut fiindcă nu-i destul să fii un mare savant. Răspunderi grele apasă pe umerii tăi, şi dacă le nesocoteşti, te rătăceşti pe căile ştiinţei. Aşa a făcut Ogio Lar. Experienţele din marele laborator al Olenei au dus la descoperirea unor energii nebănuite până atunci…

— Păi asta-i foarte bine! se repezi Mag, ar fi putut fi folosite probabil la cercetările şi tratamentele medicale de care se ocupa laboratorul, sau în alte domenii.

— Aşa ar fi trebuit să fie, dădu Ata cu tristeţe din cap. Dar cine s-ar fi gândit ce-o să-i treacă lui Ogio prin minte?! Încă neştiutele căi, pe care marea descoperire le deschidea, urmau a fi studiate cu grijă, dar nerăbdarea ei şi o curiozitate, nestăpânită de raţiune, au împins-o să se avânte – oricum şi indiferent de repercusiuni – în periculoase experienţe, fără ştirea nimănui, încât n-a putut

fi oprită la vreme. A procedat astfel, fiindcă, pe de altă parte, Ogio nu ar mai fi vrut să împartă gloria cu nimeni, or în acel laborator lucrau mulţi savanţi renumiţi de pe întreaga Olenă, descoperirea fiind rodul strădaniei unei strânse colaborări.

— Dacă am înţeles bine, interveni Cilă, experienţele la care a recurs i-au dezvăluit tocmai forţa distructivă a acelor energii.

— Chiar aşa, îi întări Ata presupunerile. Lăsându-se prinsă în propriile-i mreje, a fabricat o armă prin care să verifice puterea unor forţe necunoscute suficient. Astfel, a pus stăpânire pe inima ei şi mai mult setea de glorie deşartă, iar iluzia că ar putea stăpâni singură lumea a prins rădăcini.

— Dar asta-i curată nebunie! se indignă Cilă.

— Mai rău decât atât… murmură Ata, răscolită de amintiri. Neavând însă cum experimenta arma, căci nimeni n-ar fi îngăduit aşa ceva, i-a îndrumat, prin intrigi, cum v-am spus, pe ambii conducători, să-i folosească invenţia secretă, spre a măsura în felul acesta forţa de distrugere. Supravieţuitorii măcelului ar fi fost apoi nevoiţi să i se supună fără şovăire, recunoscându-i atotputernicia.

— Şi cum, asemenea uneltiri chiar au prins rădăcini? E de neînchipuit! Se revoltă Cilă.

— Cei doi ar fi trebuit să discute între ei, mai înainte de a se lăsa târâţi într-un dezastru, interveni Mag.

— Chiar aşa au şi făcut.

— Bine, dar urmele pârjolului… insistă Mag şi, întinzând un braţ, descrise un larg cerc în jurul său.

Femeia zâmbi mai trist ca înainte şi-şi şterse o lacrimă.

— Îţi repet, cu câteva clipe înaintea izbucnirii războiului, cei doi mari conducători şi-au vorbit deschis, şi astfel intrigile au fost date în vileag.

— Şi totuşi, bâigui Cilă, totuşi… dezastrul s-a produs. Cum? Când? Cine?

— Speriată de consecinţe şi dornică de răzbunare, însăşi Ogio Lar a produs aici marele dezastru, în drum spre Terra, unde s-a refugiat, pentru a-şi continua criminalele ei

experienţe. Se vede că nu i-a fost destul halul în care ne-a adus. Nu-i mai ajunge să ţină sub puterea ei doar ce-a mai rămas din bietele fiinţe de pe Olena…

— Dar cum a declanşat uriaşa energie? mai îndrăzni Cilă să-ntrebe, cutremurat de cele aflate.

— Prin telecomandă, răspunse Ata; desigur, a acţionat cu ajutorul aparatelor de la bordul microcosmobuzului care o purta spre Pământ.

O vreme tăcu şi apoi îi sfătui pe băieţi să se întoarcă degrabă în marele subteran, spre a nu li se descoperi lipsa de către paznici.

Copiii îşi grăbiră paşii spre a ajunge lângă ai lor.

CAPITOLUL VIII

MAREA PRIMEJDIE

Teribila doctoriţă Ogio Lar părea oarecum mulţumită de raportul pe care-l primise din partea lui Sino, în legătură cu capturarea lui Cilă. Dar, când află că cel care-i furase unul dintre microcosmobuzele sale speciale nu era un marţian, ci pur şi simplu un copil de pe Terra, neliniştea ei avea să crească până la furie.

Se vede că presupuşii marţieni care îl lăsaseră în nesimţire pe Big veniseră doar în recunoaştere şi că, după plecarea lor, Cilă a pătruns în vilă, înainte să-şi revină slujitorul ei, şi a furat microcosmobuzul.

În clipa aceea, bătrâna îşi aminti că îndrăzneţul hoţ era prieten cu salvatorii lui Ru-Ru. Astfel, dorind să afle cât mai multe lucruri despre noul ei captiv, Ogio îl trimise pe Big în calea lui Titus şi a Roxanei, pentru a-i ademeni spre locuinţa ei. Chibzuind însă că e mai bine să-şi ascundă intenţiile chiar şi faţă de Big, îi spuse că are de gând să se descotorosească de pasărea-câine, să le-o dea înapoi copiilor, ca s-o lase în pace, să nu-şi mai vâre nasul în treburile ei.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, când cei doi prieteni se îndreptau spre terenul de sport, slujitorul lui Ogio se prefăcu a le fi ieşit în cale cu totul întâmplător.

Roxana vru să fugă din calea omului pe care ea şi amicii săi îl păcăliseră, dar, departe de a se arăta furios ori măcar supărat, Big îi surâse şi îi făcu semn să se apropie. Fata îl întrebă pe Titus ce trebuie să facă, iar acesta o luă de mână şi o îndemnă să. meargă spre omul doctoriţei.

— Dragii mei, începu bărbatul cel voinic, stăpâna mea m-a trimis după voi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Titus, neputându-şi înfrâna curiozitatea.

Big nu se grăbi să-i răspundă. Mai întâi ridică din umeri, părând oarecum încurcat, şi numai după o ezitare destul de lungă prinse a murmura, căutând o explicaţie cât mai convingătoare pentru ei:

— Vedeţi… doamna doctor e tare suferindă şi starea sănătăţii ei cere o schimbare de climă…

— Dar cu biata Ru-Ru ce se va întâmpla? se arătă îngrijorată Roxana.

— Tocmai… ştiţi… la asta ne-am gândit şi noi… O, dacă n-aş fi fost nevoit s-o însoţesc pe doamna doctor, atunci… desigur, m-aş fi îngrijit eu de pasărea voastră, dar… cum trebuie să plec…

— Nimic mai simplu, izbucni fata, pe Ru-Ru o vom lua la noi!

— Foarte bine. Se bucură Big. Ştiam eu că sunteţi nişte copii buni. Ei, atunci hai să ne grăbim.

Cei doi prieteni se priviră câteva clipe şi porniră spre casa lui Ogio, urmaţi de omul ei de încredere.

*

Echipa doctorului inginer Gavaş se afla într-o stare de cumplită încordare. Un semnal luminos urmat de un altul sonor anunţară o comunicare din partea echipei care avea misiunea să determine cu mare exactitate mărimea cordonului de protecţie cu Masser din jurul vilei lui Ogio, cum şi puterea sursei, în vederea anihilării ei.

Din momentul când, prin mărturisirile lui Titus şi Roxanei, se aflase locul, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit până atunci, de unde erau declanşate acele forţe potrivnice care ameninţau lumea, toţi specialiştii în studierea Masser-ului şi Lasser-ului fuseseră mobilizaţi să găsească soluţiile cele mai potrivite, spre a face inofensive armele odioasei „doctoriţe” Ogio Lar.

Magnetofoanele fură puse în funcţiune şi benzile înregistrară datele comunicate.

Gavaş se puse pe lucru, căutând o rezolvare care să nu primejduiască viaţa celor ce urmau să intre în acţiune, când, în difuzoarele racordate la staţia de radio, se făcură auzite semnalele de apel ale venusienilor. În clipa următoare, oamenii se ridicară de pe locurile lor, vrând parcă să salute minunea ce părea să nu se mai înfăptuiască vreodată. Sala aparatelor din Turnul de control se cufundă într-o linişte adâncă, oamenii putându-şi asculta bătăile inimilor. După o vreme, semnalul de apel se repetă.

— Răspundeţi! Confirmaţi recepţionarea chemării lor! strigă Gavaş cât putu de tare.

Unul dintre radiofonişti, dezmeticindu-se mai repede, apucă manipulatorul şi prinse a transmite:

„Recepţionat perfect. Continuaţi emisia."

Răspunsul nu se lăsă prea mult aşteptat:

„Cilă a ajuns cu bine. Vala revenit. Format grup de ajutor. Aflat date catastrofă. Există armă electrooptică. Profesoara cunoaşte totul. Ogio Lar autoarea catastrofei: gigantism, mutilare fizică şi sufletească. Nimeni..."

Emisia micilor venusieni fu brusc întreruptă şi în difuzoare răsună un bruiaj atât de puternic, încât bietele aparate ameninţau să se desprindă din lăcaşurile în care se aflau fixate.

— Bătrâna a interceptat mesajul! izbucni un radist, plin de mânie.

— Asta înseamnă că primejdia în care se află prietenii noştri captivi a devenit cât se poate de mare, murmură tânărul meteorolog.

— Desigur, amândoi aveţi dreptate, spuse Gavaş, dar la datele pe care copiii vi le-au transmis nici nu vreţi să vă gândiţi.

— Ce importanţă mai pot avea... încercă un tehnician să minimalizeze aportul copiilor de pe Olena, dar şeful echipei îi curmă sporovăiala şi continuă:

— Tocmai, eu cred că este cât se poate de importantă vestea că acolo, pe planeta aceea blestemată, există o armă electrooptică, aşa cum există şi aici, pe Terra. Cu ce altceva, decât cu o rază de Lasser, bine strunită, credeţi voi

că a fost străpunsă paraşuta instructorului venusian şi aripa păsării-câine, care-l însoţea?

În acest moment, una dintre staţiile de radio prinse tocmai un mesaj al aviaţiei care anunţa:

„În careul L-48 s-au prăbuşit două avioane. Echipele de cercetare au constatat că pricina accidentului a fost perforarea fuselajelor în câteva locuri. Proiectilul pare foarte mic şi de o putere nemaiîntâlnită. Considerăm zona deosebit de primejdioasă.”

— Emiteţi către toate planetele care vor să ne ajute, ordonă şeful echipei din Turnul de control:

„Atât pe Olena cât şi pe Terra, semnalăm, cu certitudine, prezenţa unei arme electrooptice care funcţionează pe bază de Lasser. Puterea, eficacitatea şi raza de acţiune sunt nebănuit de mari. Cerem ajutor pentru contracarare şi protecţie.”

Răspunsurile veniră atât de repede, încât glasurile ori semnalele se interferau, devenind, în unele clipe, cu totul neclare. Întreg Universul luase în seamă acea stare deosebită şi promitea solemn că nu va da înapoi de la nici un sacrificiu în lupta pentru salvarea acelor nefericiţi ostateci de pe Olena şi suprimarea definitivă a acelei arme cu efecte dezastruoase.

După câteva minute Gavaş îşi reluă lucrul.

*

Ogio avea de gând să-i descoase pe Roxana şi Titus, în legătură cu neînfricatul Cilă, care se încumetase să-i fure unul dintre cele două microcosmobuze şi să-i oprească ostateci. Dar, în aşteptarea slujitorului care trebuia să-i aducă pe cei doi copii, bătrâna interceptase mesajul micilor venusieni şi furia care pusese stăpânire pe ea fu dublată de teama că o bună parte din tainele ei fuseseră descoperite. Declanşă toate sistemele de apărare, simţindu-se în mare primejdie. Era hotărâtă să lupte din răsputeri pentru a înfricoşa întreg universul, gata să producă un nou dezastru. „Dar deocamdată, îşi spuse ea, îmi voi mări numărul

ostaticilor, şi chiar pământenii vor fi aceia care vor implora pe toţi ceilalţi să capituleze; îi voi ameninţa că le suprim copiii.”

Astfel, când Big şi protectorii lui Ru-Ru sosiră, doctoriţa nu-şi putu ascunde mânia; în loc să procedeze aşa cum îşi propusese, adică să scoată cu vorbă bună de la prietenii lui Cilă până şi cele mai neînsemnate detalii despre felul său de a fi şi mai ales despre modul în care izbutise el să-i fure nava, ea se năpusti asupra lor:

— Din clipa aceasta nu veţi mai vedea lumina zilei. S-a isprăvit cu voi! Aşa să ştiţi!

Apoi ordonă lui Big, care rămăsese ca trăsnit, înţelegând acum adevăratele intenţii ale stăpânei sale, să-i încarcereze într-una din încăperile situate la ce! de al doilea subsol al vilei, şi când slujitorul, nemaiavând încotro, îi îndemnă să-l urmeze într-acolo, Ogio tună, mânioasă:

— Acum aţi devenit ostatecii mei şi, la nevoie, am să văd eu cât preţuiesc copiii pentru pământeni!

Platforma pe care Roxana şi Cilă o folosiseră cu câteva zile mai înainte, când ea îl ajutase pe micul paraşutist să-şi traducă planul în faptă, răpind cosmobuzul acelei tirane, sosise la parterul vilei. La un semn al lui Big, copiii urcară şi ciudatul ascensor, ascuns în firida unui zid, prinse a coborî lent şi ameninţător.

— Deocamdată n-am ce face pentru voi, şopti Big la urechea lui Titus. Dacă ştiam că este aşa de grav…

Odată ajunşi în cel de al doilea subsol, slujitorul bătrânei îi închise într-o cameră a cărei uşă avea o stranie rezonanţă. Apoi omul comunică, printr-un interfon, că totul era în ordine, şi doctoriţa chicoti mulţumită.

Eroii noştri rămaseră singuri în cel mai cumplit întuneric. Dar, când unul dintre simţuri este împiedicat să funcţioneze, celelalte se ascut, şi tot aşa avea să se întâmple şi cu cei doi copii, ai căror ochi orbecăiră multe ceasuri în beznă. Într-un târziu, auzul lor, încordat la maximum, desprinse nişte îndepărtate, dar foarte clare zgomote care semănau a sforăituri şi, din când în când, nişte izbituri puternice care păreau, mai degrabă,

ciocănituri pe un corp metalic, îşi prinseră mâinile, strângându-şi-le cu putere, semn că amândoi gândeau acelaşi lucru: Ru-Ru le simţise prezenţa şi, în felul ei, le dădea de veste.

Cu toată disperarea care o cuprinsese, Roxana încercă o mare bucurie, pentru că pasărea-câine, pe care ea şi prietenul ei o salvaseră, nu-i uitase, ba mai mult, prin felul în care se manifesta voia parcă să-i asigure că era alături de ei, şi asta nu însemna puţin, dacă te gândeai la forţa şi devotamentul său.

După câteva minute, vila se cufundă într-o linişte înspăimântătoare, casa părând un cavou părăsit.

*

Se înserase. Dinspre mare, o mulţime de pescăruşi se îndreptau, în stoluri uriaşe, spre Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1, strigând cu deznădejde ceva numai de ei înţeles.

Gavaş tocmai se cufundase într-un calcul al traseului pe care urma să-l străbată cele două elicoptere trimise de Institutul de astro-fizică pentru a supraveghea sursa de Lasser, în careul reclamat de el, când unul dintre tehnicieni îl făcu atent spre fereastră. Prima lui reacţie fu aceea a omului tulburat din muncă, dar la vederea acelor uriaşe stoluri de pescăruşi supărarea îi trecu ca prin farmec şi câteva clipe se arătă amuzat şi în acelaşi timp intrigat de acea stranie şi gălăgioasă manifestare. Apoi, inginerul urmări mai cu interes zborul în cercuri care se lărgeau şi se strâmtau alternativ, căutând să priceapă ce anume se petrecea.

— Vor să ne spună ceva! exclamă bătrânul radist. Am mai văzut asemenea lucruri când am vizitat Saturnul, acum câţiva ani. Sunt acolo nişte păsări, mult mai mici decât pescăruşii noştri, care dau de veste ori de câte ori vreun om se află în primejdie.

— Ce tot vorbeşti? se arătă Gavaş neîncrezător, dar tocmai când spuse ultimul cuvânt, un pescăruş se năpusti

cu ciocul spre peretele din sticlă al Turnului, iar ceilalţi strigară şi mai puternic ca până atunci.

— Elicopterele au pornit? întrebă meteorologul.

Ceilalţi clătinară din cap, iar tânărul continuă:

— De-ndată ce-şi iau zborul, să urmărească aceste păsări.

Şeful echipei apucă receptorul radiotelefonului prin care ţinea legătura cu astrofizicienii şi-i puse la curent cu cele întâmplate. După numai câteva zeci de secunde, un elicopter se şi apropie de Turnul marelui cosmodrom.

La vederea lui, pasărea care părea să conducă acel straniu cortegiu se desprinse din stol şi porni în direcţia vilei lui Ogio Lar, unde strigătele lui Ru-Ru, numai de păsări înţelese, chemau pe oricine în ajutorul micilor ei salvatori. Elicopterul porni pe urma păsării care se voia ghid, iar ceilalţi pescăruşi înconjurară maşina zburătoare, alcătuind în jurul ei o imensă gardă de onoare.

În vremea asta, radiofoniştii din echipa lui Gavaş interceptau următorul mesaj al celor de pe Jupiter, care lansaseră un satelit de cercetare deasupra pământului:

„Pe Terra puternică sursă de Lasser, în careul L-48. Măsuri urgente. Energie declanşată în masă. Formidabilă putere distructivă.”

Inginerul Gavaş, anunţă situaţia comandantului marelui cosmodrom, pricepând că elicopterele trimise se aflau în mare primejdie.

Om de ştiinţă şi încercat pilot, comandantul Vlad Toican ordonă celor două elicoptere aflate în misiune de cercetare să se înapoieze la bază, dar hotărârea lui avea să fie târzie, pentru că ambele aparate fuseseră deja doborâte. La fel se întâmplase şi câtorva zeci de pescăruşi care zăceau la pământ, cu aripile perforate, aşa cum se petrecuseră lucrurile şi cu biata pasăre-câine care-l însoţise pe instructorul Vala.

Ştirea produse o serioasă îngrijorare printre salvatorii de pe toate planetele, care participau la acţiunea organizată de Terra.

— Transmit venusienii! anunţă un radiofonist şi întreaga echipă se repezi la megafoane.

„Olena e în mare alarmă. Profesoara îngrijorată. Vala luptă cu Sino.”

— Totul pare de înţeles, pentru că Ogio a intrat în panică, şopti Gavaş, dar povestea aceea în legătură cu lupta dintre Sino şi Vala n-o pricep. Cine să fie Sino?

— Robotul-paznic! răspunse bătrânul radist. Doar ne-au mai vorbit despre el micii venusieni.

Inginerul îl privi uluit, ca dealtfel şi alţi oameni din echipă, dar unul dintre radiofonişti îi lămuri.

— Am ascultat la casca mea unul dintre mesajele prietenilor noştri, mai înainte ca eu să fi racordat emisia la difuzoare.

— Aha, făcură ceilalţi, din cauza asta faci pe atotştiutorul!

În megafonul din centrul sălii de aparate, se auzi glasul puternic al lui Vlad Toican, comandantul marelui cosmodrom:

„Trimis nou elicopter pentru stabilire posibilităţi pătrundere în vilă. Pilotul de sacrificiu este George Rovan.”

Oamenii amuţiră la gândul că încă unul dintre ai lor îşi expune viaţa unei primejdii de neînlăturat. Şi asta, mai ales pentru că îl ştiau pe Rovan nu numai curajos, dar şi nechibzuit când era vorba de salvarea cuiva aflat în pericol.

— Racord imagine la ecran! ordonă Gavaş şi radiştii executară de-ndată dispoziţia lui.

Ecranele arătară silueta elicopterului „Vultur” îndreptându-se, la joasă altitudine, spre careul L-48 în care se afla vila lui Ogio.

Noaptea lua locul zilei şi marea, care primise deja ultimele raze ale soarelui în patul ei de valuri, îşi trimitea până departe cântecul de leagăn al unei hule de fund ce se iscase de câteva ore.

*

Mica temniţă în care Titus şi Roxana fuseseră închişi părea un adevărat mormânt, din care ei n-aveau să mai iasă vii niciodată.

Băiatul era şi mai înfricoşat decât prietena lui, gândindu-se că Gavaş şi oamenii săi, văzând că au dispărut şi înţelegând ce li se întâmplă, se vor grăbi să pătrundă în vilă chiar mai puţin bine pregătiţi, primejduind astfel izbânda.

Scăparea, însă, avea să le vină de la cu totul altcineva.

Când Ogio interceptase mesajul micilor venusieni care anunţau pentru a doua oară lupta dintre Vala şi Sino, furia şi neliniştea ei sporiră neînchipuit de mult. Astfel, bătrâna îşi dădu seama că, de va interveni o defecţiune serioasă în funcţiunile paznicului-robot, situaţia de pe Olena se va schimba în defavoarea ei.

Dar, în clipa în care află că marele cosmodrom intenţionează să pătrundă în propria ei vilă, îşi spuse că a sosit momentul şantajării pământenilor cu noii ostateci – Titus şi Roxana.

— Big! strigă ea. Nu cumva să scape cei doi prizonieri.

Slujitorul făcu o plecăciune şi o asigură că zăvoarele camerei în care-i închisese ar fi rezistat şi asaltului unui tanc.

Doctoriţa zâmbi răutăcios şi continuă să ţină sub observare cadranul instalaţiei sale de radar şi televiziune, pe care se vedeau mişunând cosmonavele tuturor planetelor, ai căror locuitori doreau salvarea captivilor de pe Olena. Ceea ce o neliniştea, însă, cel mai mult, erau noii sateliţi de construcţie specială ai celor de pe Jupiter, contra cărora armele sale rămâneau neputincioase. Făcu legătura cu planeta pe care o stăpânea şi constată că Sino răspundea corect la toate întrebările. Se mai linişti şi, din nou încrezătoare în succesul ei, vru să facă o demonstraţie de forţă, sperând că de data asta va înspăimânta, cu-adevărat, tot Universul; avea de gând să crească radioactivitatea atât pe Olena, cât şi pe Terra. Dar, când tocmai se gândea la o nouă şi înspăimântătoare ticăloşie, un zgomot puternic umplu întreaga vilă. Părea că o explozie

distrusese o parte din clădire şi că uşile din oţel blindat, de la cel de al doilea subsol, s-au prăbuşit.

Big, fără să mai primească nici un ordin, se repezi la platforma-ascensor, dar curând avea să-şi dea seama că instalaţia fusese sfărâmată. Porni pe o scară de serviciu, îngustă şi alunecoasă, abia izbutind s-ajungă unde dorea. Acolo, două uşi blindate, smulse cu canaturi cu tot, zăceau la pământ, iar deasupra lor, pasărea-câine, într-o atitudine de cumplită ameninţare, îşi întinsese puternicele-i aripi peste capetele celor doi copii pe care îi eliberase. Ru-Ru părea, pentru prima dată atât de înfricoşătoare, încât Big încremeni. Un fâlfâit de aripi, şi bărbatul se prăbuşi. Pasărea trecu peste el, fără însă a-i face vreun rău, ci doar pentru a-l preveni, parcă, asupra oricărui gest necugetat care i-ar trece prin minte. Pe urmă se înapoie şi-l întoarse cu faţa la pământ. Acum drumul era liber şi Ru-Ru înainta sigură, gata de orice sacrificiu pentru foştii ei salvatori, care o urmau.

Alarmată de faptul că Big nu revenise pentru a-i raporta ceea ce se întâmplase în tainicul ei subteran. Ogio porni în căutarea slujitorului. Dar calea pe care ea o apucase nu ducea spre aceea prin care copiii şi prietena lor se îndreptau către ieşire şi astfel, până când bătrâna descoperi năstruşnica evadare, victimele ei se şi găseau pe şoseaua care ducea spre marele cosmodrom.

*

Inginerul şi cei din echipa sa ascultară cu răsuflarea întretăiată păţania îngrozitoare prin care trecuseră cei trei ostateci. Când copiii isprăviră de istorisit, oamenii nu fură în stare să rostească o vorbă. Tăcerea apăsătoare ce părea să nu se mai isprăvească fu curmată de un mesaj transmis de George Rovan:

„Semnalez radioactivitate în mare creştere deasupra careului L-48. Luat urgente măsuri de protecţie. Alarmaţi personalul marelui cosmodrom şi toate navele care vin la

aterizare. Urgente măsuri de protecţie. Există posibilităţi de pătrundere. Voi reveni.”

— Situaţia s-a înrăutăţit neaşteptat de mult, spuse Gavaş furios. Plecarea copiilor i-a stricat, în mare parte, planul... Nu va ezita să folosească orice mijloc de distrugere.

— Bine-nţeles, interveni meteorologul, acum când i-au scăpat micii ostateci, nu mai are ce să ne ofere în schimbul retragerii noastre din acţiunea de salvare a celor de pe Olena.

Şeful echipei se repezi la interfonul care făcea legătura cu biroul comandantului şi-i raportă situaţia.

— Grav! Foarte grav! răsună vocea de bas a lui Vlad Toican. Doctore! Încearcă să foloseşti roboţii de siguranţă! Cu orice risc trebuie să pătrundem în cuibarul acela aducător de moarte.

— Radioactivitatea... murmură Gavaş.

— Măsuraţi-o cu exactitate. Întreaga echipă mobilă să îmbrace haine de protecţie. Nu uitaţi aparatele de măsurat radioactivitatea, vorbesc de acelea cu detectori de radiaţii cu germaniu.

Discuţia fu brusc întreruptă, iar în megafoanele racordate la staţia radio a Turnului de control răsunară nişte semnale foarte puternice, care, în înlănţuirea lor, păreau un mesaj într-un cod cât se poate de ciudat.

O vreme oamenii ascultară încordaţi, dar tânărul meteorolog, ai cărui nervi se vede că nu mai puteau rezista tensiunii pricinuite de agravarea primejdiei, izbucni necontrolat:

— Codul! Codul! Dacă am şti codul...

În secunda următoare, Gavaş se răsuci spre el. strigând:

— Ce-ai spus?

— Codul, murmură celălalt, oarecum speriat de intervenţia şefului său. Ar trebui să aflăm codul..

— Perfect! se arătă inginerul de acord şi, cum mesajul ciudat continua să se audă, făcu un semn, iar radiofoniştii conectară staţia la cel mai bun computer al Turnului.

În acest timp, Gavaş organiză plecarea roboţilor de siguranţă către vila lui Ogio Lar.

Când şeful echipei tocmai îşi isprăvea această primă parte a misiunii pe care i-o ordonase comandantul marelui cosmodrom, radiofonistul cel tânăr anunţă că venusienii de pe Olena au reînceput să emită. În sala aparatelor se făcu linişte şi oamenii se pregătiră s-asculte:

„Radioactivitate crescută. Mare primejdie. Profesoara a procurat câteva costume de protecţie. Cerem ajutor.”

— Ticăloasa! izbucni inginerul, ridicându-şi braţele în chip ameninţător către Ogio, care, în închipuirea lui, era aidoma unui monstru.

Dar, în ciuda mâniei ce-l cuprinsese împotriva celei care distrusese Olena, Gavaş era preocupat de vorbele rostite cu câteva clipe mai înainte de tânărul meteorolog: „Codul! Dacă am şti codul!”

Într-adevăr, acest lucru părea să devină cel mai important aspect al dezastruoasei situaţii care ameninţa să cuprindă şi Terra. Şi, în timp ce staţia lui Ogio Lar continua să emită, inginerul ordonă:

— Racordaţi interceptarea şi la computerul „Gigant”!

Subordonaţii săi executară de-ndată dispoziţia.

Sunetele ciudatului mesaj se auziră încă multă vreme şi, când se opriră, Gavaş luă banda de hârtie pe care cele două computere le înregistraseră. Începu să studieze semnele marcate. Pe urmă formulă câteva întrebări precise şi le adresă maşinii sale de selecţionat gânduri şi idei. Câteva secunde mai târziu, şeful echipei exclamă bucuros:

— Băieţi! Cunoaştem codul. Cel puţin aşa cred!

— Cum? se năpustiră ceilalţi, dornici să-l afle cât mai degrabă.

— Simplu, cât se poate de simplu: după frecvenţa semnelor. Mai întâi am stabilit vocalele, pentru că ele sunt cele mai puţine. Restul l-am încredinţat creierului electronic. Ştim codul...

— Ce mai aşteptăm? îl grăbiră radiofoniştii să acţioneze.

Gavaş, preocupat de un nou gând, părea să nu-i fi auzit şi porni grăbit spre interfon:

— Dă-mi-l pe comandant! ceru el.

De la capătul celălalt se auzi glasul puternic al celui chemat:

— La aparat, Vlad Toican.

— Vă rog să aprobaţi o nouă expediţie spre Olena.

Urmă o pauză care părea să nu se mai sfârşească. După o vreme, Toican răspunse:

— Doctore… cu tot respectul ce ţi-l port, mă văd silit să-ţi spun că un astfel de gând înseamnă cel puţin o nechibzuinţă, dacă nu…

— O nebunie! izbucni Gavaş, fără să se supere. Şi se grăbi să precizeze: Am aflat… am stabilit codul cu ajutorul căruia smintita aceea comandă toate relele. Acum putem controla şi chiar împiedica acţiunile el.

— Eşti sigur? întrebă comandantul.

— Da, răspunse şeful echipei, cât se poate de sigur.

— Gavaş, prietene, am toată încrederea în dumneata şi, ştii bine, niciodată nu m-am îndoit de spusele dumitale, dar… de data asta… riscul este prea mare.

— Situaţia este disperată! căută inginerul să înlăture ezitările comandantului. Aprobaţi! Trebuie să aprobaţi. Copiii de pe Olena sunt ameninţaţi să piară din oră în oră… ca şi cei de-aici! Îngăduiţi ca aici, pe Terra, să rezolv eu.

— Şi-acolo? Acolo unde marea catastrofă ameninţă să se repete, cine va acţiona? Poate chiar eu…

— Minunat! exclamă Gavaş.

— Într-o jumătate de oră pornim.

În megafoane începu să răsune cea dintâi emisie a pământenilor, în codul ştiut de roboţii neîndurătoarei Ogio Lar. Curând aceştia răspunseră apelului şi inginerul le comunică ordinul de încetare a oricărei activităţi. Apoi lansă un apel către micii venusieni, vrând să controleze dacă Sino şi ceilalţi îi dăduseră ascultare.

Disperaţii captivi răspunseră prompt:

„Supravegherea noastră a încetat. Ne putem mişca după cum ne este voia.”

— Comunicaţi că Ru-Ru este liberă şi perfect sănătoasă! spuse Gavaş celor de la staţia de radio, şi oamenii se

grăbiră să transmită vestea care avea să ridice moralul copiilor aflaţi în primejdie.

Apoi ceru legătura cu Rovan care se rotea ca un vultur deasupra vilei lui Ogio.

— Radioactivitate destul de mare, dar staţionară. Roboţii de siguranţă au înconjurat casa.

— Intraţi în acţiune, porunci inginerul.

Afară, totul părea încremenit: nici o adiere de vânt, nici un geamăt al mării.

*

Întreg Universul vuia însă, felicitându-l pe neobositul pământean pentru aflarea codului prin care fugara de pe Olena transmitea porunci ucigaşe. Acum curajul tuturor era mult mai mare, pentru că teama de contra-acţiune din partea lui Ogio dispăruse în bună parte. Gavaş, însă, îi avertiză pe toţi cei ce se aflau pe navele de salvare să nu se aventureze deocamdată spre blestemata planetă, ci doar să-l sprijine, dacă se va agrava situaţia, în lupta directă cu Ogio, luptă care avea să-nceapă, din clipă în clipă, pe Terra.

Sateliţii de supraveghere, cum şi cosmonavele celor de pe Jupiter şi Saturn se îndreptară, cu toată viteza, spre bătrânul nostru Pământ, asigurându-l pe Gavaş de întreaga lor supunere. Marţienii, departe de a-i da ascultare, se năpustiră spre Olena şi preţul nesăbuinţei lor fu capturarea, de către Ogio, a primei nave care nesocotise înţeleptul sfat al oameni. lor din Turnul marelui cosmodrom Terra 1.

*

Când primul robot de siguranţă pătrunse în grădina vilei doctoriţei Ogio Lar, avertizoarele infraroşii declanşară o stridentă alarmă. Atunci bătrâna răsuci butonul care racorda imaginile din exterior la ecranul instalaţiei sale de televiziune şi, văzând nişte omuleţi de o formă oarecum bizară îndreptându-se către intrarea principală a casei sale,

vru să-i suprime. Răsuci un comutator şi ucigaşul ei Masser se năpusti asupra celor pe care ea îi socotea fiinţe omeneşti, dar mare avea să-i fie nedumerirea când, în ciuda forţei care putea distruge o armată, omuleţii nici nu se clintiră. Făcu un semn, şi Big chemă ascensorul. Bătrâna reveni la parterul straniei sale locuinţe şi apucă un cub din care răzbătea o ţeavă nu prea lungă; era o armă de felul aceleia pe care Cilă şi micii venusieni o văzuseră în mâna lui Lorin. Aşadar, îşi va fi spus Ogio, dacă Masser-ul a trădat-o, faimoasa ei, armă electrooptică, pe bază de Lasser, îi va suprima pe cei care îndrăzniseră să-i încalce cuibul aducător de moarte şi jale. Ieşi pe terasa vilei şi îndreptă arma asupra omuleţilor care înaintau spre ea. Percută cu sete şi văzu de-ndată că raza produsese mici orificii în capetele nedoriţilor vizitatori, dar ei nu dădeau nici cel mai mic semn de durere sau frică şi continuau să înainteze. Abia atunci Ogio îşi dădu seama că pământenii acţionau prin roboţi de o construcţie specială, necunoscută de ea, pe care specialiştii de pe pământ abia izbutiseră să-i perfecţioneze. Se înapoie în mare grabă la pupitrul de comandă şi ordonă roboţilor săi, mult mai mari şi mai puternici decât cei trimişi de Gavaş, să-i distrugă pe noii sosiţi. Dar cei din Turnul de control interceptară ordinul doctoriţei şi, de-ndată ce monştrii apărură pe gazonul galben al vilei, un contra-ordin îi făcu să se întoarcă în casă. Văzând asta, Ogio constată că cei de pe Terra acţionau cu ajutorul codului ei şi, cuprinsă de groază, se îndreptă spre cosmodromul său subteran, socotind că nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să fugă pe Olena.

*

Când nava pilotată de Vlad Toican, comandantul marelui cosmodrom Terra 1, se găsea în drum spre planeta pe care se aflau captivii de pe Venus şi de pe pământ, pe ecranul central al Turnului se zări silueta unui microcosmobuz.

— Cilă! murmură în acelaşi timp Roxana şi Titus, pe care Gavaş nu-i mai lăsase să părăsească sala aparatelor.

Cei din echipă surâseră, dar operatorul de imagini se grăbi să le explice:

— Chiar voi aţi spus că pe cosmodromul subteran al doctoriţei se găseau două nave asemănătoare. Cu prima a pornit spre Olena micul vostru prieten, iar cu cea de-a doua, a cărei imagine o vedem, caută să se salveze chiar…

Fraza îi fu curmată de râsul batjocoritor al lui Ogio Lar, care răsună puternic şi dogit în difuzoarele Turnului, şi atunci oamenii pricepură despre cine era vorba.

— Comunicaţi noua situaţie lui Vlad Toican! strigă inginerul.

Radiofonistul cel tânăr se grăbi să-l informeze pe comandant, în timp ce Gavaş ordona lui George Rovan să aterizeze şi, împreună cu roboţii de siguranţă, să pătrundă în locuinţa bătrânei pentru un scurt studiu şi apoi o totală distrugere a instalaţiilor.

Dar, imediat ce şeful echipei termină de rostit ultimul cuvânt, glasul lui Ogio răsună ameninţător:

„Nu distrugeţi nimic! Altminteri, produc o catastrofă cosmică aşa cum nici prin minte nu vă trece. Şi, pentru a vă încredinţa de marea mea putere, iată o primă dovadă.”

În clipa următoare, una dintre staţiile de radio fu cuprinsă de flăcări şi numai după câteva secunde prefăcută în scrum.

Tehnicienii se grăbiră să înlăture rămăşiţele aparatului, de teamă că vreo scânteie ar fi putut extinde focul, şi mare le fu mirarea când constatară că masa pe care fusese montat aparatul era perforată ca de un burghiu foarte subţire; în jurul orificiului, urma unei arsuri. Cineva îşi ridică privirile spre tavanul de sticlă al sălii aparatelor şi observă că şi acela purta urma unei perforări.

— Arma electrooptică! exclamă meteorologul.

— Comunicaţi întregului Univers această mare primejdie, propuse un operator.

— Da, da, şi asta chiar acum, aprobă Gavaş care imediat ordonă roboţilor de pe Olena, şi mai ales lui Sino, să adune toate armele cu Lasser şi să le predea instructorului venusian şi elevilor săi.

După numai câteva minute, Sino raportă că a executat dispoziţia, iar Vala transmise următorul mesaj:

„Suntem în posesia tuturor armelor electro-optice.”

Cei din Turnul de control se priviră miraţi la această ultimă veste, dar explicaţia avea să le fie dată de imaginea pe care operatorul de televiziune o captase şi care-l prezenta pe George Rovan aşezat deasupra unui morman de ruine.

— Nechibzuitul! bâigui Gavaş, a distrus vila bătrânei fără ordinul meu.

— De data asta, felicitările ar trebui să ia locul dojanei, se arătă împăciuitor bătrânul radist.

— Dar cine-i bărbatul de lângă Rovan? întrebă şeful echipei.

— Big! strigară copiii în cor.

— E tatăl micului pământean pe care Ogio îl ţine ostatec pe Olena, preciză Roxana.

— Saturn emite! anunţă un radiofonist.

— Ce anume? se grăbiră să-ntrebe colegii săi, şi omul conectă staţia la difuzoare:

„Capturat microcosmonavă. Cei de pe Jupiter vor s-o distrugă.”

— Comunicaţi! tună inginerul, şi radiofonistul prinse strâns manipulatorul:

„Nu distrugeţi! Cazul trebuie dezvăluit întregului Univers al anului 2101. Reţineţi agresoarea. Asiguraţi-ne dacă putem continua în bune condiţii misiunea de salvare pe Olena.”

Saturnienii răspunseră imediat:

„Acţionaţi în linişte. Navele tuturor pot merge spre Olena. Primejdia cea mare a fost înlăturată.”

Toţi cei care alcătuiau echipa lui Gavaş bătură din palme, fericiţi.

— Doctore! murmură Titus într-un târziu.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu siguranţă că va mai pleca o navă de-a noastră spre Olena şi…

— Şi-ai vrea şi tu să pleci într-acolo, nu?

— Mdaa, făcu băiatul.
— Şi eu, interveni Roxana. Amândoi am contribuit…
— O! se prefăcu supărat Gavaş, dacă ar fi să judec contribuţia voastră, care mai mult a încurcat lucrurile, recompensa meritată de voi alta ar fi…
Ceilalţi interveniră în favoarea copiilor, şi fostul lor profesor se înduplecă. Se grăbi să ordone pregătirea unei alte cosmonave de salvare:
— Chemaţi-l pe George Rovan, mobilizaţi toată echipa micilor paraşutişti. Ce mai staţi? Alarmă! Alarmă generală!

*

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Olena era în sărbătoare. „Planeta blestemată”, cum apucaseră s-o numească cei mai mulţi dintre locuitorii ei şi chiar unii străini, începea să renască.
Încă din timpul nopţii sosiră zeci de nave încărcate cu hrană, apă şi medicamente.
Întâlnirea dintre Rovan şi Vala emoţionă până şi pe cei mai nefericiţi dintre olenii adunaţi dinaintea ruinelor Marelui teatru care, aşa cum fusese altădată, avea să redevină Marea Poartă a prieteniei şi Păcii.
Semn că aşa urmau să se petreacă lucrurile fu zâmbetul care în dimineaţa aceea răsări pentru prima dată pe toate chipurile supte şi arse, după atâta amar de vreme.